

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N
K E N Y O N

UPON THE
MIDNIGHT CLEAR

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back . . .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE YARISI AÇIKLIĞINDA

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İthaf Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

[Sherrilyn Kenyon'dan Özel Bir Tatil Sözü Tatil](#)

[Buluşmaları](#)

[Telif Hakkı](#)

Monique'e görev çağrısının ötesine geçtiği için. Sen kesinlikle en iyisisin! Ve size en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olduğunuz için tüm arkadaşlarıma. Hiç bitmeyen bağlılıkları ve destekleri için RBL'lere.

Hepsinden önemlisi, siz okuyucular için. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim.

Öfkeli adamı yumuşaklıkla, kötü adamı iyilikle, cimriyi cömertlikle ve yalancıyı doğrulukla yenmenin yolu budur.

-Bir Hint atasözü

Kulağa hoş geliyor, değil mi? Keşke insanlar ve hayat bu kadar kolay olsaydı. İnanın bana, aç bir aslanı evcilleştirmek için dostça bir bisküviden daha fazlası gerekir. Ve her şey eğlence ve oyundan ibarettir. birileri zarar görür. O zaman savaş çıkar.

-Savitar, Chthonian tanrısı

PROLOGUE

Dolor sonunda çağırma yüzüğünün çağrısını hissedince gülümsedi. Sayısız yüzyıl boyunca uykundaydı - başka bir insanın onu uyandıracak kadar testis büyütmesini beklemekle lanetlenmişti.

Rüya tanrıçası Leta'dan, onu bu kadere mahkûm ettiği için nasıl da nefret ediyordu. Onu sadece bir ölümlünün köpeği yaptığı için.

Şimdi o kaltak ödeyecekti.

Ama önce üzerinde geçici bir güce sahip olan bu zavallı ölümlüyle başa çıkması gerekiyordu.

Başını geriye yaslayarak, bilinçli kısmının karanlıkta yolculuk etmesine izin verdi, ta ki çağırıcısının önünde bir hayalet olarak belirene kadar.

"Gördün mü! Sana işe yarayacağını söylemiştim!"

Dolor, boncuk mavisi gözleri, gözlükleri ve güneş ışığının altında parlayan kel kafa derisi olan küçük, yuvarlak erkeğe kaşlarını çatarak baktı.

yorucu floresan ışıkları. Sarı saçları kafasına yakın kesilmiş, daha uzun boylu bir insanın yanında duruyordu. Yeşil gözleri delilik ve öfke doluydu.

Ve o yeşil gözler Dolor'un üzerinde şüpheyile daraldı. "Kimsin sen?"

Dolor bu saçma soru karşısında homurdandı. "Beni sen çağırdın. Bilmiyor musun?"

Küçük adam işaret parmağıyla gözlüğünü burnuna geri iterken insan ağzı açık kaldı. Uzun boylu adama bakarken çenesi düştü. "Gördün mü, sana söylemiştim Donnie. Büyü kitabı ve yüzük tıpkı Mark'ın söylediği gibi işe yaradı. Sana Mark'ın tüm o garip okült konularda bir dahi olduğunu söylemiştim.

Daha önce hiç yanılmamıştı. Şimdi acı tanrısına kimin cezalandırılmasını istediğinizi söyleyin ve o da bunu yapsın."

"Bir bedel karşılığında," diye ekledi Dolor, onu durağanlıktan geri getirmenin kitabındaki satırları okumaktan ve bağlayıcı yüzüğünü takmaktan daha fazlası olduğunu hatırlatarak. Şu anda güçlerinin çoğu hâlâ Leta'nın lanetine bağlıydı.

Sarışın adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve sert, kendini beğenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Ne fiyatı?"

Dolor, sanki yüksek fiyat önemsizmiş gibi umursamazca omuz silkti. Hiçbir şey. "Tüm intikamların bedeli, kanını feda etmektir. Beni uyandırmak için birini öldürmen gerekecek. uyum."

Donnie denen kişi şartları kabul etmiş gibi başını salladı. Bir an sonra arka cebinden küçük bir sustalı çıkardı ve yanındaki adamın boğazını kesti. Küçük adam çığlık atmaya çalıştı ama kesik buna izin vermeyecek kadar derindi.

Kısa boylu adam yere düşerken Dolor bir kaşını kaldırdı, boynunu sıktı ve ölüm onu nihayet ele geçirene kadar sarsıldı.

Donnie, son iki yıldır hücre arkadaşı olan kişiye karşı en ufak bir pişmanlık ya da duygu belirtisi göstermeden sadece onun ölümünü izledi.

Güzel. Dolor'un ona yardım edecek bu kadar ruhsuz birine ihtiyacı vardı.

Gülümseyerek insanı alkışladı. "Güzel bir jest ama ihtiyacım olan bu değildi."

Donnie dudağını büktü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir ritüel var, seni aptal. Ben olmadan geri dönmem..."
Dolor insanı korkutup kaçırmamak için çok fazla şey açıklamaktan çekindi, "bazı gereklilikler."

"Ve onlar?"

Dolor yine tereddüt etti ama insanın Dolor'un güçlerini uyandırması için başka bir yol yoktu. Umarım insan kalpsiz ve soğuk olmaya devam edecekti. "Birinin kanı Sevdiğin birini. Bana senin için önemli birini sunmalı ve kanını akıtırken lanetimi söylemelisin. Sözler söylendiğinde ve onlar öldüğünde, güçlerim ve ben de bu dünyaya girebileceğim."

Bundan biraz daha fazlası vardı ama insanın zamanı gelene kadar gerisini bilmesine gerek yoktu.

Her şey sırayla. Dolor bu kurbanı alabilirse, gerisi daha kolay olacaktı... tabii insan intikam konusunda ciddiye.

Donnie şüpheli bir tavırla kaşlarını çattı. "Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Çünkü herkes öyle yapıyor."

O da bilirdi. Bu pisliğin hapse girmesine neden olan şey yalanlar ve aldatmacaydı. Dolor ona samimiyetsiz olmasa da yatıştırıcı bir gülümseme verdi. "Doğru, ama ben de özgürlüğümü en az senin kadar istiyorum."

Donnie alay etti. "Ve ben bu filmi birkaç kez izledim. Özgür kaldığında beni öldüreceksin, değil mi?"

Dolor güldü. "Zehrim senin için değil, küçük insan. Kanını akıtmam gereken kendi insanım var. Onun yüzünden, önce bana emrettiğin şeyi yapmak zorundayım. Ancak o zaman kendi intikamımı almakta özgür olacağım. İnan bana, ben gittikten sonra uzun bir süre yaşayacaksın."

Çünkü Dolor'u kurtarmak için yapması gereken eylemlerle yaşamak, Dolor'un bu insan için yapabileceği en kötü şeydi ve o acı tanrısı olduğu için ...

Dolor gülümsedi ve bu kez ciddiye.

Donnie cesedin üzerinden geçerek onun parıldayan hayalet formuna yaklaştı. "Bunu çok uzun zamandır bekliyordum. İlk tutuklandığım günden beri her yolu denedim.

Elimden gelen her şeyi yaptım ama hiçbirisi işe yaramadı. Bu dünyada her şeyden çok istediğim şey küçük kardeşimin ölmesi ve ölmeden önce hayal bile edemeyeceği acılar çekmesi. İncil'deki boyutlarda bir acıdan bahsediyoruz. Öyle bir acı ki merhamet çığlıkları atsin ve ben onun acısına gülerken onu öldürmem için bana yalvarsın. Bunu yapabilir misin?"

"Bu benim uzmanlık alanım."

Donnie onun gözlerinin derinliklerinde delilik alevlenirken gülümsedi. "O zaman seni özgür bırakmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Her şeyi yaparım Kardeşimin acı çektiğini ve öldüğünü görmek için her şeyi yaparım." İki gün sonra

Uzun, dökümlü, beyaz bir Grek elbisesi giymiş olan Leta keskin bir solukla uyandı. Kendine gelmesi birkaç saniye sürdü. çevresine alışmaya çalışıyordu. Hâlâ minderli kapsülünde, Kaybolan Ada'daki aynalar koridorunda uyuyordu.

Ama bir şeyler yanılttı. Bunu hissedebiliyordu. Karanlık Kötülüğün eli, kusursuz bir dokunuşla bedeninin üzerinde gezindi.

Tüm tanrıların en kötüsü olan Dolor, insanlar âlemine geri çağırılmış ve bu da onun uyanışını tetiklemişti. Acı Tanrısı yüzyıllar önce Leta tarafından tuzağa düşürülmüştü, ikisi de kan revan içinde kalana kadar onunla dövüşmüştü. Zeus tarafından onu öldürmesi yasaklandığından, kendisine yaptığını bir başkasına asla yapmaması için onu tuzağa düşürmek zorunda kalmıştı.

Ve bir kez tuzağa düştüğünde, iyileşmek ve onun kıpırdayacağı anı beklemek için kendini durağan hale getirmişti.

Şimdi birisi Dolor'un gizli yüzüğünü bulmuş ve bir daha asla söylenmemesi gereken şeyi söylemişti. Nefesini sertçe içine çekerek, gömülü anılarının kendisine saldırmasına izin verdi.

Moronlar! Aptal insanlar neyi serbest bıraktıklarından habersizdi. Acı, peşinden gönderildiği tek kişiye saldırmakla yetinmiyordu. Hayır, kana susamış ve acımasızdı. Dolor hiçbir şeye saygı duymuyordu ve hiç kimse Acı'ya karşı bağışık değildi.

Elbette, peşinden gönderildiği kişiyi takip edip öldürecekti, ama bu başarıldığında, Acı onu çağıran kişiye geri dönecekti.

Tanrılar çağırana yardım etsin o zaman. İşkencesi sonsuz olacak.

Gözlerini kapatarak uyuyan güçlerini yeniden uyandırdı. Pain'in hedefini bulana kadar düşüncelerinin sürüklenmesine izin verdi.

Hedefin sırtı ona dönüktü ama yine de uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu anlayabiliyordu. Sarı saçları dağınıktı. ve siyah yakasının tepesine kadar dalgalı bir şekilde düşüyordu.

Bir rüya tanrısı olarak, onun kendisine seslenen acı duygularını hissedebiliyordu. O kadar güçlüydüler ki onları kendi duyguları gibi bile hissedebiliyordu.

"Evet," dedi, derin sesi kötülükle doluydu. "Tek bir yalanın bütün bir hayatı nasıl mahvedebildiği beni hiç şaşırtmıyor. ömür boyu iyilik."

Ve o zaman bir şeyi fark etti. Bu adamın Acı'ya ihtiyacı yoktu. Zaten içinde Acı ve Öfke ile birlikte yaşıyordu. Onu göğüslerine sımsıkı bastırmışlardı ve hissettiğine göre onu bırakmaya hiç niyetleri yoktu.

Sonra duydu ...

O derin, kan dondurucu kahkaha.

"Leta..."

Steril kapsülünden çıkıp soğuk mermer zeminde durdu. Sert bir rüzgâr elbisesini vücuduna yapıştırarak çıplak ayaklarını bileklerine kadar açığa çıkardı. Altın rengi

Kollarının üstündeki bantlar ısırıcasına soğuktu. Etrafındaki duvarlar beyazdı; ne bir resim, ne bir perde, ne de steril niteliğini bozacak başka bir şey vardı.

Yine de Acı Tanrısı'nın varlığını hissetti.

"Neredesin, seni piç kurusu?"

Dolor onun arkasında belirdi. Kadın kıpırdayamadan, Dolor onu saçlarından yakaladı ve başını geriye doğru çekti. omzuna yasladı. "Beni sonsuza dek kapana kıştırabileceğini gerçekten düşünmedin, değil mi?"

Karşı koymaya çalıştı ama adam onu serbest bıraktı ve ortadan kayboldu. "Bu iş bitmedi Dolor," dedi, sesi verdiği sözün ağırlığıyla doluydu.

Kahkahası odayı doldurdu. "Hayır, öyle değil. Beni bu lanete bağladın ve bu iş bitmeden bunun bedelini ödeyeceksin. Şimdi izin verirsiniz, işkence edip öldürmem gereken bir insan var."

Onun omurgasından aşağıya doğru çekildiğini hissediyordu ve onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Zeus'un emriyle kendi duyguları da tükenmişti. Yine de hissetti bir şey... belki de geçmişten kalan bazı duygular?

Emin değildi.

Ama kesin olan bir şey vardı ki, içinde yeterince duygu vardı ve Acı'nın onu incitmesine izin vermeyecekti. başka bir ruha yardım edemezdi. Bu, ettiği ve tutacağı ciddi bir yemindi. Damarlarında hayat olduğu sürece savaşıacaktı.

Ve o ilerlemeye başladığında, Dolor'un hedefi aynada ona doğru döndü.

Leta adamın yüz hatlarını görünce donakaldı. Bir ölümsüz kadar güzeldi. Kaybolan Ada'yı insan düzleminden ayıran sisin içinden görebiliyordu Mükemmel yüzünün her kıvrımı ve çizgisi. Keskin kaşları, soluk yeşil gözlerinin üzerinde yükseliyordu. Zekâyla yakan bu gözler ona ihanetle lekelenmiş bir ruhu gösteriyordu. Bir tamamen güven yoksunu.

Ve o tek bir anda, onun üzüntüsünü kendi kalbinin içinde hissetti. Birine güvenmek istiyordu. Elini uzatmak istiyordu. Ama nasıl yapacağını unutmuştu.

Yalnız ve soğuk, acının kişileşmiş haliydi.

Başını eğdiğinde başka bir şey daha fark etti. İçinde şiddetle yanan o acı, tam da kendisinin hissettiği şeydi. Dolor'u yenmek için kullanması gerekiyordu. Eğer onu yönlendirebilirse, güçleriyle birleşecek ve ona avantaj sağlayacaktı. Öfkeden daha güçlü bir duygu yoktu...

Yeterince incindi.

Fark etmezdi. Onun acısını kendi acısı olarak göremezdi. Dolor ne pahasına olursa olsun yenilmeliydi ve bedelini bu insan ödedyse ne olmuş yani? Bir kişinin hayatı ve ruhu asla birçok kişinin hayatından ve ruhundan daha değerli olamazdı.

Aidan O'Conner onun kurbanı olacaktı ve geçmişini sonunda intikamını alacaktı. Acı onun eliyle yenilecek ve sonsuza dek dinlenmeye bırakılacaktı.

BİR

Leta, insan dünyasında gerçekleşen günlük olayları gösteren etrafındaki aynalara bakarken insan dünyası tarafından tamamen şaşırtılmıştı. Dünyanın dört bir yanından gelen insanların titreyen görüntülerini anlamlandırmaya çalışırken bakışları aynadan aynaya dolaşıyordu. Dolor'un kıpırdanmasını beklerken kendini durağanlığa sokarak korkunç bir hata yaptığından şüphelenmeye başlamıştı. Her şey değişmişti. Her

şey.

Kavramaya bile başlayamayacağı karmaşık mekanizmalar-makineler- vardı. Ve diller O kadar çok değişti ki... Hızla söylenen kelimeleri anlamak için odaklanmak zorunda kaldı. konuşma dilleri ve argo onun anlayışının ötesine geçti. Tüm bu gerginlik yüzünden başı ağrıyordu.

"Kendine zaman tanı."

Döndüğünde ağabeyi M'Adoc'u arkasında buldu. Duyguları acımasızca elinden alınmış bir yaratık için, onun yaklaşmasıyla kalbinin kıpırdadığını hissetti. Bu bir Ona sadece gerçek mutluluğun nasıl bir his olduğunu hatırlatan sessiz bir sevinç. Ama hayali duygular hiç duygu olmamasından daha iyiydi.

Kendisi gibi uzun boylu ve kıvrak olan M'Adoc'un siyah, dalgalı saçları ve neredeyse ışıltılı parlayan soluk mavi gözleri vardı.

Elini ona doğru uzattı. "Seni tekrar görmek güzel kardeşim."

Kadının elini tutup dudaklarına götürürken bakışlarında ince bir yumuşama vardı.

Leta onun işkence gördüğüne dair beklenmedik bir görüntüyle irkildi. Binlerce yıl sonra bile onun çığlıklarını duyabiliyordu.

Ve kendisinin.

M'Adoc sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi onu kollarının arasına aldı. Başını avuçlarının arasına aldı ve yüzünü omzuna yasladı. Değişen dünyanın bilgisini ve nasıl işlediğini ona aktarırken Leta'nın nefesi kesildi.

"Kendine zorlu bir görev verdin, küçük kardeşim," diye saçlarına doğru nefes aldı. "Geri kalanımızla birlikte kalmalı ve kendini izole etmemeliydin."

"Yapamadım." Zeus onları cezalandırmadan önceki hallerini hatırladığında hepsini duygusuz görmek çok acı vericiydi. Zeus'un uyku tanrılarını kontrol edebilmek ve cezalandırabilmek için onlara bıraktığı tek duygu acıydı ve bu bitmek bilmeyen acı içindeki delik.

İçinde yaşamak zorunda bırakıldığı soğuk bir dünyaydı ve sonsuzluk boyunca uyumaktan memnun olmasının nedeni de her şey kadar buydu.

M'Adoc'un bakışlarıyla buluşabilmek için ondan bir adım geri çekildi. "Onu durdurmak zorundayım."

"Acının tek tanrısı o değil. Acı bizim ve insanların dünyasındaki her şeye nüfuz eder."

"Biliyorum. Ama o nihai acı çekiyor. Kurbanlarını ağlatmak yeterli değil. Onları yok eder, zihinlerini, bedenlerini ve ruhlarını. Sen

orada değildin kardeşim... görmedin."

Yine de, sanki onun anılarını gerçekten görebiliyormuş gibi irkildi. "Herkes yapmak zorunda olduğunu hissettiği şeyi yapar. Ben saygı duyuyorum seçimleriniz için teşekkür ederim. Bu onlarla aynı fikirde olduğum anlamına gelmiyor." Tekrar konuşmadan önce bakışları keskinleştirdi. "Dolor eline fırsat geçerse seni öldürecek."

Ağzının bir tarafının acı bir gülümsemeye benzer şekilde kıvrılmasına izin verdi. "Güzel. Dövüşten zevk alıyorum, tıpkı onun hayatını ezip geçerken kalbini yumruğumda hissetmekten zevk alacağım gibi."

M'Adoc başını ona doğru eğdi. "O halde sizi intikam planlarınızla baş başa bırakıyorum... tek bir şey hariç."

"Yani?"

Gözleri unutulmazdı. "Bizi yok eden başkalarının bize verdiği acı değildir. Bunu yapan, kalbimize girmesine izin verdiğimiz acıdır. İnsanların öfkesinin senin öfken olmasına izin verme. Bunu yaparsan seni delirtebilir." Ve bu bilgece sözleri söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Leta onun söylediklerini düşünürken derin bir nefes aldı. Onun haklı olduğunu biliyordu. Ama bir şeyi bilmek ve yapmak genellikle tamamen farklı iki şeydi. Aidan'ın öfkesine ihtiyacı vardı. Bunu istiyordu.

Gözlerini kapatarak hedefe odaklandı. Aidan.

Yatağında uyuyordu, rüyasında bir dağın içinde kaybolduğunu görüyordu.

gök gürültülü fırtına. Yolda ilerlerken yağmur acıyla tenine çarpıyordu. Nefes alış veriş düzeni düzensizdi. yakışıklı yüzü öfkeyle buruşmuştu.

Leta onun hareketleri karşısında şaşkına dönmüştü. Yıldırım yere düşüp onu kıl payı ıskalarken bile devam etme isteği karşısında. Leta'nın Patlamalardan kaynaklanan parazit saçlarının yükselmesine ve çelik gibi yüz hatlarının etrafında dalgalanmasına neden oldu. Bu onu ileriye taşıyan vahşi bir kararlılıktı. Ve o daha ne olduğunu anlamadan Yapmıştı, geçitten geçmiş ve onun yanında rüyaya girmişti.

Onu fark ettiğinde olduğu yerde dondu kaldı. Merakla onu izlerken soğuk yağmur bedenine yağıyor, saçlarını vücuduna yapıştırıyordu. Bu durumdayken, tüm duyguları onun için çıplaktı. Öfkesinin, ihanetinin her zerresini hissedebiliyordu.

Doymak bilmeyen intikam ihtiyacı.

Kendi duygularına o kadar yakındı ki, güçlerini besledi ve duygularını o kadar net bir şekilde geri getirdi ki, acıttı.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, buz gibi, araştıran gözlerle ona bakıyordu. "Kimsin sen?"

"Bir arkadaş," diye fısıldadı, onlara doğru esmeye başlayan rüzgârdan bir ürperti yakaladı.

Acı acı güldü. "Benim hiç arkadaşım yok. İstemiyorum da."

"O zaman sana yardım etmek için buradayım."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Ne yapmama yardım edeceksin? Donmama mı? Yoksa planın beni bu fırtınada hareketsiz tutup yıldırımın beni öldürmesini sağlamak mı?"

Leta parmaklarını şıklattı ve yağmur anında durdu. Bulutlar, güneşi göstermek için ayrılırken yukarıda uğuldadı. Güneş

Işınlar kasvetli manzarayı aydınlattı ve onu parlak yeşiller ve sarılarla boyadı.

Aidan etkilenmedi. "Güzel numara."

Etkilemesi zor bir adamdı ve bıkkın yakıcılığı, ona buna neden olacak ne olduğunu merak etmesine neden oldu. Giysilerini ve saçlarını kuruladı. "Neden yağmuru çağırdın?"

"Ben bir bok çağırmadım," diye homurdandı. "Üzerime geldiğinde kendi işime bakıyordum. Tek yapmaya çalıştığım bunun üstesinden gelmekti."

"Peki şimdi gitti mi?"

Üstlerindeki masmavi gökyüzüne baktı. "Geri dönecek. Her zaman geri gelir ve hiç beklemediğiniz bir anda sizi vurur."

Adamın sadece havadan bahsetmediğini biliyordu. "Bir sığınak bulmalısın."

Adam onunla alay etti. "Hiç yok. Fırtına onu yıkar ve seni kasırganın içinde çırılçıplak bırakır, o zaman neden zahmet edesin ki?"

Ve aptalca bir şekilde acı çektiğini düşünmüştü. Sonra yine, rüya dünyasının dışında, sadece bir sancı hissedebiliyordu Şimdi ne hissettiğini. Yine de onunki onunkinin yanında bir hiçti. Onun acısı o kadar derindi ki, tadı dilini haşlıyordu.

Ama bu düşmanlığın altında onda çiğ bir kırılganlık sezdi. Onunla ilgili ezilmiş ama yine de istemediği halde hayatta kalmak için mücadele eden bir şey. Bu his kendi kederli kalbine ulaştı ve ona dokunmak istemesine neden oldu.

Bir an bile düşünmeden bir adım öne çıkarak elini adamın yanağına koydu.

Uzaklaşmadan önce ona bir kedi gibi tısladı. "Dokunma bana."

"Neden olmasın?"

"Senin yalancı iyiliğini istemiyorum. Elbette bana gülümseyecek ve o kadar tatlı davranacaksın ki sana güveneceğim, ama istediğin her şeyi istediğin anda sana vermediğim anda bana sırt çevirecek ve beni ezmeye çalışacaksın. Sen de herkes gibisin.

dünyada başka kimse yok. Senden başka

kimsenin önemi yok." Ve bu sözlerle birlikte

arkasını dönüp uzaklaştı.

Leta onun aralarına mesafe koymasını izlerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Evet, burada Dolor'u yenmekten fazlasını yapacak kadar acı duygulara sahipti. Tanrı, şu anki kurbanının onun çöküşü olacağını çok az biliyordu. Aidan tanrı için önemsiz görünebilirdi ama onun kararlılığı ve ruhu ikisinin de intikamını almak için ihtiyaç duyduğu yakıt olacaktı.

Ve tıpkı Dolor gibi o da merhamet ya da zayıflık göstermeyecekti. Hiçbir şey onu yok etmekten alıkoyamayacaktı. Dolor bir kez olsun, birinin onun için gelip onu yerde titreyerek bırakmasının ve asla gelmeyecek bir merhamet için yalvarmasının nasıl bir şey olduğunu tam olarak öğrenecekti.

Sabırsızlanıyordu ...

iki

Aidan O'Conner için cehennemde geçen soğuk bir gün daha. Hiçbir şey değişmemişti ve bu hoşuna gidiyordu. yol.

En azından cep telefonu çalmaya başlayana kadar bunu umuyordu. Telefonu kahvaltı tezgâhından alıp kimliğine baktı. Cevap vermemeye başladı ama arayan menajeri Mori'ydi ve cevap vermezse Mori onu idrar yolu enfeksiyonu geçiren nevrotik bir köpek yavrusu gibi endişelendirecekti. karda işemek için.

Kesinlikle hayatında ya da daha da önemlisi şu anki ruh halinde ihtiyacı olan şey bu değildi.

Aidan çenesiyle telefonu çevirerek açtı. Aynı anda Bauhaus CD'sini çalan müzik setini de kapattı. "Selam, Mori."

"Aidan, işte buradasın. Senin için endişeleniyordum."

Evet, doğru. Mori'nin endişelendiği tek şey bir sonraki çekinin nereden geleceğiydi. Bu piç de Aidan'ın tanıdığı diğer herkes gibiydi. Açgözlü, kendine hizmet eden, narsist ve Aidan'ın etinden bir parça isteyen.

Aidan'a ne yapması gerektiğini söyleyen mızımız sesi bile içini ısıttı.

"Sana başka bir teklifim var, A. Otuz beş milyon dolar artı kârdan önemli bir pay ve inan bana, bu filmdeki oyuncularla senin gibi bir Cimriyi bile gülümsetmeye yetecek kadar kâr olacak."

Aidan böyle bir teklif karşısında boğulup ölebileceği bir zamanı hatırlıyordu. Bu kadar paranın hayal bile edilemeyecek bir rüya gibi görüldüğü zamanları.

Ve tüm hayalleri gibi, bu da acımasızca paramparça edilmişti.

"Sana ilgilenmediğimi söyledim."

Mori alay etti. "Tabii ki ilgileniyorsun."

"Hayır, Mori, ilgilenmiyorum."

"Hadi ama, küçük dağının tepesinde saklanmaya devam edemezsin. Er ya da geç gerçek dünyaya dönmek zorundasın. Ve bu mükemmel bir geri dönüş olacak. Hayır dersin ne kadar parayı çöpe atmış olursun bir düşün."

Aidan CD'yi "Crowds" şarkısına çevirdi ve ona Hollywood'a neden geri dönmek istemediğini hatırlatmasına izin verdi... ya da Knob Creek, Tennessee dışında herhangi bir yere. İnsanları sevmiyordu ve başka bir filmde oynama düşüncesinden nefret ediyordu. "Teşekkürler ama hayır. Banka hesaplarımda yüz milyon dolar varken tekrar gerçeğe dönmek zorundayım."

Mori boğazının arkasından derin bir tiksinti sesi çıkardı. "Lanet olsun, Aidan. O kadar uzun zamandır ortalarda yoktun ki, seni ne pahasına olursa olsun isteyen birileri olduğu için şanslısın. Bu noktada magazinciler bile seni unutmuş durumda."

"Gerçekten mi?" dedi, kahvesindeki yığına bakarak Bir hafta önce süpermarketten aldığı masa. Yüzü her yere yapıştırılmıştı. "Komik ama magazin basını beni konuşuyor gibi görünüyor. Araba kazası geçirip geçirmediğimden uzaylılar tarafından kaçırılıp kaçırılmadığıma ya da çılgın bir hayranım olup olmadığına kadar her konuda spekülasyon yapıyorlar."

İsveç'teki bir klinikte cinsiyet değiştirme operasyonu geçirdiğimi iddia eden bir haber. Özellikle elbise içindeki fotoşoplu resmimi beğendim. En azından Klinger'dan daha iyi görünüyorum, değil mi? Ama dürüst olmak gerekirse, beni resmettikleri bu kılıklı yetiden çok irkin Betty'deki Alexis Mead'e benzediğimi düşünmek istiyorum gibi."

Mori yine küfretti. "Gerçekten benimle oyun oynamıyorsun, değil mi? Bu stüdyodan daha fazla para almak için yaptığın bir numara değil. Emekli olma konusunda gerçekten ciddisin."

"Evet, Mori. Benden bu kadar. Sadece kimsenin tanımadığı, sıradan, normal bir adam olmaya geri dönmek istiyorum."

Mori homurdandı. "Bunun için çok geç. Dünyada iki yaşından büyük olup da ne olduğunu bilmeyen tek bir kişi bile yok.

Aidan O'Conner'ın adı ve yüzü. Tanrım, başkandan daha fazla dergi kapağında yer aldın."

İşte bu yüzden yemek, bira ve belki yılda bir kez sevişmek dışında dağın tepesinden ayrılmaya hiç niyeti yoktu... Başından geçenleri düşününce, bunun yerine şişme bebek kullanmayı düşünebilirdi - internette bulduklarından bazıları cidden yüksek teknolojiye sahipti. "Davana yardımcı olmuyorsun. Ayrıca, beni unuttuklarını sanıyordum."

Telefonda bile Mori'nin ofisinde hiddetlendiğini duyabiliyordu. "Sen daha iyi bilirsin. Seni anlamıyorum dostum, gerçekten anlamıyorum. İstesen dünyanın sahibi olabilirsin. Her şey senin."

Sanki Aidan bunu umursuyormuş gibi... Dünyadaki herkese karşı kendini savunmaktan başka çaresi yokken dünyaya sahip olmanın ne faydası vardı? şahsen, etrafı bir prensle çevrili olmaktansa, tek bir gerçek dostu olan bir dilenci olmayı tercih ederdi.

iki yüzlü suikastçılar

"Şimdi kapatıyorum, Mor. Sonra konuşuruz." Aidan telefonu kapattı ve tezgâha geri fırlattı.

kötü bir peruk ve elbiseyle çekilmiş başka bir fotoğrafının üzerine düştü. Tanrım, böyle bir yalanın onu günlerce sürecektir bir öfkeye sürükleyeceği zamanları hatırlıyordu.

Ama bu, vücudundaki her hassas siniri yok edecek kadar derin kesen ihanetten önceydi. Yaşadığı ateş fırtınasının aksine, bu saldırılar kişisel değildi ve bir zamanlar ailem dediği insanlar tarafından kendisine yöneltilmemiştir. Bu saldırıların hepsi son derece gülünçtü.

Birasının kapağını kapattı ve şöminesinin üzerinde, beş Oscar'ının yanında duran "aile" fotoğraflarına doğru kaldırdı. "Hepinizin canı cehennemde," dedi küçümseyerek.

Ama sonunda gerçeği biliyordu. Asıl kazığı yiyen tek kişi oydu. Tüm yanlış insanlara güvenmişti ve şimdi tüm bunlarla başa çıkmak için tek başına kalmıştı. Çünkü onları kendisinden daha çok sevmeye cüret etmişti.

Hayat acıdan başka bir şey değildi ve o bunun kralıydı.

İki yıl önce, şöminenin üzerindeki o pislikler için yaşamış ve ölmüştü. Onlara karşılıksız yardım etmiş, çocukluğunda yaşadığı cehennemden daha iyi bir hayata sahip olmalarını istemiştir.

Onlara hayatı dışında her şeyini vermiş olsa da bu yeterli olmamıştı. Aldatıcı ve bencildiler. Onun abartılı hediyeleriyle tatmin olmayıp, almaya başladılar ve Onları hırsızlıklarıyla ilgili sorgulamaya cüret ettiğinde, elinde kalan tek şeyin peşine düşmüşlerdi.

İtibarı ve geçim kaynağı.

Evet, insanlar hastaydı ve o da Yahuda'lardan bıkmıştı. onun etrafında. Başkaları tarafından kendisinden emebilecekleri şeyler için kullanıldığı günler sona ermişti.

Bu dünyadan ya da içindekilerden başka bir şey istemiyordu.

Bakışları, kulübesinin köşesinde yılanlar ve ayılar için sakladığı av tüfeğine kaydı. On altı ay önce Kendini öldürmek ve acısına gerçekten son vermek niyetiyle o silahı doldurdu. Onu burada tutan tek şey, onlara bunu bilmenin tatminini yaşatmayacağı gerçeğiydi. onu o noktaya kadar zayıflatmışlardı.

Hayır, o bundan daha güçlüydü. Bu dünyaya gelmişti. Tek başına ve tek başına duracak ve yukarıdaki Tanrı onu buradan almayı uygun gördüğü güne kadar kendini savunacaktı. İki paralık bir taşra serserisi onu alt ederse lanetlenecekti. Yoksulluktan tırnaklarıyla kazıyarak kurtulup hayatını bu noktaya getirmemişti ki, birileri yüzünden her şeyden vazgeçsin. arkadan bıçaklayan piçler.

Bu kavgayı o başlatmamıştı ama bitiren oydu.

"Masumların güveni, yalancının en kullanışlı aracıdır." Aidan, babasından yaptığı alıntıyı hatırlayınca irkildi. favori Stephen King romanı. Bunun doğru olduğunu kesinlikle kanıtlamışlardı. Ve bu olayda hiç kimse ondan daha masum değildi. Onlar yüzünden saflığı ihanet sunağında katledilmişti.

Ama artık yok. Artık kimsenin kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermeyecek kadar güçlü bir adamdan başka bir şey kalmamıştı. Tüm güveni yasaklamıştı. Tüm şefkati yasaklamıştı. Şimdi dünyaya, onun kendisine verdiklerini veriyordu.

Öfke, nefret ve zehir. İşte bu yüzden onların gülümseyen yüzlerini şöminenin üzerinde tutuyordu. Bu ona herkesin ne kadar iki yüzlü olduğunu hatırlatıyordu.

Aidan hafif bir çarpma sesi duyunca durakladı. Kapısında biri var gibiydi...

Hayır. Bu mümkün değildi. Çok uzakta ve her şeyden uzaktaydı. Kulübesine giden ıssız toprak yola hiç kimse çıkmamıştı. Başını eğerek tekrar dinledi ama ses kaybolmuş gibiydi.

Homurdandı. "Evet, harika, şimdi bir şeyler duyuyorum." Aidan bir adım attı, sonra tekrar çarpma sesi duydu.

Belki de bir şey yerinden çıkmıştı. Rotasını tersine çevirdi ve büyük odasına doğru geri döndü.

"Alo?"

Boğuk kadın sesine küfretti. Lanet olsun. Dağında en son isteyeceği şey bir kadındı. Hırlayarak kapıyı açtı ve verandasının basamağında beyaz, bohçalanmış bir beden buldu. "Mülkümden defol."

"Lütfen. Donuyorum ve arabam bozuldu. Yardım çağırmam gerek."

"O zaman cep telefonunu kullan." Kapıyı kızın suratına çarptı.

"Buradan sinyal alamıyorum." Sesi zayıftı ve yumuşaklığı onu kesip geçti.

Sakin onun için üzölmeye kalkma, salak. Kimse sana acımıyor. Sadece sana verileni ver. Nefret. Küçümseme. O

şöminesinin üzerindeki resimlere baktı.

"Lütfen. Donuyorum. Lütfen yardım edin."

Eğer bir şey yapmazsan orada donacak. Ölümü senin ellerinde olacak.

Ne olmuş yani! Bırakalım aptal olduğu için ölsün. Bazen Darwinizm en iyi yoldur.

Ama öfkesi içini ne kadar kemirse ve iç sesi ona ne kadar pislik derse desin, onu orada ölüme terk edemezdi.

Sen lanet olası bir aptalsın.

"On dakika," diye hırladı kapıyı açarken. "Bu kadar. Sonra evimden gitmeni istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi ve içeri adım attı.

Aidan onun ateşe doğru sürüklenişini izlerken dudağını kıvrık tuttu. Kız, parke zemin üzerinde kar izleri bıraktı. "Burayı dağıtma."

"Özür dilerim," dedi, sesi hâlâ ağzını ve burnunu kapattığı pembe yün atkisından dolayı bozuktı. Yüzünde görebildiği tek şey, mavinin o kadar soluk bir tonuna sahip bir çift gözdü ki neredeyse parlıyorlardı. "Hava gerçekten çok soğuk dışarıda."

Tezgâhtan cep telefonunu almak için hareket etmeden önce nefesinin altından "Sanki umurumda," dedi. Ona geri döndü ve telefonu uzattı. "Çabuk ol."

Beyaz deri eldivenlerini çıkararak soğuktan pembeleşmiş narin ellerini ortaya çıkardı. Titriyordu.

eşarby aşığı çekti.

Aidan onun yüzünü gördüğünde nefes alamadı ve bir şehvet dalgası sistemini bombaladı. İnce kemikli ve asil bir kadındı, çok güzeldi. Ama bundan da öte, dün gece rüyasında gördüğü ve yağmuru durduran kadınla aynıydı.

Ne kadar garip...

Tek kelime etmeden telefonu onun elinden aldı ve çevirdi.

Onu izlerken hareket edemiyordu. Tanımadığı birinin rüyalarından çıkıp gelme ihtimali neydi? kapısında belirip bir telefona ihtiyaç duyması? Özellikle de yüzü bütün gün onu rahatsız eden kadının.

Piyango oynamalısın ...

Telefonunu kapattı, sonra ona uzattı. "Seninki de çalışmıyor."

"Saçmalık." Kapağı çevirip açtı, sonra kadının haklı olduğunu anladı. Hiçbir sinyal yoktu. Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Daha bir dakika önce bakıyordum."

Ateşine dönmeden önce omuz silkti. "O zaman ikimizin de şansı yok gibi görünüyor."

"Şanssız değilim. Ben burada yaşıyorum. Asıl sen mahvolmuş durumdasın, çünkü burada kalmıyorsun."

İnançsızlıkla ağzı açık kaldı. "Beni gerçekten kar fırtınasının ortasında evinden mi atacaksın?"

Alay etti. "Yok..." Dışarıya baktığında sesi kesildi ve kadının haklı olduğunu anladı. Tam bir kar fırtınasıydı.

Bu ne zaman oldu?

"İnanılır gibi değil," diye hırladı. Yine de bu sadece onun şanslıydı. Amcası ona her zaman şanssız bir yıldızın altında doğduğunu söylerdi. Adam ikisinin de tahmin ettiğinden çok daha fazla haklıydı.

Akıldan çıkmayan gözlerini onunkilere çevirdi. "Gideyim mi?"

Evet. Ruhundaki bir şey onu kapıdan dışarı itmesi ve sonra da kapıyı sıkıca kilitlemesi için çığlık atıyordu. İntiharın eşiğine gelene kadar hırpalanmış olan parçasıydı bu.

Ama yaşadığı onca şeyden sonra bile, onun ölümüne sebep olmayı kendine yediremiyordu. Onun aksine, büyük olasılıkla dışarıda bir yerlerde ölürse onun için gerçekten yas tutacak birileri vardı. Aferin ona.

Ona dondurucu sıcaklıkla yarışan bir bakış attı. susturucusunu yüzüne geri çekip kapıya yönelmeden önce dışarı çıktı.

"Aptal olma," diye hırladı. "Oraya gidemezsin."

Ona sert bir bakış fırlattı, sonra da susturucuyu indirdi. "İstenmediğim yerde kalmayı sevmem."

"Yani yalan söylememi mi istiyorsun?" Ona Akademi Ödülleri'ni kazandıran oyunculuğa büründü. "Oh, bebeğim, lütfen benimle kal ve gitme. Sana burada ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam."

Leta onun, altında yattığından emin olduğu alaycı tondan yoksun sözleri karşısında kaşlarını kaldırdı. Ne kadar doğru olduklarını bilmiyordu. Ona burada ihtiyacı vardı çünkü ölümle arasında duran tek şey oydu.

"Ne güzel. Bu replikleri çok mu çalışıyorsun?"

"Pek sayılmaz. Genelde insanlara siktirip gitmelerini ve ölmelerini söylerim."

"Ooo," dedi baştan çıkarıcı bir tonda. "Bu bana sadece tüylerim diken diken oluyor. Bir erkeğin benimle tatlı tatlı konuşmasına bayılıyorum."

"Eminim biliyordur." Çenesini kaşıyarak kapının yanındaki ahşap ağacı gösterdi. "Fırtına ya da telefon kesilene kadar ceketini oraya asabilirsin."

Paltosunu silkti ve eşarbını çözdü. Şapkasını çıkarıp paltosunun cebine sokmadan önce etrafına bakındı. "Silah ne için?"

"Yalan söyleyip ayılar ya da yılanlar için olduğunu söyleyebilirim ama çoğunlukla izinsiz girenler için kullanıyorum."

"Vay canına, Dexter," dedi, M'Adoc'un ona gösterdiği Showtime dizisindeki seri katilin adını kullanarak. "Etkilendim. Miami'de olmadığımıza ve parçalanmış cesetleri denizde saklayacak bir tekneden olmadığına göre, onları nerede saklıyorsun?"

"Arkadaki odunluğun altında."

"Güzel." Gülümsedi. "En azından bu, garaj yolundan gelirken aldığım kokuyu açıklıyor."

Bakışları sanki onu eğlendirici bulmuş gibi hafifledi. "Haklısın. Bu foseptik hattı. Cesetleri evimin o kadar yakınına koyacak kadar aptal değilim; vahşi yaşam arka kapıma çok yaklaşır. Cesetleri ayıların yemesi için ormana bırakıyorum."

"Peki ya kış uykusuna yattıklarında?"

Omuz silkti. "Çakallar onları yakalar."

Hızlıydı, bunu ona verebilirdi. "O zaman, sanırım devam edip beni vurman ve bu işi bitirmen gerekiyor. Bu havada çakallar muhtemelen açlıktan ölüyordur."

Aidan onun korkusuzluğu karşısında tamamen şaşkına dönmüştü. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Olmalı mıyım?"

"Bir kar fırtınası sırasında daha önce hiç görmediğiniz bir adamla ormanda mahsur kaldınız. En yakın komşum altı mil ötede yaşıyor. Sana istediğim her şeyi yapabilirim ve kimsenin bundan haberi olmaz."

Arkasındaki köşeye baktı. "Doğru, ama silaha en yakın olan benim."

"Benden önce davranabileceğini mi düşünüyorsun?"

Leta ona karşı burnunu kırıştırdı. Nedenini bilmiyordu ama bu şakalaşma hoşuna gidiyordu. hiçbir şeyden zevk almıyorum. "Sanırım seninle başa çıkabilirim, Dex. Ne de olsa sen benim hakkımda benim senin hakkında bildiğimden daha fazla şey bilmiyorsun. Tek bildiğin, yetkililerden kaçan çılgın bir seri katil olabileceğim. Arabamın bagajında gömmemi bekleyen bir ceset bile olabilir."

Aidan'ın ilgisini çeken şey, kendisinin başlattığı oyunun aynısını onun da oynuyor olmasıydı. Cesarete hayranlık duyuyordu ve payına düşenden fazlasını almış gibi görünüyordu. "Seri katil misin?"

Çenesini kaldırdı. "Önce sen, Dexter. Kimsin ve neden burada yalnızsın?"

Ona yaklaşmak için tezgâhın etrafından dolandı. Önünde durup elini uzattı. "Aidan O'Conner. Eski

aktör, ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

Omuz silkti. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ben

Leta'yım." "Leta ne?"

"Sadece Leta." Elini tutup sıkmadan önce bir süre daha tereddüt etti. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dexter."

Onu dikkatle inceledi. Kış beyazı kıyafetleri güzel olsa da abartılı değildi. Kar fırtınasına hazırlıksız yakalandığı dışında onun hakkında pek bir şey söylemiyorlardı. Herhangi bir mücevheri ya da onu belli eden başka bir şeyi yoktu. Onunla ilgili en temel şey. Boş bir sayfa gibiydi. "Peki sen ne iş yapıyorsun, sadece Leta mı?"

"Ben profesyonel bir korumayım."

Beklenmedik cevabı karşısında güldü. "Evet, doğru."

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Hepsi doğru. Bir adamı öldürmenin yetmiş iki yolunu biliyorum ve bunların altmış dokuzu bir kaza."

Bu muhtemelen onu korkutmalıydı ama onun yerine ilgisini çekmişti. "Peki bir korumayı buraya getiren nedir? Mori seni beni kardeşimden koruman için mi tuttu?"

"Hiç Moris tanımıyorum. Şu anda görevlerimin arasındayım ve bir değişiklik arıyordum. Bir iş olduğunu duydum. Nashville ve yeniden başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. İşte burada dondurucu soğukta bir seri katille sıkışıp kaldım. Harika bir korku filmi olacak, değil mi?"

Verdiği cevap onu hâlâ tatmin etmemişti. "Kim olduğumu bilmeden insanları koruma mesleğini nasıl yapıyorsun?"

Bana dünyanın en tanınmış yüzlerinden birine sahip olduğum söylendi."

"Vay canına... Sadece meraktan soruyorum, gece yatağa girdiğinizde kendinizi egonuz tarafından yataktan atılmış buluyor musunuz?"

"Bu ego değil. Gerçek bu."

Sanki bir an bile inanmamış gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, o zaman, kim olduğunu bildiğimi ve gerçekten daha az umursayamayacağımı itiraf edersem, bu senin hasarlı

Bunu aşip bana bir sandviç vermenle sona erecek bir şeye geçebilecek kadar erkeklik?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Yani beni tanıyor musun?"

"Evet, Dexter," dedi, sesi alaycılıkla doluydu. "Kim olduğunu biliyorum. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Pek sayılmaz. Alaycılığı haklı olmanın tüm keyfini kaçıırıyordu. Ayrıca yüzünün kızarmasına neden oldu. "O zaman neden yalan söyledin?"

Leta az önce onunla büyük bir hata yaptığını fark etti. Bu adam kendisine yeterince yalan söylenmiş biriydi ve eğer burada kalacaksa olabildiğince dürüst olması gerektiği açıktı. "İssiz bir yerde saklandığınız için dünyaca ünlü bir aktör olduğunuzun reklamını yapmak istemediğinizi düşündüm, gerçi dürüst olmak gerekirse şöminenin üzerindeki Oscar ödülleri de pek göze batmıyor."

Çenesinde bir tik oluştu. "Muhabir misiniz?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Sana ne olduğumu söyledim. Ben cesetleri korurum."

"Sana inanabileceğimi nereden bileyim?"

"Yalan söylemiyorsun. Ama neden yalan söyleyeyim ki?"

Aksine, bu onun öfkesini daha da artırdı. "Beni tanıdığın konusunda yalan söyledin. Her konuda yalan söyleyebilirsin. İnsanlar her zaman yalan söyler, genellikle de sebepsiz yere."

"Ama aç olduğum konusunda yalan söylemiyorum." Tezgâhın üzerindeki ekmek somununu işaret etti. Evdeki sorunlardan biri de Ölümlüler âlemine girmek Rüya Avcılarını aşırı derecede acıktırmaya meyilliydi ve şu anda midesine kramplar giriyor ve midesi ağrıyordu. "Sorgulama devam etmeden önce bana bir parça ekmek atabilir misin? Yoksa bir kaşık fıstık ezmesi için kışını mı tekmelemem gerekiyor?"

Aidan tezgahtan ekmeği kaptı ve ona doğru fırlattı. Kadın tek eliyle yakaladı. Geri adım atarak elini buzdolabının yanındaki kapiya doğru götürdü. "Fıstık ezmesi kilerde."

Gözlerini şüpheyle ona dikti, sonra da kapiyı açmak ve zimbalarını aramak için hareket etti. Birkaç dakika sonra elinde fıstık ezmesiyle çıkageldi. Onun Bakışları eğlenmemiş bir şekilde bıçağı tezgâhın üzerine

koydu. "Bıçak?" "Önündeki çekmecedeydi."

Açtıktan sonra, mesleği hakkında yalan söylemediğini belli eden bir ustalıkla bıçağı elinde döndürdü.

"Son işin kimdi?" diye sordu ellerini kollarının altına sıkıştırarak.

"Terrence Morrison."

Kaşlarını çattı. "Kim?"

"Taşaklarını yanlış bilardo masasına koyarak hata yapan milyarder bir playboy."

Aidan böyle bir şeyin yaratacağı sorunları hayal edebiliyordu. Özellikle de o bilardo masasında kimin hakkı olduğunu düşündüğüne bağlı olarak. "Neden gittin?"

Fıstık ezmesini bir dilim ekmeğin üzerine sürdü. "Onu taciz eden kişinin icabına baktım. Tehdit ortadan kalktı. İş elendi." Kendini beğenmiş bir ifadeyle sandviçinden bir ısırık aldı. "Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı? Diş kayıtları, Parmak izi? Retina

taraması?" "İdrar örneği işe yarar."

Gözlerini devirdi. "Hangi bardağı kullanmamı istiyorsun?"

Kadının cevapları ve sorularına ve kelime seçimine kızgın görünmemesi ilgisini çekmişti. "Seni korkutan bir şey var mı?"

"Ben yaşamak için insanlarla dövüşüyorum. Gerçekten bir bardağa işemenin beni korkutacağını mı sanıyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta vardı... Tabii mesleği hakkında yalan söylemiyorsa.

Aidan tek kelime etmeden dolabından bir bardak çıkardı ve ona uzattı.

Çenesi düştü. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten idrar örneği mi istiyorsun?"

Aslında onun sorusu karşısında gülümsedi. "Pek sayılmaz ama susamış olabileceğini düşündüm. İçecekler buzdolabında."

Gidip kendine bir bardak süt doldurmadan önce bakışlarında bir kez olsun rahatlama gördü. "Biraz merhamet gösterdiğin için teşekkürler."

"Evet," dedi acı acı. "İyiliğinin karşılığını vermeyi unutma yeter." "Bunun bir anlamı olmalı mı?"

Omuz silkti. "Tecrübelerime göre, insanların tek yaptığı almak. Başka birine yardım etmek hiçbirinin umurunda değil."

"Ve bazen insanlar sizi şaşırtabilir."

"Evet, haklısın. Haklısın. Yapabildikleri sebepsiz hainlikler beni sürekli hayrete düşürüyor."

Başını iki yana salladı. "Vay canına, çok bıkkınsın."

Keşke bilseydi. Ayrıca, her şeye hakkı vardı, hatta daha fazlasına. Omurgasına bir stegosaurusu kiskandıracak kadar bıçak saplanmıştı. "Şu haline bak." Eliyle onun vücudunu işaret etti. "İnsanları ihtiyaçları olduğu için mi koruyorsun yoksa sana para ödedikleri için mi?"

Leta tereddüt etti. Yaptığı iş için kesinlikle para almıyordu ama bir insanın bu kadar fedakâr olabileceğine asla inanmazdı. Bu yüzden yarı doğruyu seçti. "Kızın yemek yemesi lazım."

"Ve davamı geri çekiyorum. İnsanlar kokuşmuş bir kırıntı için sizi sırtınızdan bıçaklayacak ve sonra değersiz bir hamamböceğinden başka bir şey değilmişsiniz gibi hayatlarına devam edecekler."

M'Adoc'un kendi öfkesinde gördüğünün aynısını onun öfkesinde de gördüğünde yavaşça nefes aldı. Onunki onu serbest bırakmayan mantıksız bir efendiydi. En kötüsü de öfkesini ne derece benimsediğiydi. Etrafındaki her şeyi kontrol ediyor ve çarpıtiyordu.

geçmişı görmek için. "Dışarıda üzgün insanlar var. Ama size söz veriyorum herkes öyle değil. Her eylem için İnsanoğlu ne kadar zalimlik yapabiliyorsa, onlar da o kadar iyilik yapabilirler."

Onunla alay etti. "Acımasızca karşı çıktığım için beni affedin." Başını salladı, sanki onu görmek bile onu iğrendirdi. "Bu yaşına kadar yaşamış olmana ve kimsenin o pembe gözlüklerini alıp sana takmamış olmasına hayret ediyorum-"

Onun tiradını susturmak için ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Benim onu dinlememe hakkım olduğu gibi senin de kendi fikrine sahip çıkma hakkın var."

Bu onu daha da sinirlendirdi. Kendini tezgâhtan uzaklaştırdı ve ön kapıya doğru yöneldi. "Sinir bozucusun. Birinin evime zorla girmesi gerekiyorsa, en azından dilsiz olamazlar mıydı?" Silahı aldı ve çalışma odasına giden küçük koridora doğru ilerledi. "Kendini fazla rahat hissetme. Hava açar açmaz buradan gitmeni istiyorum."

Bakışları adamın elindeki silahta keskinleşti. "Bana bu kadar az mı güveniyorsun?"

"Sana hiç güvenmiyorum." Ve bu sözlerle çalışma odasına gitti ve onu mutfakta öylece bıraktı.

Leta onun düşmanlığının kendisine kadar uzandığını hissedince derin bir nefes aldı. Güzel.

Dolor şimdiye kadar ölümlülerin dünyasına girmeyi başaramamıştı. Ama bu uzun sürmeyecekti.

Dolor, Aidan'ı öldürmek için çağırılmıştı ve bunu başarmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Onu durdurmak mümkün olmayacaktı.

Bu da Aidan'dan beslenerek kendi güçlerini oluşturmalarının uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. İçini bir suçluluk duygusu kaplarken kaşlarını çatı. Bir Rüya Avcısı olarak Ama yine de, etrafındakiler tarafından yeterince incitildiği bu kadar açıkken, Aidan'ı incitmek istemeyen yanını bastıramıyordu.

Bu onun iyiliği için.

Tanrıların ve insanlığın bunu vahşeti meşrulaştırmak için bu kadar sık kullanması tuhaf.

Zeus, Rüya Avcıları'ndan tüm duyguların alınmasını emrettiğinde bile bunu söylemişti. Sadece tek bir tanrının işlediği bir suç yüzünden hepsini cezalandırdığında. Ve bu bile bir suç değildi. Yaşlı Thunderbutt'ın her şeyi bu kadar ciddiye almaması için ona bir şaka olarak tasarlanmıştı. Zeus gülmek yerine güçlerini kötüye kullanarak kendisiyle aynı fikirde olmayan herkese saldırdı.

Rüya tanrılarının geri kalanı sadece çapraz ateşe yakalanmış masumlardı. Ancak Zeus'un devrilmekten ve alay edilmekten duyduğu korku hepsini cezalandırmasına neden olmuştu. Nasıl Böyle bir paranoya içinde yaşamak acınası bir durum.

Ancak Zeus'un tanrı kompleksi onu ilgilendirmiyordu. Odaklanması gereken şey, elinden geldiğince Aidan'ın hayatını kurtarmak ve ne pahasına olursa olsun Dolor'u öldürmekti.

Dolor'un geçmişten gelen kahkahaları kafasını doldurdu. "Ben Acı'yım. Ben ebediyim. Ve sen önemsizsin, Leta. Beni asla yenemeyeceksin."

Şimdiye kadar haklıydı. Onu yenememişti ama yaralamıştı.

Onun kibri, gücünü kırmak için kullanacağı bir araç olacaktı ve Aidan da çivisini Dolor'un gözlerinin tam ortasına saplamak için ihtiyaç duyduğu çekişti.

Kararlı bir şekilde Aidan'ı bulmaya ve onu biraz daha kızdırmaya gitti.

ÜÇ

Aidan sandalyesinde oturmuş, elektro gitarıyla Indigo Girls'ün "Strange Fire" şarkısını tıngırdatırken, yarının Noel arifesi olacağını ve üst üste üçüncü yıl bunun için tek başına. Bu yüzden hiçbir şeyi dekore etme zahmetine girmemişti. Bu ona hayatının ne kadar yalnızlaştığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Yaşadığı onca şeyi düşündükçe yorgun bir şekilde iç çekti. Nasıl olur da bir adam milyonlar tarafından sevilir ve kimse tarafından sevilmedi mi? Yine de onun kaderi buydu. Onu önemseydiğini iddia eden tek kişi onu hiç tanımıyordu ve
Bir zamanlar her şeyleriyle sevdiği insanlar, hayatlarının her anını onunkini sona erdirmeye çalışarak geçirmişlerdi.

"Mutlu Noeller," diye mırıldandı.

Geçmişini unutmaya çalışarak kafasındaki şarkıya odaklandı. Gitarın fişi takılı olmadığı için notalar Etrafında sadece bir fısıltı vardı ama bu onun perişan halini yatıştırmaya yetiyordu. Müzik her zaman onun sığınağı olmuştu. Hayat ne kadar zor olursa olsun, rahatlamak ve ilham almak için koştuğu şeyler müzik ve filmlerdi. Başka hiçbir şey onu teselli edemezken onlar teselli ediyordu.

Şarkıya o kadar odaklanmıştı ki artık yalnız olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Gözlerini açarak Leta'ya baktı ve şarkının ortasında durdu. Işık etrafında yumuşak bir hale oluşturmuş, siyah saçlarını ışıltılı gösteriyordu. Bir dakika boyunca nefes bile alamadı.
Vücudundaki her hormon yanıyordu.

En son bir kadına dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu, kasada kredi kartını vermek dışında.

izgi. Bir kadının yumuşaklığına ihtiyaı olmadığına kendini neredeyse ikna etmişti.

Evet.

Dudaklarında baştan çıkarıcı bir yarı gülümseme ve parlayan gözleriyle ona bakarken, kararlılığı paramparça oldu. Tek yapmak istediği gitarı bir kenara bırakıp onu kollarının arasına almak ve dudakları uyuşana kadar uzun, hınzır bir öpücük kondurmaktı. Onu kucağında çıplak olarak hayal etmek çok kolaydı. Bu görüntü onu içten dışa yaktı.

Aleti acı verecek kadar sertleşti.

"Bir şeye mi ihtiyaın var?" Sesinde ona vermek istediği zehrin değil de içi boş bir notanın olmasından nefret ediyordu.

"Sadece burada tek başına ne yaptığını merak ediyordum. Bu arada çok yeteneklisin."

İltifat karşısında dudak büktü. "Beni pohpohlama."

"Hayır, gerçekten öylesin."

"Evet ve beni pohpohlama," diye tekrarladı, sonunda ses tonunda istediği zehri bulmuştu. "Sevmiyorum ya da istemiyorum iltifatlar."

Kaşları keskin bir şekilde atıldı. "Ciddi misin sen?"

"Ölümül." Boş bir akor tıngırdattı. "Gördün mü, bu oyunu biliyorum. Beni pohpohluyor, güldürüyor ve kendimi iyi hissetmemi sağlıyorsun. Sonra bir bakıyorum, ceplerin benim paramla dolu olarak kapıdan çıkıp gidiyorsun ve dünyaya benim ne kadar aşağılık biri olduğumu anlatıyorsun. Hadi doğrudan evimden çıkıp herkese benim bir

sik." Gitarını kucaklayarak başını salladı. "Evet, bu bana uyar."

Leta duyduklarına inanamadı. Sözleri onu şaşkına çevirirken bile öfkesi güçlerini keskinleştirdi. Nefesini sertçe içine çekti. "Sana ne yaptılar?"

Ayağa kalkmadan önce gitarı bir kenara koydu. "Bunun için endişelenme."

Adam onun yanından geçerken koluna dokunmak için uzandı. "Aidan-"

"Dokunma bana." Sesi vahşi bir hırıltıydı.

Ama bu sadece ona daha fazla dokunmak istemesine neden oldu, kendini güçlendirmek için onu mümkün olduğunca kızdırması gerektiğini bilmesine rağmen. "Buraya seni incitmek için gelmedim."

Aidan buna inanmayı diledi. Ama o daha iyi biliyordu. Bu yalanı kaç kez duymuştu? Ve sonunda, onu hep incitmişler ve bunu yaparken de gülmüşlerdi.

Buna kanmaktan bıkmıştı.

"Biliyor musun, eğer beş sentim olsaydı..." Bakışları kızın yüzünde keskinleşti. Uzanıp ona da dokunmak istedi. Ama bunu yapmaya cesaret edemiyordu. Heather'la olanlardan sonra olmazdı.

"Seni asla incitmem bebeğim. Bana her zaman güvenebilirsin. Uzun süre buradayım. Sen ve ben, sonsuza dek. Dünyaya karşı biz. Ne olursa olsun. Her zaman kendin olabilirsin ve ne olursa olsun seni seveceğimi bil. Senin ne olduğun umurumda değil. kariyer ya da şöhret. Her şey yarın sona erse bile, yine de senin için burada, seninle olurdum."

Bu sözler yüreğini hoplatmıştı. Etrafındaki yalancılardan bıkmış olan kulaklarına bir senfoni gibi geliyordu. Hepsinden önemlisi, Heather'a güvendiği gibi onlara da güvenmişti. Bir yetim olarak, hayatında tek istediği kendine ait bir aileydi. Ona zarar vermeyecek biri. Ona ihanet etmeyecek biri.

Şöhreti, zenginliği ve hatta yoksulluğu ne olursa olsun onu olduğu gibi kabul edecek biri.

Ne yazık ki bunu hiç bulamamıştı. Gerçek para kazanmaya başladığı anda insanlar Heather onu tanıdıkça bu durumdan ve ona yaklaşan kadınlardan dolayı kendini tehdit altında hissetti. Sinsi ve ısrırgan biri haline gelmişti. Yaptığı her şeyi eleştiriyor ve daha fazlasını istediği için ona kızıyordu.

Şimdi bile onun iğneleyici sözlerini duyabiliyordu. "Hollywood'da iki tür insan vardır. Oyunculuk yapmak isteyen aktörler ve Şöhret isteyenler. Şöhret peşinde koşanlar, elde ettikleri her şeyi hak ederler, bu yüzden bana magazin yalancıları hakkında ağlama. Bunu sen istedin, Aidan. Herkes senin kim olduğunu biliyor. Sadece oyunculukla yetinmeliydin. Ama hayır, daha fazlasına sahip olmalıydın. Şimdi istediğin her şeye ve onunla birlikte gelen her şeye sahipsin."

Sonunda, tüm bunlarla başa çıkamadığı için kalbini oyup gümüş bir tepside ona sundu. Düzgün bir insan gibi özel olarak değil. Bunu, onun içini boşaltan aynı magazin gazetelerini arayarak alenen yapmıştı. Daha da kötüsü, düşmanlarına yardım etmişti. peşine düşmüş ve onu dünyanın önünde utandırmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Ve şimdi karşısındaki bu kadın da bir istisna değildi. Hiç şüphesi yoktu. Eğer onu içeri alırsa, o da ona zarar verecekti. Sadece

Bu dünyada onu önemseyen tek kişi kendisiydi.

Çenesini sallayarak kapıyı işaret etti. "Birkaç saat burada kalıp benimle konuşmasan olmaz mı? Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?"

"Sessizliğı sevmiyorum."

"Ben severim."

"Ve burası benim evim," dedi derin bir sesle, öfkeli bir ebeveynin sesini taklit ederek. "Benim çatım altındayken, genç bayan, sana söyleneni yapacaksın!"

Aidan onun bu alaycı tavrından rahatsız olmak istedi. Ama dudaklarının kenarlarına bir gülümseme yerleşti. "Hiç komik değilsin."

"Elbette öyleyim." Ona şakacı bir şekilde göz kırptı. "Öyle olmasaydım için için gülümsüyor olmazdın."

Kadının hareketleriyle onu büyülediğini fark edince midesi bulandı ve bu onu tekrar sinirlendirdi. "Bak, seninle gerçekten konuşmak istemiyorum. Sadece yalnız kalmak istiyorum. Çık dışarı."

Yorgun bir nefes verdi ve başını salladı. "En son ne zaman bir arkadaşınla konuştun?"

"On dokuz ay önce."

Leta bu açıklama karşısında çenesinin düştüğünü hissetti. Buna inanamıyordu. Duyguları bastırılmış ve neredeyse yok olmuş olsa bile, yine de başkalarına güveniyordu. Bunun tek istisnası

durağanlıktaydı. "Ne?"

"Beni duydun."

Evet, ama duymak ve inanmak tamamen farklı iki şeydi.
"Ciddi olamazsın."

"Oh, ben ciddiym. En iyi arkadaşımı aradım.
Ona sırrımı açtım çünkü konuşacak birine ihtiyacım vardı ve
bir de baktım ki konuşmamız sadece paparazzi
paçavralarında değil, bloglarda ve piçin bulabildiği her
sektör dergisinde yer alıyor. 'Aidan O'Conner: Ardındaki
Gerçek
Efsane. Kız arkadaşının ona nasıl ihanet ettiğini ve onu
sokakta sarhoş bir ayyaş olarak bırakıp para üstü için
dilenirken
hayranlarına saldırıyor.' Beni en çok öldüren şey, onlara
söylediklerinde çok az gerçeklik payı olmasıydı. Bunun
yerine, sözlerimi çarpıttı ve ne olduğunu bile
anlayamayacak hale gelene kadar süsledi.
Söylemişim. Hatalarımdan ders alıyorum diyelim. Yani
hayır, arkadaşlarımla konuşmam. Asla."

Bunu anlayabiliyordu. Hâlâ duygularına sahip olduğu
zamanlarda, bir keresinde M'Adoc kardeşleri M'Ordant'a
onun bazen ukala olduğunu düşündüğünü söylediğinde onu
arkasından itmişti. M'Adoc'un özel bir konuşmayı
tekrarlaması ve sonra da bunu çok sevdiği birini incitmek
için kullanması onu küçük düşürmüş ve utandırmıştı. Bu
olay onu haftalarca kimseye bir şey söyleme konusunda
temkinli davranmaya itmişti ama sonunda bunu atlatmış ve
hayatına devam etmişti.

Bu deneyim, Aidan'ın yaşadıklarının yanında kesinlikle
önemsiz kalıyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayal bile
edemezdi.
bu kadar müdahaleci bir şeyle ya da bir insanla baş etmek zorunda
kalmak
Sümüklü. M'Adoc sadece bir kişiye söylemişti, tüm dünyaya
değil ve onu süslemeden kelimesi kelimesine aktarmıştı.

Bununla birlikte, bu Aidan'ın bu işten vazgeçmesi gerektiği anlamına
gelmiyordu.

ve hiç kimseye güvenmemek. Bu dünyada insanların arkadaşlara ihtiyacı vardı. "Bir kişinin ihaneti diğer-"

"Ortaokuldan beri en iyi arkadaşlık," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Yirmi yıllık bir ilişkiden bahsediyoruz. Arkadaşlık üç saniye içinde uçup gitti çünkü biri ona beş bin dolar vermeye hazırdı." Dudağını acıyla büktü. "Beş bin dolar. Yıllardır süren arkadaşlığımın onun için değeri buydu. Komik olan şu ki, isteseydi ona verirdim."

Leta sempati içinde kıvrandı. Bu kadar acı çekmesine şaşmamalıydı. Böyle şeylerin olduğunu biliyordu ama genelde rüya tanrıları birbirlerine bu şekilde ihanet etmezlerdi, özellikle de duyguları yok olmuşken. Yüzyıllar boyunca birkaç tane olmuştu ama çok fazla değillerdi ve onlar da avlanıp öldürülen istisnalar olmuşlardı.

Aidan gözlerini ona dikti. "Şimdi bana kapımdan içeri girdiğinde sana nasıl güvenilebileceğimi tekrar anlat."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Haklısın. Bana ya da başka birine güvenemezsin. Hayatım boyunca insanların neden başkalarına ihanet ettiğini hiç anlamadım. Hiç anlayacağımı da sanmıyorum."

Onun sözleriyle alay etti. "Sanki sen hiç kimseye ihanet etmedin."

Leta hemen basit bir soruyla karşılık verdi. "Sen yaptın mı?"

"Kesinlikle hayır," diye kükredi, sanki bu düşünce bile onu hasta etmişti.

"Annem bana daha iyi öğretti."

"Benimki de öyle." Durakladı ve ekledi: "Aslında bu doğru değil. Ağabeyim bana daha iyi öğretti. Ve ateş altındayken, bedeli ne olursa olsun beni korumak için elinden geleni yaptı."

"O zaman şanslısın. Kardeşim canımı almaya teşebbüs ettiği için hapiste yatıyor."

Bu beklenmedik olay onu çok etkiledi. "Ne?"

"Beni duydun." Yüz ifadesinde öfke dışında hiçbir duygu görmemesine rağmen sesi kırıldı. "Gazetelerde okumadın mı? Altı ay boyunca, sabıka fotoğrafından bana bakan yüzünü görmeden televizyon izleyemedim."

Neden duymadığını açıklayamadığı için sadece başını salladı "Anlamıyorum. Neden seni öldürmeye çalıştı?"

Kara bir kahkaha attı. "Beni öldürmek onun yaptığından çok daha nazik bir davranış olurdu. Bu dünyada inşa ettiğim her şeyi almak istedi. Bana şantaj yapmaya çalışıyordu."

"Neyin üzerine?"

"Kendi yalan söyleme isteğinden ve insanların buna inanma saflığından başka bir şey değil. Her şeyi uyduracağını söyledi.

Sübyancı olduğumdan, hayvan kurban etme eylemlerine, kadınlara ve çocuklara karşı vahşete kadar. Hatta o kadar ileri gitti ki

Beni hayranlarımla alay etmekle ve diğer oyuncuların, yapımcıların ve menajerlerin itibarına saldırmakla suçladı. Hayatımın hiçbir bölümü onun yalanlarından etkilenmedi ve sahte belgeler düzenlemekten ya da mahkemelere veya polise yalan söylemekten çekinmedi. Tanrıya şükür, McCarthycilik öldü yoksa eminim ki kara listeye alındı ve hapsedildi."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Ama bu çok aptalca. Böyle saçma yalanlara kim inanır ki?"

"Dergilerde onların değil de benim yüzüm olduğu için beni kıskanan herkes. Her insan Birinin tam bir pislik olmadan benim başarı seviyeme ulaşabileceğine inanmak ya da bunu kabul etmek. İnanın bana, insanları inciten yalanlar değil. Diğer herkesin onlara inan. Ve sonra bir de

Çünkü bu onlara  saniyeliğine spot ışığı sağlıyor.
Gemişinizin zerine çıktığınız ve hiçbir mazeretleri
olmadığı gerçeğine katlanamazlar.
asla onlarınkinin üstüne ıkamadığınız için. Onların zihninde,
sizin bir çentik aşığı indirilmeniz ve onların birkaç çentik
yükseltilmesi gerekir.
Sizin hakkınızda söyledikleri yalanları. Çünkü sonuçta sizi
tanıyorlar, gerçek sizi gördüler ve sizi sulayanları
destekleyerek diğer insanların belki de size yakın olduklarını
düşünmelerini sağlıyorlar - en azından iddia ettikleri bu. Bu
hastalıklı bir dünya ve ben bundan iğreniyorum."

Adamın her yerinden akan öfke ve acı karşıısında irkildi.

Adam haklıydı; onunla tartışmasına imkân yoktu. Hayat
acımasız olabilirdi ve insanlar daha da acımasızdı. İçinde o
kadar çok acı vardı ki, bunun ona verdiği g için minnettar
olmalıydı.

Ama dürüst olmak gerekirse, öyle değildi. Duyguları o kadar
güçlüydü ki bu alemde bile onu besliyordu.

Ve bu duygular, onun için ve kalbini kaplayan sert buz
tabakası için ağlamak istemesine neden oldu. Hiç kimse
böyle bir yalnızlığı hak etmiyordu. Hiç kimse.

Onu rahatlatmak isteyerek uzandı ve elini kendi elinin içine
aldı.

Aidan onun teninin yumuşaklığı karşıısında gözlerini kapadı.
Bu onu iliklerine kadar yaktı. Biri ona nezaketle elini
uzatmalı o kadar uzun zaman olmuştı ki, onun nazik
dokunuşunun tadını çıkarmak istedi.

Ama o daha iyi biliyordu.

Bugün nezaket... yarın dişlere bir tekme.

Bunu bir daha asla unutma.

Kimse onu koruyamazdı. Yangınlar etrafını sardığında herkes ona bunu göstermişti. Arkadaşıktan, aileden ve şefkatten yoksun bir şekilde yalnız kalmıştı.

Ve bu olay onu, geçmişini geride bırakıp tekrar güvenemeyeceği kadar yaralamıştı. Yaralar çok derin ve zarar vericiydi.

Heather'ı hatırlayarak pencereden dışarı bakmak için Leta'dan uzaklaştı. Lanet olası kar. Hâlâ yağıyordu, hatta öncekinden daha hızlı yağıyordu. "Telefonu denemelisin tekrar."

"Az önce yaptım. Hâlâ sinyal almıyor."

Bir zamanlar bunun bir dezavantaj olduğunu düşünmüştü. Kaç kez Sinyaller kesildiğinde kardeşiyle konuşmak istemiş miydi? Her şeyden o kadar uzaktaydı ki, telefon şirketi kulübesine hat çekmeyi reddetmişti. Bu yüzden cep telefonuna güveniyordu ki bu da en iyi ihtimalle bu alanda gelişigüzel.

Şimdi şehrin ortasında yaşamayı diliyordu, böylece onu şehvetten çıldırtan kışının üzerine atabilirdi. Tanrım, en son bir kadını bu kadar yakından koklamayalı ne kadar olmuştu? Kadınsı bir ses duymayalı Evinin içinde onun adını söyleyen bir ses? Cennetten geliyordu.

Ve cehennemin en alt katında.

"Bakın, iyi bir insana benzediğinizi kabul ediyorum. Bildiğim kadarıyla kaplumbağaları gördüğün her seferinde birilerinin ezmesini engellemek için durup onları yoldan uzaklaştırıyorsun. Ama bu kaplumbağa bağırsaklarının kaldırımı sıçramasından bıktı.

diğer insanlar onun üzerinden geçiyor. Ben sadece üstümü başımı kazıyıp ormanda saklanmak istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı. "Seni yalnız bırakacağım." Boğazını temizleyerek ondan geri adım attı ve onu kendine çekmemek için tüm gücünü harcadı.

"Unutmayın, bazen insanlar sizi kendilerinin önüne koyarlar. Böyle şeyler olur."

Homurdandı. "Evet, tüm dünya gökkuşağı ve yavru köpeklerden ibaret. İzçiler gerçekten de yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmelerine yardım ediyor ve hiç kimse bir travma kurbanının çığlıklarını görmezden gelmiyor."

"Aidan-"

"Yapma. Kendi ailen seni zulüm ve paradan başka bir şey için satmamışken, tarif ettiğin dünyaya inanmak imkansız."

Kız odadan çekilmeden önce bakışlarındaki onaylamayı gördü.

Evet, onun bir piç olduğunu biliyordu. Tıpkı dışarıda düzgün insanlar olduğunu bildiği gibi. Onlar sadece onun dünyasında yoktu. Fakir olduğu zamanlarda kimse ona yardım etmemişti. İnsanlar sanki o görünmezmiş gibi hayatlarına devam etmişlerdi ve bu onun için sorun olmamıştı. Görünmezliği umursamıyordu.

Aslında bu doğru değildi. Hayatında defalarca gerçekten de diğer insanlar gibi görünmez olmayı dilemişti. ona hissettirdi.

Gözlerini kapattığında Heather'ın güzel yüzünü hâlâ görebiliyordu. Kahkahasını duymak. Her şey başladığında, düşünmüştü ki Onu kaybetmek dayanılmaz olurdu. Bu onu mahvedecekti.

Sonunda onu hiç özlememişti. Azıcık bile... Bu da ona, neden pişmanlık duymadan ona sırt çevirebildiklerini anlamasını sağladı. Gerçek aşk diye bir şey yoktu. Kalp sadece vücuduna kan pompalayan başka bir organdı. Hiçbir sihri yoktu. Hiçbir ruhani Arkadaşlar ve aile arasında bağ kurmak.

İnsanlar kullanıcıydı, sade ve basit. Daha iyisini ummak sadece acı bir hayal kırıklığına yol açıyordu.

Hayır, bu onun hayatıydı. Öleceği güne kadar yalnız kalacaktı. Ama içinde hala o aptal, yavan hayal vardı. bir aileye sahip olduğu gün. Ailesi sarhoş bir sürücü tarafından öldürüldüğünden beri bu bağlılık duygusunu özlüyordu. Ve aile aidiyeti. Anne ve babası birbirlerini çok sevmişlerdi. ve karşılıklı saygıları vardı - en azından yedi yaşındaki zihnine öyle görünüyordu.

Gerçeğin ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Belki de kardeşinin ondan nefret ettiği kadar onlar da birbirlerinden nefret ediyorlardı. Donnie bunu bir sır olarak sakladılar.

Heather'a gelince, onun yerine Oscar alması gereken kişi o kaltaktı. Sonuna kadar olağanüstü bir oyunculuk sergiledi.

Ve kapısının hemen önünde, Heather evden çıktığından beri evine adım atan ilk kadın duruyordu...

"Ne olmuş yani?" diye sordu kendi kendine nefesinin altında. Bir kadın diğeri kadar iyiydi ve büyük olasılıkla iki kat daha hain biriydi.

Her şeyden öğrenerek kanepeye uzandı ve Star Wars DVD'sinin onu bir yabancıyı evine alma çılgınlığından uzaklaştırmasına izin vermek için televizyonunu açtı.

* * *

Leta zihninin arkasında hafif bir bilinçdışı çekiştirme hissedince durakladı. Bu hissi tarif edecek hiçbir kelime yoktu ama bir insan hedef ne zaman uykuya dalsa, bir rüya tanrısı bunu hissedebilirdi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde Aidan'ın çalışma odasına gitti ve onu kanepede uyuklarken buldu.

Bir ayağı hâlâ yerdeydi ve bir kolunu yüzüne doğru sarkıtmış, arkasına yaslanmıştı. Başını eğerek adamın duruşunun ne kadar tuhaf bir çekiciliğe sahip olduğuna baktı. Solmuş tişörtü, kesinlikle yırtık olan göğsünün üzerinde sımsıkı duruyordu.

Yanaklarındaki kirli sakal sadece yüz hatlarının sert yakışıklılığını vurguluyordu. Savunmasız görünüyordu ama aynı zamanda en ufak bir ses çıkarırsa, savaşa hazır bir şekilde sarsılarak uyanacağından da hiç şüphesi yoktu.

Rüyalarını gözetlemek için gözlerini kapattığında, dışarıda başlattığı kar fırtınasının onun bilinçaltına nüfuz ettiğini gördü. Onun yanında yere diz çökerek, düşüncelerinin onunkilerle tam olarak birleşene kadar sürüklenmesine izin verdi.

Burada, rüya dünyasında, onun liderliğini takip eden bir gözlemciydi.

Işıkları yanan basit bir Cape Cod evinin önünde durdu. karanlık karlı fırtınaya karşı parıldıyordu. Evin içinden gelen kahkaha ve müzik seslerini duydu.

Merakla, buzlu bir pencereden partiye katılanları gözetleyen Aidan'ın yanında durmak için hareket etti.

"Şunlara bak," dedi sanki onun rüyalarındaki varlığını sorgusuz sualsiz kabul ediyormuş gibi. Dudakları küçümseyici bir şekilde kıvrılmıştı.

Leta, bir Noel partisi sırasında birbirlerine kadeh kaldıran eğlence düşkünlerine kaşlarını çatarak baktı. "Çok mutlu görünüyorlar."

"Evet, birbirini vurmak için bekleyen bir akrep yuvası gibi." Çenesini grubun arkasındaki ince, güzel bir kadına doğru salladı. "Köşedeki sarışın benim eski nişanlım Heather. Üzerine atladığı kel adam ise kardeşim Donnie."

İkisi de aynı kadehten içmeden önce birbirlerine cıvı cıvı sesler çıkarıyorlardı. Freud, Aidan'ın rüyalarını görse bayram ederdi.

"Neden birlikteler?" diye sordu ona.

"Bu ilginç bir soru. Donnie'ye bir iş verdikten sonra, Heather buna çok kızdı. Sonra bildiğim tek şey Orospu üzerinde yılan. En şaşırtıcı şey ise bana her zaman ondan kesinlikle nefret ettiğini söylerdi. Onun kendi bağına bağlamak için yardıma ihtiyacı olan beyinsiz cahil bir pislik olduğunu düşünüyordu. ayakkabılar."

Kahverengi saçlı bir adamı işaret ederken başını salladı. Heather ve Donnie'nin karşısındaki masaya oturdu. "Bu Bruce. Hayran kulübümün başkanı ve uzun süredir kişisel dostumdu. Yeğenim Ronald onunla arkadaş oldu ve bir sonraki Bildiğim tek şey, ikisinin yayıncımın bile karşı koyamayacağı kadar çok yalan yaydıklarıydı. Beni öldüren şey, yeğenimin Bruce hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilmem. Dostum, Ronald'ın onu duymadığı anda hakkında neler söylediğini bir bilse. Bu konuda, hepsi. Güvenlerine ihanet etmeyeceğimi bildikleri için birbirlerine hakaret etmekten asla çekinmezlerdi. Bu kadar hain bir yılan sürüsü daha önce hiç var olmamıştı. Ve onlar hakkında beni asıl şaşırtan şey, basit bir kıskançlıktan başka bir sebep olmadan bana nasıl düşman olduklarını gördükten sonra

Beni kazıklayan insanların bunu kendilerine asla yapmayacağına inanacak kadar aptallar. İnanılmaz aptallar."

Leta onun anılarını zihninde duyarken başını öne eğdi. Söylediği gibi, odadaki insanların her biri birbirleri hakkında ona korkunç şeyler söylemişti. Birbirlerine karşı oynamışlar ve Aidan'ın şöhretini ellerinde tutmak için ellerinden gelen her şeyi yapmışlar, bir yandan da onu diğerlerinden uzaklaştırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Birbirlerinin arkasından Aidan'a söyledikleri şeyler göz önüne alındığında, birbirleriyle anlaşabileceklerini düşünmek korkutucuydu. "Anlamıyorum. Bunu neden yapsınlar ki?"

Aidan onu fırtınanın içinden geçirerek evden uzaklaştırdı ve tekrar kulübesine götürdü. Oturma odasının hemen içinde gördüğü masaya gitti. Uzun, Koloni tarzı bir yazı masasıydı, yaprakları ve Chippendale süslemeleriyle tamamlanmıştı.

Tek kelime etmeden çekmeceyi açtı ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Ona uzatırken bakışları karanlıktı.

Leta kâğıdı açarak isim listesine göz gezdirdi. Bazılarının üzerinde işaretler vardı, bazıları ise yıldızlarla işaretlenmişti. "Nedir bu?"

"Donnie'nin listesi. Tüm bağlantılarımı ve arkadaşlarımı gözden geçirmiş, sistematik olarak onlarla arkadaş olmaya çalışmıştı. Bana ne isterse ödemem gerektiğini söyleyip durdu.

Çünkü bunu yapmazsam, tüm arkadaşlarım artık onun olduğu için beni mahvedecekti. 'Senin yerine bana her zaman inanırlar,'" diye alay etti Aidan, kardeşinin sesi olmalıydı.

Leta dehşete kapılmıştı. "Şaka yapıyor olmalısın."

"İnanın bana, ben o kadar yaratıcı değilim. Menajerimden bankacıma kadar herkes o listede. Üzerinde işaret olan

isimler

Onlar yalanlarıyla ikna edemediği dostlarıydı." "Onlara ne oldu?"

"Donnie ve Heather benim haberim bile olmadan onları hayatımdan çıkardılar. Rezervasyon müdürümü görevden aldığında son filmimi çekmek için seyahate çıkmıştım. Richard en başından beri benimleydi. Görünüşe göre aralarında bir şey olmuş ve Donnie onu kovmuş. onu evimden ve ofisimden kovdum. Olaydan haftalar sonra geri dönene kadar bundan haberim bile olmadı."

"Richard'ı aradın mı?"

"Sözde arkadaşlarıma benim hakkımda söylediği yalanlar kulağıma çalınınca ben de inanmaya başladım. Ronald'ın emriyle herkesin arkadaşımışı gibi davrananın Ronald'ın kız arkadaşı olduğunu ancak daha sonra fark ettim ve Richard'ı kışkırttı. Herkesin arasında dolaşıyor, sırf hepimizin kavgasını izlemek için etrafa pislik saçıyordu."

"Bunu neden yapsın ki?"

Yorgun bir şekilde iç çekti. "Bunu kendime binlerce kez sordum ve şu anda bir cevaba başladığımdan daha yakın değılim. Sanırım filmleri hep bu yüzden çok sevdim. Bir filmde her şeyin mantıklı olması gerekir. Karakterlerin her zaman bir motivasyonu olmalı. Yaptıkları her şey için iyi, sağlam bir motivasyon. Sebepsiz yere hıyarlık yapamazlar. Eğer biri bir karaktere düşman olursa, bunun için sert ve inandırıcı bir nedeni olmalıdır. Ne yazık ki, gerçek Hayatta yapmazsınız. İnsanlar, gazınız varken yüzünüzde kabız bir ifade yakalayıp bunun kendilerine yönelik olduğunu düşünmekten, giydiğiniz ayakkabının markasını beğenmemeye kadar her şey için birbirlerine düşman oluyorlar. İnsanlar hasta."

Leta elindeki isim listesine baktı. Birinin bu kadar soğuk olabileceğine inanamıyordu. Bu kadar işbirlikçi. Şüphesiz Aidan'ın ona anlattığından daha fazlası vardı.

Orada değil miydi?

Elbette bunu hak edecek bir şey yapmıştı. Ancak güçlerini kullanarak durumu gözden geçirdiğinde, onun böyle bir şey yapmadığını fark etti. Ağabeyi ve yeğeninin aksine, o hataya yer vermiyordu. Hatasına rağmen seviyordu. Ne yazık ki, sevgisini ve yanlış insanlara güvenmek.

"En basit neden," diye devam etti Aidan, "ağabeyim beni kıskanıyordu. Benim hayatıma sahip olmak istiyordu ve bunu elde etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. Heather'ı kendi tarafına çekti ve yatağına aldı. Sonra bir süre hayranlarıma kur yaptı, her ne kadar onları kışkırtmaya devam etse ve yapmadığından daha fazla birbirlerine düşürse de. Her ne sebeple olursa olsun. şantaj yapmak ya da paramı çalmak için kullanabileceğini düşündü. Unuttuğu şey, bulunduğum yere kendimi savunmaktan korkarak gelmediğimdi. Dahası, beni mahvetmeye çalışan ilk kişi o değildi ve son kişi olacağından da şüpheliyim. Ama ben hala ayaktaım ve beni yıkmak için onun saçma sapan yalanlarından çok daha fazlası gerekecek."

Leta onun içinde hissettiği inanç karşısında ağlamak istedi. Çiğ acıya. Bunun nereden geldiğini bilmiyordu ama ona duyduğu hayranlık içinde kabardı. O gücün kişileşmiş haliydi.

Böylesine amansız bir nefret ve düşmanlık karşısında bile onun her şeyi doğruluk ve dürüstlüktü.

Gözleri yanarken, sıcak eliyle onun yanağını kavradı. "Neden burada benimlesin?"

Aklına birkaç yalan geldi ama payına düşenden fazlasını almış bir adama yalan söylemek istemiyordu. Ve Rüya halinde oldukları için, gerçekten bir neden yoktu. "Kardeşin seni öldürmek için bir iblis çağırdı."

Güldü.

"Ben ciddiym, Aidan. Kulağa çılgınca gelse de, kardeşin Bir acı tanrısını uykusundan uyandırmanın bir yolunu buldu ve ona sana işkence etmesini ve öldürmesini emretti."

"Ve sen beni kurtaracaksın." Tekrar güldü, sonra ayıldı. "Bunu neden yapasın ki?"

"Bu benim işim."

Yakışıklı yüzündeki ifade pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Yani hedeflerini korumaya çalışan acı tanrısını rastgele takip ediyorsun. Nesin sen, ağrı kesici peri mi?"

"Onun gibi bir şey."

Homurdandı. "Uyanırken kendine not al. Aç karnına bira içmeyi bırak. Bu rüya bir eşek ve tirbuşon gördüğüm zamandan bile daha berbat."

Leta kaşlarını çattı. "Eşek ve tirbuşon mu?"

"Sizi bu ayrıntıları anlatacak kadar iyi tanımıyorum."

Leta daha fazlasını soramadan, o derin duyguyu hissetti Midesinin çukurunda bir önsezi. Etrafına bakındı ama kulübe bu âlemde de ölümlü âlemde olduğu gibiydi.

"Aidan-"

Daha fazla bir şey söyleyemeden Dolor onu arkasından yakaladı ve yere düşürdü.

DÖRT

Leta onu korumak için harekete geçemedi, Aidan ayağa kalkarak tanrıyla yüzleşti. İcini saran öfke o kadar güçlüydü ki, düşmanca bir elektrik çarpması gibi ona çarptığında nefesini tutmasına neden oldu. Öfke asit gibi içinden geçerken başını geriye attı. Sonsuzluk boyunca hiç böyle bir şey hissetmemişti. Sıcak ve alev alev yanıyordu.

Dolor, yumruğu koluyla engelleyen Aidan'a doğru hamle yaptı ve ardından tanrıya kafa attı. Dolor dengesini yeniden sağlayamadan, Aidan kaburgalarına makasla tekme attı. Etrafında dönen tanrı yere düştü.

Dolor'un gafil avlanmasına izin verenin sadece kibri olduğunu biliyordu. Aidan'ın onunla dövüşmesini beklemiyordu.

Ama o iş bitmişti.

Dolor, Aidan'ın kafasına bir tanrı patlaması fırlattı. Aidan başını eğdi ve Dolor'u yerden kaldırıp ona tekrar vurmak için takla attı. Ama bu sefer Dolor geldiğini gördü. Aidan'ı bir anda ortaya çıkan çelik bir duvara doğru savurdu.

Leta her iki elinde birer tane olmak üzere iki kırbacını ortaya çıkardı. O da

Dolor'un kollarını yakalamak için onları hızlıca kırdı. Dolor acı içinde tısladıktan sonra ön kollarını kollarına doladı ve çekiştirdi.

Adam kollarını yuvalarından çıkarmış gibi hissetmesine rağmen yerinden kıpırdamadı. "Onu rahat bırak."

Dolor ona güldü. "Onu korumakla aptallık ediyorsun."

"O zaman ben bir aptalım." Kadın kırbaçlarını adamın kollarından çözmeye çalıştı ama adam onları sıkıca yerinde tuttu.

Aidan temizlemek için başını salladı. Ağzında gerçekten de kan tadı alabiliyordu. Bu dövüşte gerçek bir kalite vardı.

Bunun bir rüya olduğunu bilmesine rağmen. Yüzündeki kanı sildi ve incelerken kaşlarını çattı.

Öyle değil miydi?

Adam dönüp Leta'yı tekmelemeden bir an önce Leta'nın iri yarı adamı duvara fırlatmasını izledi. Adama doğru koştu ve adam ona tekrar saldıramadan omzuyla belinden yakaladı. "Sakin ona dokunma."

Adam ellerini Aidan'ın saçlarına daldırıp çekiştirirken güldü.

Aidan acıdan homurdandı ama canını yakan şey saçından çekilmesi değil, kafasında beliren görüntüler oldu. Heather'ın Donnie ile yataktaki görüntüleri. Hepsinin birden ona saldırdığı sabah yaşadığı o kayıp his ve onu yok etmeye çalıştı.

Tüm sevgi ve aile hayallerinin paramparça olduğu o anda kalbi parçalanırken haykırdı.

Birden Leta orada belirdi ve adamı kendisinden uzaklaştırdı. "Kes şunu Dolor. Şimdi!"

Dolor gülümseyerek ona döndü. Onu kollarının arasına aldı. "Bebegin ağladığını duydun mu?"

Dehşet içinde çığlık attı.

Aidan tanrıyı geri itmeye çalıştı ama tanrı Leta'yı bırakmayı reddetti. "Cehenneme git, seni pislik!" Eline bir kılıç geçirdi ve Dolor'u tam kalbinden bıçakladı.

Leta'yı elinden bırakan Dolor sendeleyerek geri çekildi. Binlerce ışıltılı parçaya ayrılırken siyah gözleri inançsızlıkla büyümüştü. Vahşi bir rüzgâr onları alıp götürmeden önce yavaşça yere düştüler.

Leta hâlâ uyanamadığı bir kâbusun ortasındaymış gibi çığlık atmaya devam ediyordu. O Sanki kafasındaki görüntülere dayanamıyormuş gibi saçlarını çekti.

Aidan onu kollarının arasına alıp kendine yakın tuttu. Kız kollarında titrerken "Şşşt," diye nefes aldı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Durdur şunu! Lütfen, Tanrım, hepsini yok et. Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Yapamıyorum... Yapamıyorum..."

Kadının dudaklarından, sayısız acı günlerinde söylediği aynı acı dolu yakarışları duyunca irkildi. Bu onu daha da yakınlaştırdı ve ona bir seviyede dokundu hayal bile edilemez. Geçmiş ne olursa olsun, kendisinininki kadar kötü olduğu belliydi.

"Yanımdayım Leta," diye fısıldadı, çenesini ıslak yanağına hafifçe sürterek. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Bu sözü neden verdiğini bilmiyordu ama bu sözlerden daha da şaşırtıcı olan, sözlerinde ciddi olmasıydı.

Bu anın paylaşılmasıyla ilgili bir şey kendi acısını kırdı. İki yılı aşkın bir süredir ilk kez kendini yeniden insan gibi hissetti ve nedenini bile bilmiyordu.

Kesik kesik bir nefes aldı. "Geri dönecek."

"Hayır öldürmeyecek. Onu ben öldürdüm."

"Hayır," dedi gözleri yaşlarla parlayarak, "yapmadın. Pain'i durduramazsın. O geri geliyor ve şimdi bilir..." Sesi sanki cümlesini tamamlayamayacak kadar korkmuş gibi kısıldı.

"Şşşt," diye tekrarladı onu kendine yakın tutarken ve bedeninin sıcaklığının bunca zamandır onu kavrayan soğukluğa sızmasına izin verdi. Yıllardır kimseyi teselli etmemişti. Gerçek anlamda. Bütün gece birlikte oturduğu son kişi yeğeniydi. Ronald ilk nişanlısından yeni ayrılmıştı, bu yüzden ikisi içmeye gitmişlerdi. Aidan'ın hazırlandığı bir senaryo üzerinde çalışıyor olması gerekirken, Ronald'ın acısını dindirmek için bütün gece izin almıştı.

Peki bu ona ne kazandırdı?

Ronald sonunda Donnie'nin tarafını tutmuş ve Aidan'ın yıllar boyunca onun için yaptığı onca şeye rağmen Aidan'a sırtını dönmüştü - özel okul ve kolej masraflarını karşılamış, en yakın arkadaşıyla birlikte Florida'ya yaptığı lise mezuniyet gezisinin masraflarını karşılamış, ona iş vermiş, araba ve ev almıştı... Hiçbir şey yeterli olmamıştı. Üstelik Ronald, babasının ona çocukluğunda ne kadar kötü davrandığını anlattıktan sonra.

Şimdi Ronald'ın doğru söyleyip söylemediğini ya da Aidan'ın sempatisini kazanarak ondan daha fazla para alabilmek için yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu.

Ve sonunda, Aidan'ın çocuğa yardım etmek için yaptıklarının hiçbir önemi kalmamıştı. Babası gibi Ronald da, hak etse de etmese de Aidan'ın ona istediği her şeyi vermesini talep etmişti.

Kalbi küt küt atarken Leta'ya baktı ve onun da kendileri kadar soğuk olup olmadığını merak etti.

İşte o zaman Aidan kendisiyle ilgili en tüyler ürpertici keşfi yaptı.

Hâlâ umursuyordu.

Pisliklerin ona yaşattığı her şeye rağmen. İçinde Kendini dünyaya ne kadar dikkatli bir şekilde kapatmış olursa olsun, Leta'yı önemsiyordu. Onun incinmesini istemiyordu ve ona yardım etmeye çalıştığı için incinmesini kesinlikle istemiyordu.

O anda, umursama zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti.

Bir insan ne kadarını kaldırabilir?

Ama oradaydı. Sadece onun yaralarıyla ilgilenmek ve iyi olduğundan emin olmak isteyen o iç ağrısı. Dişlerini gıcırdatarak dudaklarını onun yumuşak, tatlı saçlarına bastırdı ve onu kardan güneşin olduğu kumsala taşıdı. üzerlerinde ılık ılık parlıyordu.

Kız hâlâ göğsüne yaslıyken, adam kumda dizlerinin üzerine çöktü ve kızı önüne yatırdı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı ve hâlâ yanaklarından süzülen ıslak gözyaşlarını sildi. "Her şey yolunda Leta. Ben sana sahibim."

Leta derin bir deniz kadar yeşil ve fırtınalı gözlere bakarken gözyaşlarını içine çekti. İlk kez düşmanlıkla dolu değillerdi. Açık ve şefkatliydi ve bu kelimenin tam anlamıyla onun nefesini kesmişti.

Elini kaldırıp adamın yanağına koydu, adamın kirli sakalları avucunu okşuyordu. Erkeksi kokusu duyularını doldurdu... Tutkuyu tatmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Kendisiyle akraba olmayan bir adam tarafından kucaklanmayalı.

Ve o anda, kendi geçmişinin acısı onu ıstıraba boğdu.

İçindeki acıdan boğulmak üzereyken ona doğru eğildi ve başını çenesinin altına, göğsüne yasladı.

Bu rüyada olmaktan hoşlanmıyordu. Artık bu duyguları yaşamak istemiyordu. Onlara sahip olmamak şu anda hissettiklerinden çok daha iyiydi. Keşke onları sonsuza dek kovabilseydi.

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" diye Aidan'ın göğsüne doğru nefes aldı.

"Bunu düşünme." "Bu işe

yarıyor mu?"

"Bazen."

"Peki ya olmadığında?"

Omuz silktili. "Bira ve ucuz viski var ama onlar bile baş ağrısından başka bir şey yapmıyor. zaten sizi rahatsız ediyor. Er ya da geç ayılırsınız ve her şey yeniden başlar."

Ondan beklediği cevap bu değildi. "Ağlamaktan nefret ediyorum."

Gözleri yoğun sıcaklığıyla onu haşlıyordu. "O zaman benim yaptığımı yap. Gözyaşlarını öfkeye dönüştür. Ağlamak seni sadece hasta eder. Ama öfke... öfke seni besler. Seni güçlendirir. Sen harekete geçmeye zorlanana kadar vücudunda gezinir. Gücünüz azalmaz, bulanık görmezsiniz. Kafanızı temizler ve eylemlerinize odaklanır. Hepsinden önemlisi, sizi güçlendirir."

"Bu yüzden mi öfkeli kalıyorsun?"

"Kesinlikle."

Ve  fkesi ikisini de besleyecek kadar g  l  yd  . Ama yine de bunu anlamıyordu.  fkesi her zaman hızla y  kselir ve sonra s  nerdi. Dahası, g  zyaşıları her zaman öfkesini yok ediyordu. G  zyaşıları başladığı anda, içindeki t  m öfke buhar olup uçtu. "Ağlamayı bırakmayı nasıl  ğrendin?"

Y  z ifadesi sertti. "Kalbimi  iviledim ve kendim dışında kimseyi umursamamayı öğrendim. Onlar Onlar ya da fikirleri umurunuzda olmadığında sizi ağlatır. Sadece sevdikleriniz tarafından incitilebilirsiniz."

"Ve acı tanrısı adına," diye fısıldadı. "Bizi neyin zayıflattığını biliyor. Bana ne yaptığına bir bak."

"       seni ve nereye saldıracağını biliyor." Aidan ba ını salladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Artık bana zarar vermek için kullanabileceği hiçbir şey yok.  fkem dışında her şeyi bıraktım."

Bu y  zden Aidan sadece    ml   bir insan olmasına rağmen Dolor'la sava abilmi ti.

Ama öfkesini nasıl tutacağını bilmiyordu. Ne zaman kızını ya da kocasını d    nse, bu onu dize getiriyordu. Onlar herhangi bir suç i lememi lerdi. ona aitti ve Dolor ve benzerleri tarafından soğukkanlılıkla infaz edilmi lerdi. Bu y  zden buradaydı.

Artık masumlar  lmeyecekti. Asla.

Hiç kimse onun hissettiği acıyı hak etmiyordu. Hiç kimse. Ve Dolor'un başka bir insanı daha yok etmesine izin vermeden önce ölecekti. bir şekilde. Sevdikleri şeyi ellerinden almak, hem de ne için? Bir tanrının kindarlığı y  z  nden,        bir başkası

ve onun mizah duygusu yok muydu? Bu zalimce ve yanıltıcı.

"Bana öfkeni öğret, Aidan. Ne olursa olsun ona nasıl tutunacağımı göster."

Ellerini kızın yüzünden çekmeden önce sertçe başını salladı. "Bırak acını. Eğer içinde bir iyilik varsa, onu öldür. Şimdi, bu hayatta senin için önemli olan tek kişinin sen olduğunu hatırla. Başka hiç kimse seni önemsemeyecek. Hiç kimse. Seni koruyabilecek tek kişi sensin. Diğer herkesin cehenneme gitmesine izin verin. Hatta, onları cehenneme koşturun."

Ona söylediklerine inanamıyordu. Yeterince deli olsaydı kolay görünürdü, ama bunu nasıl sürdürüyordu? "Orada kalmayı nasıl başarıyorsun?"

"Tekmelendiğinizde, darbeyi yumuşatmak için yanınızda kimsenin olmadığını hatırlayın. O yaraları sarmanıza yardım edecek ya da sizi koruyacak kimse yoktu."

Ama onun durumunda bu doğru değildi. M'Adoc onun yanında kalmış, ailesini korumaya çalışmıştı. Bu şekilde yakalanmış ve işkence görmüştü. Kaçıp kendini kurtarabilirdi. Bunun yerine, gelip onu uyarmayı ve Dolor ve yordakçılarını saldırdığında onun yanında durmayı seçmişti.

Onu da neredeyse öldürüyorlardı.

"Peki ya yalnız olmasaydım?" diye sordu, sesi sadece bir fısıltıydı. "O zaman senin yanında duran kişiyi aldıklarını hayal et. Onu kalbinden bıçakladıklarında savunucunuzun kanının ellerinize bulaştığını hayal edin."

Bu, ılık atmak istemesi için yeterliydi ve ona bahsettiği öfkeyi verdi.

Aidan haklıydı. Eğer yapabilseydi, Dolor M'Adoc'u anında öldürürdü.

"Dolor'u nasıl yeneceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Son dövüşümüzde yapabildiğim en iyi şey onu dondurmak ve bir insanın çağrısına köle yapmaktı. Bunu yaparak kimsenin onu serbest bırakacak kadar aptal olmayacağını düşünmüştüm. Şimdi bıraktıklarına göre... görevini tamamlayana kadar onu nasıl durağan hale getireceğimi bilmiyorum."

"Ve bu?"

"Seni öldürmek için ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Aidan bunun bir rüya olduğuna memnundu. Aksi takdirde kendini deli sanabilirdi. Ama mor sörf kristal bir kumsala çarptığında güvende olduğunu biliyordu. Burada gerçeklik yoktu. Sadece Leta ve o vardı.

Yine de bilinçaltının tüm bunları neden yarattığını merak ediyordu. "Kardeşimin onu beni öldürmesi için çağırdığını söylemiştin."

Başını salladı.

"Bunu hapishaneden mi yaptı?" Her şey kadar mantıklı gelmişti.

"Öyle olmalı. Senin ölmeni isteyecek ve bunun için ruhunu feda edecek başka birini düşünabiliyor musun?"

Aidan acı bir kahkaha attı. "Benden nefret edenlerin listesi uzun, ama bu kadarını isteyenler çok daha fazla.

Daha kısa. Haklısın. Donnie gerçekten büyük nefret edenler arasında öne çıkıyor."

Başını salladı.

Aidan sessizce oturup geçmişinde yaşadığı trajediyi düşündü. Ebeveynlerinin ölümünden sonra, o ve Donnie alkolik amcaları tarafından büyütölmüşlerdi. Tek başına bir ebeveyn olan adam, arzulanan çok şey bırakmıştı ve temelde Aidan ve Donnie her zaman kurtlar tarafından yetiştirildiklerine dair şaka yaparlardı.

Sahip oldukları tek şey birbirleriydi. Kıskançlık gibi önemsiz bir şeyin kardeşine ne yaptığına hâlâ inanamıyordu. Bir zamanlar onun için yumruk atan bir adamı nasıl olup da soğukkanlı bir kullanıcıya dönüştürebilmişti? ona zarar verecek bir şey. Hiç mantıklı

gelmiyordu. Ve şimdi bu ...

Rüyalarının bu kadar berbat olmasına şaşmamalı. Hâlâ ihanetin etkisindeydi ve belli ki bilinçaltı tüm bunları uzlaştırmaya çalışmaya devam ediyordu.

Bu düşünceler ona Hollywood'daki ilk yıllarını hatırlattı. "Oynadığım ilk filmlerden biri bir zombi filmiydi. Filmde, zombiyi kontrol eden kişiyi öldürdüğünüzde, zombiyi kontrol eden kişiyi de ortadan kaldırdığınızı hatırlıyorum. zombi de. Bu da aynı şekilde işe yarar mı?"

Leta ona kaşlarını çatı. "Öz kardeşini öldürmek istiyor musun?"

Cevabını verirken tereddüt bile etmedi. "Kan durdu boğazıma geldiği anda bizi bağladı. Eğer bu şey beni onun yüzünden takip ediyorsa.

boğazını kesip, ayaklarımın dibinde kan kaybından ölürken güleceğim. Bıçağı bana ver ve geri çekil."

Leta onun ses tonundaki düşmanlık karşısında yavaş bir nefes aldı.

Kadın

onun acımasızlığı karşısında dehşete düşmesi gerektiğini düşündü ama yine de bu duyguyu anladı. "Ne yazık ki bu durumda bu işe yaramıyor. Dolor bir zombi değil. O sadece benim ona yaptığım bir lanetle kontrol altında tutulan kadim bir tanrı."

"Onu tekrar durağan hale getiremez misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Sen ayakta olduğun sürece olmaz. Bulabildiğim en güçlü lanet bile ancak çağrı yerinde olmadığı sürece işe yarayacaktı."

Bakışlarını ona dikti. "Bu parlak laneti kim buldu?"

"Aceleden yapabildiğimin en iyisi buydu," dedi savunmacı bir tavırla.

Gözlerini devirdi. "Bu tür eleştirel değerlendirme becerileriyle siyasi makamlara aday olmayı düşünmelisin."

O daha cevap veremedi, yüksek sesli bir hırıltı havayı kirletti. Leta sesi tanıyınca tiksintiyle dişlerini sıktı.

"Bu da ne böyle?" Aidan sordu. "Timor."

"Umarım yaşlı Tim eski bir erkek arkadaştır."

Nasıl da diledi. "Hayır. O insan korkusunun kişileşmiş hali."

"Oh, ne güzel," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Tam da hayallerime eklemek istediğim şey. Onu çay içmeye davet edelim mi?"

Aidan'ın alaycılığını eğlenceli bulsa da, durumlarının kötüye gittiği düşünülürse bu onu güldürmeyi ya da gülümsetmeyi başaramadı. "Aidan, bu bir rüya değil. Yani, evet, bir rüya halindeyiz ama uyandığında bu Dolor'un gerçek olmayacağı anlamına gelmiyor. O gerçek ve seni öldürmeye çalışıyor."

Ondan uzaklaştı. "Tamam. Getirin onu. Ayakta kalan son kişi ben olacağım."

"Kabadayılık bir tanrıyı yenemez."

"O zaman ne yener?"

Adamın bu soruyu sormamış olmasını diledi. "Bilmiyorum. Her birimizin bizi zayıf düşürecek ve birinin bizi öldürmesine izin verecek bir şeyi var. Ama bu zayıflıkların ne olduğunu başkalarının bilmesine pek izin vermeyiz."

"Ben de öyle. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin beni yıkmasına izin vermeye niyetim yok."

Onun bu yönüne hayranlık duyuyordu, özellikle de insan olduğu için. "Bu cesarete sıkı sıkıya tutunmanı istiyorum Aidan. Hayatını kurtaracak tek şey bu olabilir."

Ve onu kendine doğru çekip öptü.

Aidan'ın nefesi kollarındaki kadının unutulmuş hissiyle kesildi. Mutluluk ve kadın tadı vardı. Kötü zevklerin. Ve Tanrı yardımcısı olsun, ondan daha fazlasını istiyordu.

Kalbi gümbür gümbür atan adam, onu kendine daha da sıkı çekerken öpücüğü derinleştirdi.

Dili onunkiyle dans ederken Leta doğru düzgün düşünemiyordu. Bir erkeği en son öptüğünden beri yüzyıllar geçmişti. Yüzyıllar.

Bir erkeğe yumruk atmadığı sürece ona dokunmaya bu kadar mecbur hissettiğinden beri.

Aidan'ın arzusu, kendi bağlanmış duygularını ateşledi. Ama bundan da öte, uzun zamandır gömülü olan ve ailesini özleyen parçasını serbest bıraktı. Gözlerini kapatarak kocasını ve o mucizevi aidiyet duygusunu hatırladı. Of Birini sevmek ve onun tarafından sevilme.

Onu çok özlemişti. Daha da çok arzuluyordu. Hiç kimse sonsuza kadar yalnız, herkesten izole bir şekilde yaşamak zorunda kalmamalıydı, tüm duygulardan yoksundu. Zeus'un onun türüne yaptığı şey içler acısıydı.

Yine denizin ötesinden gelen ve kristal kumlara çarpan Timor'un çığlığını duydu. Dolor onu rüya dünyasının bariyerini aşmak için kullanmaya çalışıyordu, böylece onlarla en zayıf oldukları ölümlü düzlemde savaşabilecekti. Aidan'ı uyandırması ve onu Ona karşı oluşturdukları tehdidi anladı.

"Diğer tarafta görüşürüz," diye nefes aldı ve onu iterek uyanmaya zorladı.

* * *

Aidan sarsılarak uyandı. Kalbi küt küt atarken, yönünü bulmaya çalışmak için kolunu yüzünden kaldırdı. Kütükler patlayıp etrafına yerleşirken arka planda hâlâ filmi oynuyordu.

Tam o sırada Leta'yı ayaklarının dibinde gördü.

Sanki o da yeni uyanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak açtı.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Leta cevap vermeye başladı, ancak ona söylerse onu dışarı atacağını fark etti. Bu alemde ona asla inanmazdı.

Sevgili Zeus, onu gerçeğe nasıl ikna edecekti?

"Aidan..." Ona söyleyecek makul bir şey bulmaya çalışırken tereddüt etti.

"Leta..." diye alay etti. "Sana buradan uzak durmanı söylemiştim."

"Biliyorum. Sadece seni birkaç dakikalığına görmek istedim ve sen uyuyordun. Seni rahatsız etmek istemedim."

"Yani bir köpek yavrusu gibi ayaklarımın dibinde mi uyudun? Alınma ama bu çok ürkütücü. Bir de bakmışım, kıyafetlerimi deniyor ve yatağında uyuyorsun."

Kendini ayağa kaldırırken alay etti. "Brad Pitt değilsin."

"Haklısın. Onu üç yıl üst üste en yakışıklı aktör dalında birincilikten eden benim."

Leta gözlerini devirdi. "Ne kadar da egonuz varmış."

"Evet öyle ve dikkatimi çekmek için her şeyi yapmaya hazır kadınlar tarafından sürekli pekiştiriliyor." Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Yüzünü ona doğru çevirdi. "O öpücüğün aklını başından almasına izin verme. Sadece merak ettim."

"Evet, bebeğim, hepsi bu-" Kadının sözleri öfkesine nüfuz edince Aidan dondu kaldı. "Ne öpücüğü?"

Yüzü solgunlaştı. "Bir öpücük mü vardı?"

"Rüyalarımnda. Bunu nereden biliyorsun?"

Birden kıpır kıpır oldu. "Şanslı tahmin."

"Evet, doğru. Senden daha kötü bir aktör olan tek kişi, sarhoş olduğu zamanlardaki eski oda arkadaşım. Rüyamdaki öpücüğü nereden biliyorsun?"

Leta ona ne söyleyeceğini düşünürken yutkundu. Ama tek bir gerçeğe dönüp duruyordu... "Bana inanmayacaksın."

"Dene beni."

Bu da ne demek oluyor? Yapabileceği en kötü şey onu dışarı atmaktı ve geldiği andan beri bunu yapmaya çalışıyordu. Fırtınada ölecek değildi ya. Zaten fırtınanın var olmasının tek nedeni de onu içeri davet etmek için bir neden yaratmaktı.

"Pekâlâ. Ben bir Oneroi'yim."

Bunu kabul etmiş gibi görünürken yüz hatları değişmedi. "Ne onuru?"

"Onur değil. Own-nuh-roy. Bu bir uyku tanrısı ve ben sizi korumak için buradayım."

Kadının sözleri karşısında gözünü bile kırpmadı. Kanepede kıpırdamadan yatmaya devam ederken boş bir ifadeyle ona baktı.

Sonunda derin bir nefes aldı. "Neden bu kötü Terminatör flashback'ini yaşıyorum... Benim adım Kyle Rhys. Yaşamak istiyorsan benimle gel."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu bir şaka değil, Aidan."

Koltuktan fırladı ve onun üzerinde yükselmeye başladı. Artık her yanından taşan küçümseme ve inançsızlığı görmemek mümkün değildi. "Hayır, değil ve ben seni hiç de eğlenceli değil."

"O zaman rüyada seninle paylaştığımız öpücüğü nereden bildim?"

"Sizin açınızdan hüsnükuruntu."

Başını iki yana salladı. "Sana rüyada söyledim ve ben tekrar söylüyorum... kabadayılık bir tanrıyı yenemez. Eğer gerçekten ayakta kalan son adam olmak istiyorsan, arkanda bana güvenmek zorundasın."

Aidan onun sözleri karşısında sarsıldı.

Hayır. Bu mümkün değildi. Yine de rüyasında ona bunu söylediği o anı hatırladı. Açıkça görölüyordu. Normalde uyandığında rüyaları dağılırdı. Ama son birkaç dakikanın her bölümünü zihninde hatırlıyordu.

Bu mümkün değildi. Orada olamazdı. Olamazdı.

"Ne kadar bira içtim ben?" diye fısıldadı, elini saçlarında gezdirirken. "Komada mıyım?"

Başını iki yana salladı. "Yaşıyorsun ve uyanıksın. Tamamen bilinçlisin."

Evet, doğru. "Hayır," dedi, hâlâ başını ona doğru sallayarak. "Olamam. Bunların hepsi yanlış. Hepiniz yanlışınsınız. Bunun gibi şeyler

gerçek hayatta olmaz." Kendini filmlerinden birinin içine hapsolmuş gibi hissediyordu.

Bir senaryoda, bunu kabul

ederdi. Gerçek hayatta ...

Saçmalık!

Ona doğru uzandı ama adam hızla ondan uzaklaştı. "Aidan, beni dinle. Sana söylediğim her şey doğru. Bana güvenmek zorundasın."

"Uh-huh. Eğer bir tanrıysan bunu kanıtla. Kar yağmasını durdur."

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "İnsanları eğlendirmek için yapılan salon numaraları bize yakışmaz. Ama madem ısrar ediyorsun." Parmaklarını şıklattı ve kar anında durdu.

Aidan bulutların tam anlamıyla parçalanarak parlak, güneşli bir günü ortaya çıkardığını gördüğünde çenesinin tekrar düştüğünü hissetti - tıpkı rüyalarındaki gibi. İnişli çıkışlı manzara sanki tamamen temizlenmiş gibi bembeyazdı.

Yine de akli bunu kabul etmedi. Böyle bir şey olamazdı. "Güzel tesadüf. Şimdi evimden defol git."

"Yapamam," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Dolor'la savaşmak için senin öfkene ihtiyacım var. Eğer seni bırakırsam, seni tereyağındaki sıcak bir bıçak gibi keser."

"Onun kıcını çoktan tekmeledim."

"Bir rüyada, Aidan. Hiç gerçek dünyada düşüncelerinle bir kılıç ortaya çıkarmaya çalıştın mı? Olmuyor, değil mi?"

Aidan onun haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Ama yine de bunun bir çılgınlık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bana yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu.
"Bana karşı çıkamayacağım bir şey göster."

Kollarını iki yana açtı ve açar açmaz sağ elinde bir kılıç belirdi. Kılıcı çevirdi ve kabzasını ona uzattı. "Kendin dene."

Yaptı ve yeterince gerçek hissettirdi. Keskin, ağır. Onun haberi olmadan böyle bir şeyi vücudunda gizlemiş olmasının imkânı yoktu.

İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, kız doğruyu söylüyormuş gibi görünmeye başlamıştı ve bir şekilde imkansız mümkündü.

Kılıcını indirdi. "Bu nasıl olabilir?"

"Biz hep buradaydık. Bazen hepinizin arasında yaşadık, bazen de hayatlarınızın zararsız izleyicileri olarak. Ben insanlığı korumak için gönüllü olanlardan biriyim."

"Peki bunu neden yaptın?"

Cevap vermeden önce kızın açık renk gözlerinde acının parladığını gördü. "Çünkü uğruna yaşayacak başka bir şeyim yok. Bana kardeşinin ihanetini anlattın. Kendi babanı hayal et

Küçük kızınızı ve kocanızı öldürmek için av köpeklerini çağırıyor. Onların ölümünü izlemenin ve sonra da yapmadığınız bir şey için alınıp cezalandırılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edin. Babanız aptalca, önemsiz bir rüya yüzünden utandığı için onurunuzdan ve duygularınızdan mahrum bırakılmanın ve bunun için rüyalarına giren herkesi suçladı. Sen kendi acını hissediyorsun, Aidan. Ben de benimkini hissediyorum."

Kadının tarif ettiği akıl almaz dehşet karşısında irkildi.
"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü o bir tanrıydı ve bunu yapabilirdi. Bir daha asla uykusunda başka bir rüya tanrısının ona şaka yapmasını istemedi. Tüm duygularımızı alırsa artık yaratıcı olamayacak ya da onunla ya da bir başkasıyla alay etmekten zevk alamayacaktı. Önemli olan tek şey onun hayatı ve haysiyet. Bizimki onunkinin yanında bir hiçti."

Aidan, kadının sözleri içine sızarken çenesinde bir tik oluştuğunu hissetti. "Yani Yunan tanrıları da en az insanlar kadar aşağılık ve bencil. Güzel."

"Ve tıpkı insanlar gibi, hepimiz öyle değiliz. Bazılarımız güçlerimizin oldukça farkındayız ve daha iyi biliyoruz ki onları suistimal et."

Olabilir. Ama kulağına oldukça kötü geliyordu. Aidan onun neler yaşamış olabileceğini kavrayamıyordu - eğer bu bir beyin tümörünün yol açtığı bir sanrı değilse ve yalan söylemiyorsa. Kendi ihaneti, babasının ailesini öldürmesine neden olan rüyası kadar önemsiz görünüyordu. "Neden bana yardım etmeye geldin?"

"Çünkü yaşadığın onca şeyden sonra ölmeyi hak etmiyorsun. Kardeşin senden yeterince şey aldı. O kadar çok öfken var ki Dolor'u öldürmenin ve bir daha kimseye zarar vermesini engellemenin bir yolunu bulacağımızı umuyorum. Birisi ona karşı durmalı. Onu düşündüğümde tek duyabildiğim, kızımın hayatını bağışlaması için ona yalvardığımda zevkle nasıl güldüğü. Piç kurusu, uşakları kızımı boğarken gerçekten de gülümsedi. beni geri tuttu."

Aidan, kadının anlattıklarının ağırlığı altında kalbi sıkışırken irkildi.

Gözleri kendi sefaletiyle onu yakıyordu. "Seni inciten insanları incitmek istiyorsun, Aidan... Şimdi benim

onun kanını tatmalıyım."

Bunu çözmeye çalışırken orada öylece durdu. Hâlâ rüya görüyor olabilir miydi?

"Hayır, değilsin," dedi yüksek sesle. "Bu bir rüya değil. Yemin ederim."

Aidan kaşlarını çattı. "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Onlara odaklandığımda düşüncelerini

duyabiliyorum." "Güzel. O zaman senin deli

olduğunu düşündüğümü biliyorsun."

Bunun üzerine gülümsedi. "Gerçek şu ki, öyleyim. Kızımın öldüğü gece tüm akıl sağlığımı kaybettim ve bunu engelleyemedim. Bu dünyada elimde kalan tek şey intikam arzusu. Ve hiçbir duyguya sahip olmamam gerekirken hâlâ bunu hissedebiliyor olmam bile buna ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyor."

Elini ona doğru uzattı. "O zaman pek çok ortak noktamız var."

Elini kendi elinin içine almadan önce başını salladı. Bu hareket omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi ve neden olduğundan emin değildi.

Konuşmadan önce eli onun elini sıkıca kavradı. "Onu durdurmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Merak etmeyin. Yapacağız. Dediğim gibi, ayakta kalan son adam ben olacağım."

Adamın sözleri zihninden geçerken Leta gözlerini kapattı. Ayakta kalan son adam. Kendisinin de böyle hissettiği bir zamanı hatırlıyordu. Şimdi tek istediği Dolor'a karşılık vermektir ve bunu yapmak için düşmesi gerekiyorsa, o

zaman

İstekli. Onunla birlikte öldüğü sürece hayatta kalmak umurunda değildi. Bunun için kırık camların üzerinde çıplak sürünebilirdi.

Aidan aniden gülmeye başladı ve onu bıraktı. Leta kaşlarını çatarak ona baktı. "Sorun ne?"

"Mori burada tek başıma olmanın bir gün beni delirteceğini söylemişti. Haklı çıkmadıysa ne olayım. Aklımı tamamen kaybettim."

Adamın yersiz mizahı içindeki acıyı dindirmeye yetmedi. "Hayır, yapmadın. Sana bir koruma olduğumu söylemiştim. Ben de öyleyim. Bunu birlikte atlatacağız. Sen ve ben."

Ona ters ters bakarken kahkahası anında kesildi. "Sonuncusu Bir kadın bana bunu söylediğinde, kalbimi parçalara ayırıp bir tepside bana uzattı. Benden hangi organı çıkaracaksın?"

"Hiç, Aidan. Seni bulduğum gibi bırakacağım. Burada, kamaranda, her zamankinden daha güçlü bir şekilde duracaksın."

"Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü insanlar olumludan ziyade olumsuzla inanmaya her zaman isteklidir. Benim yozlaşmış ve kötü biri olduğumu düşünmek, beni gerçekte olduğum gibi görmekten daha kolay. Kimse bazı insanların başkalarının acı çektiğini görmeye dayanamadıkları için kalplerindeki iyilikten dolayı onlara yardım etmeye istekli olduklarına inanmak istemiyor. O kadar az insan özgecildir ki, dünyada başka birinin iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutabileceğini anlayamaz ya da düşünemez."

Bu sözler güvensizliğine nüfuz ettiğinde Aidan dondu kaldı. Herkesin kendisine yaptığını o da kıza yapıyordu.

Bunu gerektirecek hiçbir şey yapmamış olsa bile en kötüsünü varsaymak.

Dünya onun ailesine karşı soğuk davrandığına, zalimliklerini haklı çıkaracak bir şey yaptığına inanmak istemişti, çünkü bu gerçeklerden çok daha az korkutucuydu. Hiç kimse birisine her şeyini verebileceğini düşünmek istemezdi, sadece karşısındakinin ona bir mantıklı bir sebep olmadan kuduz köpek.

Gerçeği kabul etselerdi - Aidan'ın tüm bu olanlarda masum olduğunu, tek suçunun güvenini hak etmeyen birine fazla verici, açık ve nazik davranmak olduğunu - bu onları savunmasız bırakır ve etraflarındaki herkesi sorgularlardı. Ama kalplerinde hepsi gerçeği biliyordu. Hayatlarının bir noktasında herkes bu şekilde ihanete uğramıştı. Nedensiz. Sebebi yoktu. Sadece bazı insani eksiklikler kullanıcı ve istismarcı olan insanlar.

Annesinin de dediği gibi, evde eğitim almamış insanlar.

Ama Leta'nın da belirttiği gibi, herkes kullanıcı değildi. Aidan bir kez bile kimseye ihanet etmemişti. Bir kez olsun başka bir insanı yok etmeye ya da incitmeye kalkışmamıştı. Kimseye daha fazla acı çektirmek onun içinde yoktu.

Dünyasında sadece o sadık ve güvenilirildi. Belki de, sadece belki de, o kadar da yalnız değildi.

Boğazı düğümlenerek Leta'ya ters ters baktı. "Bunun karbon monoksitin yol açtığı bir halüsinasyon olmadığından hâlâ emin değilim. Sobamdan ya da ısıtıcımdan zehirlendim ama zehirlenmediysem de sana güveneceğim Leta. Sakın beni hayal kırıklığına uğratma."

"Merak etme. Eğer seni hayal kırıklığına uğratırsam, ikimiz de ölürüz ve acımız sona erer."

"Peki ya kazanırsak?"

Gözlerindeki alaycı ışık söndü. "Sanırım biraz daha acı çekmek için yaşıyoruz."

Acı acı güldü. "Savaşmak için pek de teşvik edici değil, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi, bakışları yumuşayarak. "Ama uzanıp ölmek bana göre değil."

"Ben de öyle." Pencereden dışarı, önceki fırtınaya kıyasla çok parlak görünen dünyaya baktı. Keşke öyle kalabilseydi. "Peki söyle bana... şimdi ne yapacağız?"

"Ciddi bir ağrı kesici için eski bir arkadaşımı görmeye gidiyoruz."

"Böyle bir şey yapıyorlar mı?"

Omuz silkti. "Bunu öğreneceğiz. Ve bunu yaparken, Dolor'un bu düzleme geçmek için tam olarak neye ihtiyacı olduğunu da göreceğiz."

Bu mantıklıydı. "Eğer karşıya geçerse, ne kadar güçlü olacak?"

"Mısır'daki belaları hatırlıyor musun?"

"Evet. Ben de o filmde oynamıştım."

Onun asitli yorumunu görmezden geldi. "O sadece pratik yapıyor ve eğleniyor. Eğer onu durdurmazsak, tüm oyun arkadaşlarını serbest bırakacak ve onlar da tüm dünyaya büyük bir sefalet ve eziyet yayacaklar."

"Harika. Bunun için sabırsızlanıyorum." Tekrar konuşmadan önce yorgun bir nefes verdi. "Peki ya diğer tanrılar? Yardım edecekler mi

Bize mi?"

Neredeyse şakacı bir tavırla onun yanağını okşadı. "İşte dostum, gidip öğrenmek üzere olduğumuz şey bu. Kemerini bağla, Buttercup. Bu yolculuk sarsıntılı olabilir."

Tek sorun, buna alışkın olmasıydı. İşler yolunda gitmediğinde korkmaya başlıyordu.

Ama bu düşünce aklından geçerken bile
Ardından her şeyin sarsıntılı olmayacağını fark ettim.

Ölümcül olacaktı.

BEŞ

"Hile yaptığına inanamıyorum!"

"Bunu bilmediğine inanamıyorum. Dostum, sen nasıl bir tanrısın? Aptallığın ilahi bir temsilcisi olduğunu hiç bilmezdim. Sanırım yanılmışım, ha?"

"Sen tam bir pisliksin."

Leta onu iki adamın satranç oynadığı beyaz mermer bir odaya götürürken Aidan kaşlarını çattı. Odadaki her şey steril beyazdı, siyah giyinmiş iki adam ve dans eden tek tük satranç taşları dışında satranç taşları, yaşayan, nefes alan yaratıklardı ve şimdi tartışan tanrıları büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

Hızlı bir bakışta iki tanrı ikiz gibi görünüyordu ancak hile yapan tanrının kısa kahverengi saçlarının arasında siyah çizgiler vardı. Ayrıca, gözyaşı kanallarından çenesine kadar keskin şimşek tarzı açılarla yüzünden aşağı doğru uzanan siyah dövmelere benzeyen bir şey vardı. Karşısındaki adamın saçları siyahtı ve kollarını bileklerinden omuzlarına kadar kaplayan kabile dövmeleri vardı. İkisi de kot pantolon giymişti.

ve kolsuz tişörtler. İki tanrı için garip bir tarz. Yine

de bu tür yaratıklar hakkında ne biliyordu ki?

"Deimos?" Leta, Aidan'ı oyunculara doğru götürürken seslendi.

Yüzünde dövmeler olan kişi başını kaldırdı. "Leta, güzelim. Seni buraya getiren nedir?" diye sordu neşeli bir tonda - sanki üç saniye önce kardeşiyle sözlü bir atışmanın ortasında değilmiş gibi.

Diğer adam gidecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Otur, Phobos," diye tersledi Deimos. "Daha işimiz bitmedi."

"Evet, öyleyiz. Hilekârlarla oynamam ve benden üç saniye büyük olman umurumda değil, bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senin kaltağın değilim, evlat."

Deimos yüzünü buruşturdu. "O zaman öyle davranmayı bırak. Fear'ın ağlak bir bebek olduğunu kim duymuş?"

Phobos kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dread'i hilekâr yapanlarla aynı insanlar."

Deimos onunla alay etti. "Oh, git annene ağla, seni süt çocuğu." Sonra Deimos Aidan'a baktı. "Satranç mı oynuyorsun?"

"Son derece iyi değil."

Karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Biz konuşurken oturun."

"Yapma," diye uyardı Phobos. "Bu, ruhunu bedeninden söküp atabilecek iki yaşında bir çocuğa karşı oynamak gibi bir şey. Demon en son onu yenen bir insanla oynadığında, onu göt deliğinden iştahına kadar kesip açmıştı."

Aidan bu canlı tanım karşısında kaşlarını kaldırdı. "İlginç bir ifade tarzı."

"Bunu bir uyarı olarak kabul edin."

Leta Aidan'a yaslandı ve gülümsedi. "Phobos'a aldırış etme. Onun işi başkalarının içine korku salmak. Bu konuda da çok iyi."

Aidan onun uyarısına omuz silkti. "Pek sayılmaz. Benim hiçbir şeyden korkum yok."

Phobos meydan okuma düşüncesinden hoşlanmış gibi sırıttı. "Sizi temin ederim, bunu düzeltebilirim."

"Yapmamayı tercih ederim," dedi Leta hızlıca, tanrıyı elinin tersiyle itmeden önce. "Şimdi git yaşlı bir ya da iki kadını korkut."

Phobos, bir alev çemberinin içinde kaybolmadan önce iki parmağıyla onu selamladı.

Satranç taşlarını başlangıçtaki yerlerine yönlendirmekte olan Deimos'a döndü. "Bir dakikan var mı Demon?"

Deimos güldü. "Sonsuzluk kadar. Neden?"

"Dolor'u nasıl durduracağımı bilmem gerek."

Bu, adamın sonunda şaşkın bir ifadeyle ona bakmasını sağladı. "Dolor? Ne zaman uyandı?"

"Birkaç gün önce. Şimdi de onu öldürmek için Aidan'ın peşinde."

Deimos tsked. "Zavallısın. İnsan olmak gerçekten berbat bir şey." Leta bakışlarını ona dikti. "İblis..."

Onun azarlayıcı ses tonundan etkilenmemiştir. "Başımın etini yeme, küçük kuzen. Duymak istemiyorum."

"Sen bir Dolophonos'sun, bir adalet tanrısı. Birinin PMS'si var diye masum bir adam idam edilirken gerçekten orada oturacak mısın?"

Deimos ona alaycı bir bakış attı. "Ben bir celladım Leta, İblis lakabım da buradan geliyor. Beni çizgiyi aşan insanların ve tanrıların kellelerini uçurmam için gönderirler, genellikle de sadece birileri regl olduğu için. Adalet istiyorsun,

Themis'in ofisi koridorun sonunda solda." Ona şeytani bir sırıtış fırlattı. "Ölüm ve parçalanma istiyorsanız, adamınız benim... daha doğrusu tanrınız."

Uzun süre acı çeken bir iç çekti. "Yani soruma cevap vermeyecek misin?"

"Senin için bir cevabım yok. Çünkü ben Geçmişte Dolor'la içki arkadaşı olmam onu nasıl durduracağımı bildiğim anlamına gelmiyor, özellikle de kimse beni onu öldürmem için göndermediyse. Bildiğim tek şey, viski eşliğinde çift shot ıhlamur aromalı tekilaları tercih ettiği. İğrenç, biliyorum, ama onun damak tadıyla alay etmek bana düşmez. Sadece benim olmadıkları için mutluyum."

Aidan kendi sorusuyla bir adım öne çıktı. "Peki ya sen? Onu durdurabilir misin?"

Deimos ona kendini beğenmiş bir bakış attı. "Kimse karşımda uzun süre duramaz. Korku her zaman acıyı yener. Ayrıca, ben savaşırım Kirli. Hile yaptığım tek şey satranç değil." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bakışlarını Leta'ya çevirmeden önce ellerini başının arkasında kavuşturdu. "Dolor'un gerçekten zayıf yönlerini öğrenmek istiyorsan, kız kardeşi Lyssa'yı denemeni tavsiye ederim."

Aidan, Leta'nın yüzündeki ifadeden bunu yapmamayı tercih ettiğini anlayabiliyordu. "Lyssa kim?"

"Deliliğin Kişileştirilmesi," diye aynı anda cevap verdiler.

Leta detay vermeden önce Deimos'a alaycı bir bakış attı. "Sık sık diğer şeytanlarla birlikte bir iblis olarak çalışır. Tanrılar, Erinyeler ya da Öfkeliiler işlerini yapabilsinler diye kurbanlarını deliliğe teşvik ederler. Bu nedenle onunla başa çıkmak biraz zor ve başkalarına verdiği delilik kendi zihninde güzelce kök salmış durumda."

Anladım. "Ooo, mükemmel. Son yirmi dört saat içinde onunla gerçekten iyi arkadaş olduğumuza inanıyorum."

Deimos güldü. "Onunla tanışmadığınızı söyleyebilirim."

"Belki kişisel olarak değil ama bugün kesinlikle onun bloğunun etrafında çok fazla kaydım."

"Bloğun etrafında sorun yok. Sadece durup kapısını çalmayın."

"Neden?"

Deimos ona sinsi bir sırıtışla baktı. "O özel biri. Onu eski savaş meydanlarında serbest bıraktık, askerlerin kendi kılıçlarının üzerine düşmeden önce en iyi arkadaşlarını parçalara ayırdıklarını görmek için."

Leta onun acımasız imgeleri karşısında yüzünü buruşturdu. "Çok hastasın, İblis."

Umursamazca omuz silkti. "İnan bana, bunu hak ettiler yoksa bu kadar kaba davranmazdım. Ayrıca, annem bir Fury ve babam da bir Savaş. Benden daha ne beklenir ki?"

"Merhamet," dedi yumuşak bir sesle. "Erinyeler her zaman zalim değildir."

"Doğru, ama kötüler için değil. Bizim işimiz cezalandırmak ve kuzenim, ben bunu fazlasıyla yapabilecek kapasitedeyim. Her ne kadar korkunç olduğunu düşünseniz de." Çenesini sallayarak kapıyı işaret etti. "Lyssa'yı gör. Eğer Pain'in bir zayıflığı varsa, bunu sadece o bilebilir."

"Ama paylaşacak mı?"

Omuz silkti. "Onu sen de benim kadar iyi tanıyorsun. Onunla konuştuğunuzdaki ruh haline ve netlik derecesine bağlı."

Aidan kaşlarını çattı. "Neyin derecesi?"

Leta cevap vermek yerine onun koluna girdi ve onları Escheresk bir bahçeye götürdü. Mantiğa meydan okuyan kıvrımlı merdivenleriyle çok karmaşıktı, yanlış hizalanmış kemerler ve geriye doğru büyüyen çalılar, Aidan bunu kavrayamadı bile. Kendisini tam anlamıyla Escher'in Öteki Dünya gravürüne adım atmış gibi hissediyordu. Etrafındaki saçmalıkları anlamlandırmaya çalışmak başını döndürüyordu.

Lyssa'nın delirmesine şaşmamalı. Bahçesinde yürümeye çalışmak herkesi delirtirdi.

Leta onu, üzerinde durdukları küçük kayaya çarpan bir kan nehrine dönüşmeden önce bir ejderhanın pullarına dönüşen küçük bir merdiven setine götürdü.

"Burası neresi?" diye sordu.

"Lyssa eve döndü. Deimos'un uyardığı gibi, akli tam olarak yerinde değil ve onunki gerçekliğe çok farklı bir bakış açısı. Bahçe onun ilginç doğasını yansıtıyor."

Tuhaf mı? Evet, tuhaflığın ötesine geçip tamamen tuhaflığa dalmıştı. Elinin altındaki ray avucunu yaladığında bunu anlamaya başlamıştı. Tiksintiyle dudağını kıvrarak elini çekti ve bir an önce hissettiği dil yerine onu izleyen gözlerle karşılaştı.

Evet... eğer bu gerçek bir delilikse, birden kendini normal hissetti.

"Lyssa, Lyssa," diye seslendi Leta. "Aydınlık ve adil, Leta sana paylaşacak sözlerle geldi."

Bu Leta'nın yeni bir yönüydü. Bununla birlikte, o yaptı çok güzel bir sesi vardı. "Ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Lyssa kafiyeleri sever. Sadece onlarla konuşur."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

O daha cevap veremedi, önlerinde dönen mavi bir top belirdi. Top pürüzlü bir yolda hareket ederek arkasındaki merdivenin tepesine dokundu. Orada genç ve güzel bir kadına dönüşene kadar büyüdü. Uzun, kıvrıkcık sarı saçları sanki saf altından yapılmış gibi parlıyordu ve bir kraliçe edasıyla duruyordu. Dahası, yüzünün her bir özelliği o kadar özenle yontulmuştu ki gerçekmiş gibi görünmüyordu.

Ta ki biri onun gözlerine bakana kadar. Simsiyah ve soğuktular. Ruhsuzdu. Beyaz ya da herhangi bir renk yoktu. Ve gözlerini ona çevirdiğinde, deliliğin soğukluğunu ruhuna kadar hissedebiliyordu.

Konuştuğunda, Lyssa'nın sesi tanrıçanın kendisi kadar hafif ve narindi. "Leta, Leta, rüyalarından doğan,

"Yüzyıllar boyunca çılgılık attınız. "Şimdi benim

güzel ülkeme geldin,

"Sadece benden yardım istemek için."

Aidan öne doğru eğilerek Leta'nın kulağına fısıldadı. "Güzel kıta."

Onun kaburgalarına sert bir dirsek attı. "Bana yardım edebilir misin, sevgili kuzenim?"

Lyssa'nın kırmızı dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi.
"Tek söyledikleri yardım etmek,

"Nadiren kalsa da. "Seni de terk
edecek göreceksin

"Ve sonra tek başına kanayacaksın."

Onun şifreli sözleri karşısında çileden çıkan Aidan,
Leta'nın etrafından dolandı. "Bak, bunun için vaktimiz
yok. İhtiyacımız var-" Dudakları mühürlenince sözleri
anında kesildi.

Lyssa sitemle başını salladı. "Erkekler her zaman istedikleri
gibi konuşurlar,

"İktidarı elinde tutanlardan bağımsız olarak.

"Duymak yerine dinlemek için durmanın
zamanı geldi, "Sadece bu, değer verdiğin şeyi
kurtaracak."

Leta, Lyssa'ya dönmeden önce onun koluna şefkatli bir el
koydu. "Sen bana Lyssa'yı yenebileceğimizi mi söylüyorsun?
Dolor?" "Acı

burada,

"Keskin ve net. "Öyle

bile olsa, solmalı,

"Ve yeni bir yol açılmalıdır."

Saçmalıkları takip etmekte zorlansa da Leta'nın yüzündeki
rahatlamayı gördü. Ve ağzını açamamak onu cidden
sinirlendirmeye başlamıştı.

"Onu nasıl yenebilirim?" Leta sordu.

Lyssa elini kaldırdı, böylece geriye doğru uçan bir kuş uzattığı parmağının üzerinde durabildi. Picasso ikisinin oluşturduğu bu tuhaf görüntüden gurur duyardı. "Gerçek acı doğar,

"Kalp giyildiğinde, "Kolda

"Herkesin görmesi için."

Yüzündeki sinirli ifadeden Leta'nın bu cevaptan en az onun kadar tatmin olmadığını anlayabiliyordu. "Ama nasıl bitiyor?"

"Bir son, kılık değiştirmiş bir başlangıçtır.

"Ama sadece bilge olanlar tarafından

görülür. "Acının yerine dönmesi için,

"Onunla yüzleşmelisiniz.

Leta başını salladı. "Anlamıyorum, Lyssa."

Leta'ya bir anaokulu öğretmeninin sinir bozucu bir çocuğa baktığı gibi baktı. "Zamanla açıklığa kavuşacaktır.

"Ama şimdi bu en kutsal topraklarda değil.

"Aradığınız cevaplara sahipsiniz.

"Şimdi savaşma zamanı." Ve bu sözlerle birlikte kuş bir kurbağanın vıraklamasını çıkardı, sonra dağıldı

toza dönuştü. Lyssa yere çakılmadan önce kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı.

Evet.

Aidan nihayet ağzını tekrar açabildiğinde nefesini sertçe içine çekti. Leta'ya ölümcül bir bakış attı.

"İlginç bir kadın. Söylemek istediğin her şeyi kafiyeli bir şekilde söylemeye çalışmak yorucu olmalı."

"Bu kadar tecrübeden sonra olmaz."

Bu noktayı tartışmak istemedi. Sadece Lyssa'nın gittiğine sevinmişti. "Bundan bir şey öğrendin mi?"

"Evet. O seni öldürmeden önce onu yenebileceğimizi öğrendim. Bu en azından bir başlangıç."

O kesinlikle iyimser biriydi. Öte yandan o... "Bana deli diyebilirsiniz, Lyssa'ya kıyasla Sybil normaldi ama bu toplantıdan tek çıkardığım baş ağrısı oldu. Onu nasıl öldüreceğime dair gerçek talimatlar iyi olurdu."

"Doğru, ama bu durumda umabileceğimizin en iyisini elde ettiğimizi düşünüyorum."

"O zaman neden zamanımızı boşa harcadık?"

Kadın onun yanağını şefkatle okşadı. "Zaman kaybettiğimizi kim söyledi?"

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum."

"Ve bilgin olsun, yanılıyorsun. Güven bana."

Evet, tabii. Bu hatayı yapmak üzere değildi. "Alınma ama güvendiğim son kişi beni barbekü yapmaya çalıştı - kişisel ve profesyonel olarak."

Sözleri onu kızdırmak yerine yüz ifadesini yumuşak ve nazik bir hale getirdi. "Ben bir pislik değilim, Aidan. İncinmeni isteseydim sana gelmezdim."

Bunu söylediğinde mantıklı gelmişti ama yine yanmak istemeyen içindeki acıyı atamıyordu. İnsanların onunla oynamasından, istediklerini elde etmek için onu kullanmasından, sonra da onu bir kenara atmasından çok sıkılmıştı. onları memnun etmedi.

O tek kullanımlık bir atık değildi. O da herkes gibi duyguları olan bir insandı.

Leta'nın ona yapabileceklerinden ve geçmişinden korkuyordu, yanağına dokunmak için uzandı. Teni çok yumuşak, dudakları davetkârdı. Hayatında bir zamanlar böyle bir kadına hamle yapmakta tereddüt etmezdi. Bir zamanlar onu yatağında çıplak ve gülerken yakalayabilirdi.

Artık o parçası ölmüştü. Bir daha asla bu kadar kaygısız ve hayat dolu olamayacaktı. Ruhu yere serilmişti ve hâlâ anılar ve acılarla boğuşuyordu. Bir zamanlar olduğu adamın herhangi bir

parçasını yeniden canlandırmak. İstiyor muydu ki?

Uyuşmuş olmak için söylenecek bir şey vardı. Sorumluluk yoktu. Kendisine ya da başkasına zarar vermiyordu. Yalnızlığı aştıktan sonra yaşamak için güzel bir yerdi.

Ama o mavi ve içten gözlere baktığında, hayatının tüm yalnızlığı göğsüne çarptı.

Eğer delirmiş olsaydım onu öpmek o kadar kötü olur muydu?

Öyle mi?

Kendini sorgulamasına fırsat vermeden başını eğip tanıdığı en tatlı dudakların tadına baktı.

Leta ellerini Aidan'ın yumuşak saçlarına gömerken nefesi onunkine karıştı. Ölümlü bir adam için nasıl öpüşüleceğini biliyordu. Aidan'ın vücudunun çeliğini kendi vücuduna bastırırken hissedebiliyor, kucaklamasının sıcaklığını ölümsüz ruhuna kadar hissedebiliyordu.

Bunu yapmaması gerekiyordu. Yine de kendini durduramıyordu. Bir erkeğe dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Hayatına herhangi bir tutkunun dokunmasına izin verdiğinden beri. Duygulardan yoksun olması gerekiyordu ama burada duruyordu, Onun varlığını her parçasıyla hissediyordu.

Ondan hortumluyor muydu? Bu duygular için en mantıklı açıklama buydu ama yine de bu doğru görünmüyordu. Duyguları çok canlıydı. Onunmuş gibi hissediyordu. Bu onun öfkesi değildi. Şehveti de değildi. Bu, kendisinin sahip olduğu bir özlemdi ve hırpalanmış kalbinin derinliklerinden geliyordu. Ona yakın olma ihtiyacıydı.

Duygularını kaybetmekten korkarak kollarını ona doladı ve onları kulübesine geri götürdü. Kalp atışları hızlanırken ve kanı ateşlenirken öpücüğünü derinleştirdi. En çok ihtiyacı olan şey buydu.

Aidan.

Ona bakmak için geri çekildi. "Seninle olmak istiyorum, Aidan," diye fısıldadı elleri gömleğinin eteklerinde duraklarken.

Dürüst olmak gerekirse, onun kendisini tekrar itmesini bekliyordu. Kadın

Yaptığı onca şeyden sonra yapsaydı kesinlikle onu suçlamazdım.

yaşadı. Kimse bunun için onu suçlayamaz.

Ama yapmadı. Yeşil gözleri ateşle parlıyordu, gömleğini başının üzerinden sıyırdı ve öpüşmeye devam etmek için onu tekrar kollarına çekti.

Gözlerini kapatarak adamın tadının, onu kendine doğru tutarken ellerinin vücudunda gezinmesinin tadını çıkardı. Kasları avuçlarının altında kasıldı ve gerildi, ona uzun zaman önce bir erkeğe böyle dokunmaktan korktuğu zamanları hatırlattı. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve O zamandan beri çok değişmişti.

Yüzyıllar boyunca Dolor'la tek başına savaşmış, elinden geldiğince çok insanı ondan kurtarmaya çalışmıştı. Acı dışında her şeye karşı hissizleşmiş olsa da bunun görevi olduğunu hissetmişti.

Bir süre sonra bu duygu yokluğu onu yıpratmış ve kararlılığını zayıflatmıştı. Rüyalarında insanların duygularını emmeyi öğrenmişti. Bir süre için bu duygulara güvenmeye başlamıştı ve bu duygulara dönüşmekten korkuyordu. Skoti- duyguları olsun diye insanları avlayan korkunç rüya tanrılarının biri. Bu ille de kötü bir şey değildi, ancak çok fazla alıp insan ev sahiplerini delirttikleri ve hayatlarını paramparça ettikleri zamanlar hariç. Bu Masum bir insana bunu yapmasına izin veremezdi. Kendisinin Skoti zihniyetine kaydığını gerçekten gördüğü an, Dolor'u ve kendisini kilit altına almıştı.

Artık ne kendi duygularından ne de Aidan'ınkilerden korkuyordu. Onları istiyordu. Daha fazlasını hissetme ihtiyacıyla, onları yatak odasına ve yatağın üzerine fırlattı.

Aidan nerede olduğunu fark edince dudaklarından çekildi. "Şık numara."

"Daha iyisini yapabilirim."

Kıyafetleri yok oldu.

Aidan boğazının derinliklerinden güldü. "Evet, bu kesinlikle işe yarayabilir."

Onu sırt üstü çevirdi. Başını kaldırıp ona baktı, çıplak bedeninin kendi bedenine karşı duruşunu seyretti. Göğüsleri o güne kadar gördüğü en güzel göğüslerdi ve dünyanın en iyilerinden bazılarını görmüştü. Ağzı sulanarak onu daha yakına çekti, böylece büzülmüş meme ucunu ağzına çekebilecekti.

Leta onun sıcak dilinin kendisiyle alay ettiği hissiyle ürperdi. Zihni unutulmuş hislerle dolup taşarken başını kendine doğru çekti. Onunla birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

biriyle yakınlaştı. Bir erkek ona dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ...

Geri çekilmeden önce boğazının derinliklerinde hırladı ve bıyıklı yanağını kızın hassas göğsüne sürttü. Her yerinden ürperti fışkırırken nefesini sertçe içine çekti.

Bakışlarıyla onun vücudunu gözden geçirirken şehvetinden sarhoş olmuştu. Adamın her yeri kaslarla şekillendirilmişti. Onun içinde ve dışında çok fazla güç vardı. Ve tek yapmak istediği bu güce dokunmak ve onu kendine yakın tutmaktı.

Bundan da öte, onu tatmak istiyordu.

Aidan onun vücudunu öpüşünü izledi. Uzun siyah saçları tenine değiyor, içini ürpertiyor ve onu ateşliyordu. Bir kadınla birlikte olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, daha ona dokunmadan boşalmaktan korkuyordu.

Zedelenmiş egosunun ihtiyacı olan tek şey buydu. Liseli bir çocuk gibi kendini utandırmaktansa ölmeyi tercih ederdi. İlk çıplak kadınını görüyordu.

Gözlerini kapatarak, tenine değen o narin dudaklardan başka bir şey düşünmeye çalıştı. Onun Dilini vücudunda gezdiriyordu. Kalbi küt küt atıyor, bu anın uzun sürmesini istiyordu.

Ve onun horozunun ucunu kemirdiğini hissettiğinde, zevkle çığlık atmamak için yapabileceği tek şey buydu. Gözlerini açıp kızın onu daha da derin bir şekilde ağzına almasını izledi. Bu şimdiye kadar gördüğü en inanılmaz manzaraydı. Dili onu en üst seviyeye kadar kızdırdı ve eziyet etti.

Leta, Aidan'ın tuzlu tadına bakıp gülümsedi. İçinden geldiğini hissedebiliyordu. İnanılmaz bir şeydi. Ve hepsinden daha özel olanı, onun kendisini hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu hissetmesiydi. Onun bunu önemsiyor olması bile kalbini hafifletiyordu.

Onun nezaketi, ona kendisi gibi olduğu zamanları hatırlattı. Duygularının kendisine ait olduğu ve hayatını sahiplendiği zamanları. Kendi kararlarını vermekte özgür olduğu zamanları. Bunu o kadar çok özlemişti ki...

En çok da başka birine bağlı hissetmeyi özlemişti. Onların hayati bir parçası olmayı - seyahate çıktıklarında ağlamayı, dışarıda birinin onu özlediğini bilmeyi ve tekrar bir araya gelene kadar kalp atışlarını saymayı. Onun için yaşamak ve nefes almak gibisi yoktu.

Sevdiği birinin gülümsemesini.

Aidan kızın başını ellerinin arasına alırken kesik kesik nefes aldı. Bunun sade, hayvani bir seks olmasını istiyordu. Bağlılık yok, vaat yok. İkisinin biyolojik bir kaşıntıyı kaşımasından başka bir şey değildi.

Yine de, onun kendisini memnun etmesini izlerken, nefret ettiği o iğrenç, hassas parçası kıpırdandı. Onu aldatmayan bir kadın isteyen parçasıydı bu. Biri o ona zarar vermeyeceğine ya da ihanet etmeyeceğine güvenebileceği biri. Karşısına ne çıkarsa çıksın yanında duracak bir kişi.

Diğer insanlarda vardı. O neden alamadı?

Çünkü sen bunu hak etmiyorsun...

Buna inanmak istemedi. Hayatında yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, birinin sadakatine layık olduğu kesindi. Birinin sevgisine.

"Kocanı hiç aldattın mı Leta?" Kelimeler dudaklarından dökülürken irkildi. Kocasından bahsetmek muhtemelen onun için seks öldürücü olur.

Ama yine de onun güvenilir biri mi yoksa Heather gibi kendini en yüksek fiyatı verene satan bir yalancı mı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Ondan uzaklaşırken gözleri acı doluydu. "Hayır. Asla. Onu tamamen sevdim ve o yaşadığı sürece başka erkeklere bakmadım bile. Dünyamda ondan başka hiç kimse olmadı."

"O bir tanrı mıydı?"

Eliyle adamın karın kasları üzerinde yavaş daireler çizerken başını salladı. "O bir savaşçıydı. Bir zamanlar rüyalarını ziyaret ettiğim nazik bir adam. Bir askere göre inanılmaz derecede sanatsaldı ve rüyaları renklerle canlıydı. sesler." Sanki bu konu hakkında düşünmek ona çok ağır geliyormuş gibi yutkundu. "Ve onun titrediğini gördüğümde Kızımızı ilk kez kucağıma aldığımda... her parçam onu daha çok sevdi."

Aidan'ın midesi sıkıştı. Onun istediği de buydu. Onu böyle sevecek biri. "Seni hiç aldattı mı?" Bakışları ateşlendi. "Onu öldürebilirdim."

Aidan onun ışıldayan gözlerine bakarken yanağını avucunun içine aldı. "Sence ne kadar şanslı bir piç olduğunu biliyor muydu?"

"Ben ona şanslı demezdim. Benim yüzümden ve sırtımı korumaya çalıştığı için bir domuz gibi yere serildi."

Aidan onun kaybı için üzülmüyordu ama bu, kocasıyla paylaştığı şeye sahip olmak için adam öldürebileceği gerçeğini değiştirmiyordu. "Bilemiyorum. Sanırım tarif ettiğin şeyi bir gün yaşamak bağırsakları deşilmeye değer."

Leta, onun için döktüğü gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissedince şaşırdı. "Başına gelenleri hak etmedin, Aidan."

"Hak etmenin hiçbir şeyle ilgisi yok. Aileni kaybetmeyi hak etmedin. Ve onlar da kesinlikle Zeus bir aptal olduğu için ölmeyi hak ediyor."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve parmağı tarafından durduruldu. İçinde, yüzyıllardır hissetmediği bir şey hissetti. Başka biriyle duygusal bir bağ. O onun trajedisini anladı. En önemlisi, onun için hissetti.

Onu üzüntüsünden uzaklaştırmak, bir an için bile olsa huzur vermek isteyen kadın, onu derinden öpebilmek için vücuduna tırmandı.

Aidan'ın başı onun öpücüğündeki şiddetli tutkuyla döndü. Daha önce kimsenin onu böyle öptüğünü hatırlamıyordu. Talepkâr ve sıcaktı ve vücudundaki her sinir ucunu ateşliyordu. Tek istediği ona dokunmaktı. Onu hissetmekti.

Onun içinde olmak için.

Başını eğmeden önce onun vücudunu sıkıca kavradı. boğazını kızdırdı. Dili etinin üzerinde dans ederken Aidan hırladı. Tüm düşünceler aklından uçup gitti. Odaklanabildiği tek şey oydu, hissedebildiği tek şey. Onun dokunuşu Onu, üzerinde durmak istemediği bir geçmişten uzaklaştırmasına izin verirken etine damgasını vurdu.

Leta onu sırt üstü çevirdi. İçi erimişti ve tek istediği onu vücudunun derinliklerinde hissetmekti. Daha fazla bekleyemeyerek adamın kalçalarına sarıldı ve kendini ona bıraktı.

Sanki az önce elektrik çarpmış gibi başını geriye attı. "Oh, Tanrım, Leta," diye nefes aldı. "Yapma... dur."

Onun sözleri karşısında tereddüt etti. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye kükredi. "Şimdi durursan yemin ederim ölürüm."

Vuruşlarına devam etmeden önce onun çaresiz sözlerine güldü.

Aidan, kız ona doğru iterken nefes alamıyordu. O da Dürüst olmak gerekirse bu mükemmel anda ölmek istiyordu. Hiçbir şey onun üstündeki kadından daha iyi hissettirmemişti. Onu yalnızlığından kurtarmak için gönderilmiş bir melek gibiydi.

Ve onun gitmesine asla izin vermek istemedi. Elleriyle onun yumuşak kalçalarını kavrarken bu zamanın donmasını ve olduğu yerde kalmasını istiyordu. Kalçalarını kaldırarak kendini onun içinde daha da derinlere itti. Kalmak istediği yer burasıydı. O

Bu kulübenin dışında bir dünya yokmuş, kimse onu parçalara ayırmak için orada beklemiyormuş gibi davranmak istedi. Ona zarar vermek isteyen kimse yokmuş gibi.

Sadece Leta ve ona verdiği zevk vardı. Bu, bu cennetti.

Ve kadın boşaldığında, adam dudağını öyle sert ısırđı ki, kan tadı aldı. Bir an sonra, onun salıverilmesine katıldı.

Nefes alış verişı kesilince onun üzerine yığıldı. Gölgeleli izlerken tatlı nefesi göğsünü gıdıklıyordu. tavanda hareket ediyordu. En son ne zaman bu kadar rahatladığını hatırlayamıyordu. Bu kadar huzurlu olduğunu.

Evet, kesinlikle delirmişti. Onun varlığı da dahil olmak üzere tüm bu gün bir tür halüsinasyon olmalıydı. O olmalı düşmüş ve kafasını çarpmış olabilir. Çok sert.

Ama dürüst olmak gerekirse, eğer bu bir rüyaysa, ondan uyanmak istemiyordu.

Leta dirseklerinin üzerinde doğrulup ona bakarken, adam yarı kapanık gözlerle onu izliyordu. Merakla başını eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

Elini kızın ipeksi saçlarında dolaştırırken kızın son derece insani sorusuna gülümsedi. "Kollarımda ne kadar harika hissettiğini düşünüyorum."

Kadının gülümsemesi adamın kalbini hoplattı ve kasıklarını titretti. "Sadece seninle ve kocamla birlikte oldum. Bunun ne kadar inanılmaz olabileceğini unutmuşum." Gözleri fırtınalı bir hal aldı. "Senin aksine ben yalnız olmayı sevmiyorum."

Kederi ve acısı boğazında düğümlenip onu boğdu ve daha önce kimseye söylemediği bir şeyi ona açtı -Kendisi bile. "Ben de öyle. Yalnızlık berbat."

Elini kendi eliyle kapatmadan önce gözlerini kapattı ve öpmek için yüzünü avucuna çevirdi.

Bu tek hareket onu paramparça etti. "Eğer bana ihanet edersen, Leta... Öldür beni. Nazik ol ve senin gölgede yaşamama izin verme. Zalimlik. Böyle bir darbeyi daha kaldıramam. O kadar güçlü değilim."

Elini bırakıp ona sert bir bakış atarken çenesinde bir tik başladı. "Buraya kadar sana ihanet etmek için gelmedim, Aidan. Buraya senin için savaşmaya geldim, sana karşı değil."

Görüşü bulanıklaştı ve aktığını hissettiği gözyaşlarından nefret etti. O kadar uzun zamandır ağlamamıştı ki...

Öfkesini geri istiyordu. Öfke canını yakmıyordu. Onu değersiz ya da güçsüz hissettirmiyordu.

Tanımlamak için bile yeterince eleyemediği bu kafa karıştırıcı duygularda öyle değildi. Onu savunmasız bırakıyorlardı ve zayıflık, acı dolu hayatının erken dönemlerinde hor görmeyi öğrendiği bir şeydi.

Ayakta kalan son kişi ben olacağım. Hayatını hep bu sloganla yaşamıştı. Diğer aktörlerden gelen sayısız saldırıdan kurtulmasını sağlayan şey buydu. Gardırobundan görünüşüne, geçmişinden bir aktör olarak yeteneklerine kadar her şeye saldıran sayısız acımasız eleştiri. Muhabirler ve ona ve hırslarına gülen stüdyo yöneticileri.

Kazanmalarına izin vermeyecekti.

Ayakta kalan son kişi o olacaktı.

Leta onun kargaşasını kendi bedeninde hissederken kaşlarını çatı. Bir uçurumun üzerinde duruyordu. Korkmuştu. Öfkeli. Güçlü ve aynı zamanda zayıf.

"Bunu birlikte başaracağız, Aidan. Söz veriyorum."

Sanki kadının sözleri hafızasında bir şeyleri canlandırmış gibi gözlerini kırptırdı. "Alabaster."

Beklenmedik yanıt karşısında kaşlarını çattı. "Alabaster?" Bu da ne böyle? "Burada kaymaktaşı yok."

"Hayır," dedi hemen. "Birkaç yıl önce oynadığım bir film. Oscar kazandığım filmlerden biri." Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Durdurulamaz bir seri katil tarafından hedef alınan bir adamın karısı hakkında bir film."

Az önce yaşadıkları seksten sonra bu hiç de hoş bir düşünce değildi. "Tamam..."

Ona baktı. "Anlamıyor musun? Dolor işte bu, sosyopat bir seri katil. Ve filmde katilin habersizce üzerimize gelmesini beklemedik. Olayı kendi elimize aldık. Savaş alanını biz seçtik ve savaşmak için zamanı ve yeri biz seçtik. Katil bize gelmedi. Biz ona gittik."

Cesur bir hamleydi. "Dolor'u daha önce hiç kavgaya çekmemiştim."

Başını salladı. "Aynen öyle. Bu onu şaşırtacak."

Leta, Lyssa'nın onlara söylediği bir şeyi hatırlayınca dondu kaldı. "Acının yerine dönmesi için,

"Onunla yüzleşmelisin." Belki de Lyssa'nın kastettiği buydu. "Çok zekisin!"

"Ben yazmadım. Bunu yazan Allister Davis. Ben sadece onun senaryosundan bir sayfa alıyorum. Dolor'un bu diyara gelmesi gerektiğini söylemiştin, ama bunun yerine onunla senin diyarında savaşsak nasıl olur?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölümlüler âleminde o ölümsüz, değil mi?"

Başını salladı. "Rüyalarda da ölümsüzdür."

"Evet, ama daha önce de söylediğin gibi, rüyalarımızda onunla savaşmak için silahlar yaratabiliriz, değil mi? Eğer bir baltamız olsaydı ya da daha iyisi, asla yeniden doldurulmaya ihtiyaç duymayan efsanevi Hollywood silahı."

"Doğru. Ama rüyalarda burada olduğundan daha güçlüdür. O âlemi manipüle etme konusunda senden çok daha fazla tecrübesi var. Eğer zayıflığını bilmeden onu öldürürsen, yeniden canlanır. Eğer seni orada öldürürse, ölürsün."

Gülümsemeden önce kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve sonra onu öptü. "Mükemmel bir plan olduğunu söylemedim ama elimizdeki en iyi şans. Ayrıca, gerçekten iyi bir fikrim var..."

"Ve bu?"

Ona bir başka yakıcı öpücükle karşılık verdi. "Sadece dayan, rüya kadın. Ev sahibi takımı almak üzereyiz avantaj."

ALTI

Leta, Kaybolan Ada'nın en yüksek dağının tepesinde duruyordu. Elinde bir şişe uyku serumu vardı. Sandman amcası Wink'ten ödünç almıştı. Bununla, o ve Aidan uyku âlemine kilitlenecek ve Dolor onları uykudan çıkaramayacaktı.

Aidan'ın planladığı şey çok riskliydi...

Umursamaması gerekirdi. Umurunda bile olmamalıydı ama orada durup okyanus dalgalarının aşağıdaki kayalara çarpışını izlerken umurunda olduğunu fark etti. Aidan'ın acısı duygularını ve güçlerini ateşlemekten daha fazlasını yapmış, kalbine dokunmuştu.

Gerçek şefkati en son deneyimlediğinden beri çok uzun zaman geçmişti. Bunu tekrar kaybetmek istemiyordu. Aidan'ı kaybetmek istemiyordu. O, onun için sadece bir görev değildi.

O çok daha fazlasıydı.

Bunun nasıl olabileceğini anlamaya bile başlayamıyordu. Birbirlerini sadece rüyalarında ve bir insan günü boyunca tanımışlardı. Yine de onu mantığa meydan okuyan bir düzeyde tanıyordu. Ruhu onu hissediyordu.

Ve onun gitmesine izin vermek ya da daha kötüsü, ailesine yaptığı gibi onun da ölmesini izlemek istemiyordu. Bunu tekrar yaşamaya dayanamazdı.

Başını arkaya yaslayarak tuz kokulu esintiye izin verdi. içindeki huzursuzluğu yatıştırdı. Şişenin ağırlığı avucunun içinde ağır bir demir parçası gibi duruyordu. Bir hata yapmak istemiyordu. Aidan'ı rüya dünyasına hapsetmek onu öldürebilirdi.

Dolor'u yenmek için en iyi şanslarının bu olduğundan emindi. Ama o kadar emin değildi. Dolor kurnaz olabilirdi ve en önemlisi de ölümcüldü. Aidan'ın cesur olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ne yazık ki cesaret her zaman savaşı kazanmadı.

"Bana güç ver," diye fısıldadı etrafında dans eden hafif esintiye. Zihninin bir köşesinde Ailesinin katledilmesi. Hiçbir şey bu acıyı dindiremezdi. Hiçbir şey.

Ama en azından bu acı ona hayatta olduğunu gösteriyordu. Tamamen boş ve duygulardan yoksun değildi.

Gözlerini kapatarak, öfkesini yönlendirmeye çalıştı. Aidan haklıydı. Bununla başa çıkmanın tek yolu buydu. Yine de Aidan'ı düşününce öfkesi azaldı ve garip bir huzur duygusu onu ele geçirdi.

"Leta?"

Arkasında M'Adoc'un sesini duyunca döndü. Bol beyaz bir gömlek ve beyaz bir pantolon giymişti. Siyah saçları yavaşça yüzüne doğru kıvrılırken ona yaklaştı.

"Burada ne işin var?" diye sordu ona.

"Wink'ten serum istediğini duydum."

Başını salladı.

Bakışları onunkileri esir alırken mavi gözlerinde derin bir anlayış vardı. "Dolor'u dışarı çağırmak cesurca bir hareket. Son derece riskli."

Kararsızlığını onun bilmesini istemiyordu. Biri olarak Rüya tanrısı liderleri, Zeus'a

Duygularını geri kazanabilecek herhangi bir Rüya Avcısı.
Buna izin veremezdi. "Zafer asla korkaklara gitmez."

Adam da buna katılıyormuş gibi başını saygıyla ona doğru eğdi. "Bu arada, Aidan'ın duygularını hissetmediğin konusunda seni uyarmalıyım."

Omurgasından aşağı garip bir endişe ürpertisi indi. "Ne demek istiyorsun?"

Kulağına usulca fısıldamak için eğildi. "Zeus'un laneti zayıflıyor. Her yıl daha fazla duygumuz geri geliyor."

Leta onun ifşaatı ve bunun sonuçları karşısında soluk soluğa kaldı. "O biliyor mu?"

M'Adoc başını salladı. "Ve bunu öğrenmesine de izin veremeyiz. Elindeki tüm yıldırımları üzerimize yağdıracaktır."

Zeus'un onlar için son kez geldiği zamanı hatırladıkça içinden acı akıyordu. Görüşü hâlâ o gün ve Zeus'u takip edenler tarafından dökülen kanla lekelenmişti. her birinin dövülmesini ve duygularından arındırılmasını talep etti.

Herkes için zor bir dönem olmuştu.

"Bunu rapor etmenin işinizin bir parçası olduğunu sanıyordum."

Bakışı sertti. Soğuk ve kararlıydı. "Ben aileme ihanet etmem."

Onun sözleriyle kalbi hafifledi. Onun ciddi olduğunu herkesten iyi biliyordu. Bu sözleri ona çoktan kanıtlamıştı.

"Hissettiklerime güvenebilir miyim?"

Başını hafifçe salladı. "Ama unutma, belli etme. Senin hayatından daha fazla hayat söz konusu. Ben Hissetmeye başlayan herkesi rapor etmek için seçilen üç kişiden biri ve eğer Zeus bu konuda başarısız olduğumu öğrenirse bana hiç acımayacaktır."

Sanki bu kadar soğuk olabilirmiş gibi - ne yazık ki diğerleri bu kadar Güvenilir. "Korkma kardeşim. Sana asla ihanet etmem."

"Biliyorum. Bu yüzden seninle konuşmaya geldim. Hissettiğin her şeyin sana ait olduğunu bilmeni istedim. Bunun için başının belaya girmesini istemiyorum."

"Teşekkür ederim."

Geri adım atıp gözden kaybolmadan önce başını ona doğru eğdi.

Leta orada durmuş, küçük mor serum şişesini avuçlarının arasında yuvarlıyordu. Yani Aidan'la paylaştığı şey bir saçmalık değildi. Bunlar onun hortumlanan duyguları değildi.

Bu onun kararlılığıydı. Merhametiydi.

Yüreğiydi.

Bu gerçeğe şükrederek gülümsedi. Elindeki şişeyi öperek kendini Aidan'ın, o gittikten sonra ocağında yakmış olması gereken ateşin önünde oturduğu kulübeye geri götürdü.

Garip bir görünüşü vardı. Kasvetliydi ama bunun altında daha önce olmayan bir şey vardı.

"İyi misin?"

Adam ona bakmadan başını salladı. "Yarın Noel Arifesi."

"Biliyorum." Aynalar Salonu'nda tanık olduğu yaklaşan insan kutlamasını işaret edecek hiçbir şeyin olmadığı odaya göz gezdirdi. "Senin için bir ağaç getirelim mi?"

Sanki bu düşünce bile onu rahatsız etmiş gibi homurdandı. "Ben çocukken annem bize 1950'lerden kalma A Christmas Carol filmini izletirdi, o öldükten sonra da amcam her yıl Bill Murray'nin Scrooged filmini koyardı. ağacı süsledi. Hikayeyi biliyor musun?"

Onun yanına otururken başını salladı.

Çıtırdayan ateşe bakabilmek için ondan uzaklaştı. "Temel hikaye Scrooge adında bir cimri hakkında. Başlangıçta sert ve inatçıdır. Noel'den nefret ediyor ve onu kutlamayı reddediyor.

"Scrooge bu kadar bencil ve inatçı olduğu için "Bah Humbug" diye karşılık verir! Sonra gece boyunca Scrooge üç hayalet tarafından ziyaret edilir -geçmiş, şimdiki ve gelecek Noeller- ve ona yanlış yolda olduğunu gösterirler. Sabah, yenilenmiş olarak uyanır ve yeni, yeniden onaylanmış verici yaşamına güvenir. Sokaktaki yetimlere bozuk para atar ve çalışanı Bob Cratchit'in ailesine hediyeler ve yiyecekler verir." Ona sert bir yumruk attı, çelik gibi bir bakış. "Ama biliyorsun, çocukken bile O filmlerde beni hep rahatsız eden bir şey vardı." "Peki bu

neydi?"

"Scrooge'un neden Scrooge olduğunu. Onu bu kadar cimri yapan şeyin ne olduğunu beni tatmin edecek şekilde hiç açıklamadılar. Ama

küçük Noel hikayesi benimle kaldı ve hayatım boyunca Scrooge'un olduğu gibi olmak istedim - her zaman ihtiyacı olanlara veren. Biliyor musunuz, bir yıl içinde isimsiz olarak bir milyon dolar bağışladığını biliyor muydunuz? Annem bana hiç kimsenin yaptığı iyiliklerin reklamını yapmaması gerektiğini öğretti. Bunları önemseydiğiniz için yaparsınız ve asla bu eylemlerden herhangi bir çıkar elde etmemelisiniz. Küçümsüyor onları."

Leta buna gülümsedi. Annesinin söylediklerinde haklılık payı vardı. "Onun duygularını anlayabiliyorum."

Başını salladı. "Ben de aynı fikirdeydim. Ama kardeşimle birlikte fark ettiğim bir şey var ki, incilerinizi domuzların önüne atamazsınız. Sanırım bu yüzden annem sana anonim olarak. Birisi sizin nazik ve verici olduğunuzu gördüğü anda hemen bundan faydalanmaya çalışıyor. Nezaketi zayıflık, vermeyi de aptallık sanıyorlar."

"Nasıl anladın?"

İç çekti. "Ronald henüz lisedeyken ağabeyim yeğenimi bir iş için bana gönderdi. Donnie bana Ronald'ın özel okul ücretini karşılayamadığını söyledi ve Ronald liseye giderken benim için yarı zamanlı çalışıp çalışamayacağını sordu. okula gitmesini istedim. Bir aptal gibi kabul ettim ve o zamanlar o kadar param olmamasına rağmen onun okul masraflarını ödemeye başladım. Altı yıl sonra Donnie bana gelip boşanmak üzere olduğunu ve karısının her şeyini elinden alıyordu. Evini, arabasını, her şeyini kaybetmek üzereydi. Bana sadaka istemediğini ama yapabileceği bir iş olup olmadığını öğrenmek istediğini söyledi."

"Yani onu sen tuttun."

Dudaklarının sertçe kıvrılması dışında tüm duygular yüzünü terk etti. Yine de, onun içinde yanan acıyı hissedebiliyordu

kalp. "Evet. Menajerim olması için ona cidden fazla para ödedim. Tanrı biliyor ya, öz kardeşimin sokakta kalmasını istemiyordum. Ve yaklaşık bir yıl boyunca her şey harikaydı."

"Ne zamana kadar?"

"Paranın kaybolduğunu fark etmeye başladım. Hiçbir açıklama yapılmadan gizemli suçlamalar yapılıyordu. Daha da kötüsü, ikisi de işini yapmıyordu. Her zaman bir bahaneleri vardı.

yapmaları gerektiğini ya da neden henüz yapılmadığını soruyordum. Zaman zaman ofise girdiğimde Ronald'ı sandalyemde uyurken buluyordum - en azından gerçekten işe geldiği günlerde. İnanılır gibi değildi. Kendilerine çeki düzen vermezlerse onları kovacağımı söyledim."

"Peki ne dediler?"

Sert bir ses tonuyla alay etmeden önce dudağını büktü, "Beni kovamazsın. Kovarsan seni mahvederim. Tüm hayranlarını, tüm arkadaşlarını ve tüm iş ortaklarını tanıyorum. Ben dokunulmazım, hah, hah."

Aidan tekrar normal bir tonda konuşmadan önce küfretti. "İlk başta bunun en iyi ihtimalle bir şaka, en kötü ihtimalle de boş bir tehdit olduğunu düşünmüştüm; ta ki etrafıma bakıp hayatımdaki herkese kendilerini gerçekten sevdirdiklerini fark edene kadar.

Metodik olarak. Teker teker. Hepsinin peşine düştüler. Şunlar Onlarla arkadaşlık etmeyen ve acımasız deliliklerine boyun eğmeyen herkesi kesip attılar. Sonra Noel'den hemen önce bir güç gösterisiyle altı tanesini

Bana karşı sağlam bir duruş sergilediler, içlerinden birini hayatımdan tamamen çıkardılar ve işte o zaman gerçekten yüz­süz­leş­tiler."

"Nasıl yani?"

"Bize beş milyon dolar verin yoksa sahip olduğunuz her şeyi alırız. Seninle işimiz bittiğinde, tüm hayranların ve Sahip olduğun arkadaşların senden nefret edecek ve bir daha senin bir filmini izlemek için tek kuruş ödemeyecek. Mahvolacaksın."

Kesik kesik, öfkeli bir nefes aldı. "Bu benim kardeşimden aldığım Noel hediyesiydi. Ona ve oğluna birer araba ve birer ev aldıktan sonra, beceri seviyelerinin gerektirdiğinden çok daha fazlasını ödedim. Yine de onlar için yeterli değildi. Daha fazlasını almak zorundaydılar çünkü bende vardı ama onlarda yoktu. Elbette çekimlerde aylarca günde yirmi saat çalışan, tanıtım etkinliklerine ve röportajlara katılan, senaryoları okumak ve öğrenmek için kışını yırtan bendim.

Bütün gece parti yapıp internette oyun oynadıktan sonra öğlene kadar ya da daha geç saatlere kadar uyurlar. Paralarını kadınlara, biraya ve pahalı oyuncaklara harcıyorlardı. Tanrım, neden bu kadar az paraları olduğunu hayal bile edemiyorum. Annemin Donnie için söylediği gibi, zor bir iş günü onu öldürebilirdi."

Onu rahatlatmak için koluna yaslandı. "Çok üzgünüm, Aidan."

"Üzülme. Bilmem gerekirdi. Scrooge haklıydı. İnsanların senin hakkında hiçbir şey bilmesine izin veremezsin. Onlara özgürce bir şey veremezsin, çünkü bu asla yeterli olmaz. Senden her zaman bir insanın verebileceğinden fazlasını isterler. Onlara izin verirseniz, ruhunuzu bedeninizden çekip alırlar. Altın kural şudur: Bir santim verirseniz, bir mil alırlar." Başını salladı acı bir şekilde. "Geçen yıl oynadığım bir film vardı. 300. Antik Thermopylae savaşı hakkındaydı-

Sonunda bir referanstan bahsettiğinde kaşlarını çattı. tamamen anladım. "Kral Leonidas ve üç yüz savaşçıdan oluşan grubunun Pers ordusunu püskürttüğü yer mi?"

Sorusu karşısında şok olmuş görünüyordu. "Hikayeyi biliyor musun?"

Ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ben bir Yunan tanrısıyım, Aidan. Elbette hikâyeyi biliyorum."

Gözlerinde hala zorlandığını gösteren bir ışık vardı. kim ve ne olduğunu kabul etme zamanı. "Evet... her neyse, savaşın tarihini merak ediyordum ve senin aksine, savaşın görgü tanığı olacak kadar şanslı değildim. Araştırdığımda, bir Spartalı asker tarafından ihanete uğradıklarını öğrendim."

"Ephialtes."

Aidan başını salladı. "Para istiyordu, bu yüzden kendi vatandaşlarını ve asker arkadaşlarını sattı ve Perslere Leonidas'ın tüm adamlarını katletmelerini sağlayan küçük keçi yolunu anlattı. Savaşta onu koruyan adamları. Besleyecek aileleri olan adamlar. Kendi vatanını, kendi ailesini ve onlarınkiyle birlikte geride bıraktığı oğlunu korumak için savaşan adamlar. Pers işgali altında acı çekecek bir aile. Ama bunların hiçbiri açgözlü, bencil piç. Tek istediği daha fazlasıydı ve dünyanın geri kalanı lanetlensin istiyordu. Bunu öğrendiğimde dehşete düşmüştüm. O zaman da anlamamıştım, hala da anlamıyorum. Birinin böyle bir şeyi nasıl yapabileceğini anlayamıyorum."

Ne yazık ki anlıyordu. Tarih boyunca insanların bunu defalarca yaptığını görmüştü. "Çok basit. Her zaman başkalarının sahip olduklarını isteyen zavallı bir insan vardır. insanlar var ve bunu kazanmak için çalışmak zorunda kalmak istemiyorlar."

"Kesinlikle, ve beni öldüren kısım, gitmeye istekli oldukları uzunluk ve hırsızlıklarında nasıl bu kadar haklı hissettikleri. Çalmak için harcadıkları çabanın yarısını para kazanmak için harcasalardı, benden çok daha zengin olurlardı."

Leta daha fazla katılamazdı. Böyle insanlar onu da her zaman kızdırmıştı. "Aşinalık hor görmeyi doğurur. Onları yaklaştırırsan, senin de en az onlar kadar insan olduğunu anlarlar.

İşte o zaman delilik başlar. Anlayamazlar.

Siz de onlar gibi sıradan bir insan olduğunuz halde neden onlardan daha fazlasına sahipsiniz? Sonra da bunun için sizden nefret ediyorlar."

"Evet, ama neden?"

Leta içini çekti. "Gerçekten bilmiyorum. İnsanlar çok fazla yaratıcılık ve iyilik yeteneğine sahipler ama aynı zamanda yıkıcı ve acımasızlar. Sanki sizin türünüzün başarmak için zorluklara ihtiyacı varmış gibi."

"Hayır, öyle değil. Bu sadece insanların kendilerini daha iyi hissetmek için söyledikleri bir yalan, oysa bir insana yardım etmek onu yere yıkmak kadar kolaydır. Bu yüzden bu dünyadan elimi eteğimi çektim. Her zaman arkamı kollamak zorunda kalmak istemiyorum ve birinin iddia ettiği sadakatin gerçek ve doğru mu yoksa kıskançlığı tattığı anda parçalanacak başka bir yalan mı olduğunu anlamaya çalışmaktan yoruldum."

"Kıskanmaktan acizim." "Öyle

misin?"

Adamın çenesini kavradı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Ciddiyim, Aidan. Benim dünyamda kıskançlık bir erkektir, Phthonos. Afrodite'nin sarayında dolaşıyor ama benim kalbimde asla kök salmadı. Asla da kök salmayacak. Tüm duygularıma sahip olduğum zamanlarda bile, onun içeri girmesine asla izin vermedim."

Onu dudaklarına çekip öyle tatlı bir öpücük kondurdu ki, kelimenin tam anlamıyla ayak parmakları kıvrıldı. Bu öpücük en güzeliydi.

Tanıdığı inanılmaz biriydi ve bunun uzun sürmeyeceğini

bilmek içini acıtıyordu.

Sanki onun korkusunu hissetmiş gibi, Aidan ondan uzaklaşmadan önce bir an için sertleşti. "Aklıma bir şey geldi. Bu iş bittiğinde sana ne olacak?"

Leta bu soruya cevap veremeyerek gözlerini kaçırdı. Bunun acısı dayanılmazdı.

Aidan onun yerine cevap vermeden önce küfretti. "Gitmek zorunda kalacaksın, değil mi? Yani, sen gerçekten bir tanrıçasın. Seni tam olarak tutamam, değil mi?"

"Sen ister miydin?"

Kanepeden fırlayarak kadının önünde yere doğru yürümeye başladı. Hareket ederken tüm vücudu gergindi ve bu

O yağsız, sert vücuttaki her bir kası gösteriyordu. Onun kargaşasını hissedebiliyordu. "Bilmiyorum Leta. Gerçekten bilmiyorum. Ama uzun zamandır buradan atmak istemediğim tek kişi sensin."

Kadın ona gülümsedi. "Bu senin çabalarının eksikliğinden değildi."

"Evet, ama seni geri getirdim."

"Doğru..." Önlerinde ne olduğunu düşünürken ayıldı. "Ben de bilmiyorum. Şahsen önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmaya odaklanmamız gerektiğini düşünüyorum ve sonra nerede durduğumuzu göreceğiz... eğer hala sağlamsak."

Elini karmakarışık saçlarında gezdirmeden önce durakladı. sarı saçlı. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bana neden söylemiyorsun?"

Kolunun altındaki küçük kare yastığı kucağına çekti. "Dolor'la ilgili tek seçeneğimiz onu tekrar uyutmak olabilir."

"Ve?"

"Bunu en son yaptığımda yaralarım o kadar büyüktü ki iyileşmek için onunla birlikte durağanlığa girmek zorunda kaldım. Bu neredeyse iki bin yıl önceydi."

Kadının önünde yere düşen bakışları dışında hiçbir yeri kıpırdamadı. "Anlıyorum."

Kalbi bu iki basit kelimedeki tüm anlamlar karşısında paramparça oldu. "Yapma, Aidan. Öyle bakma." Adamın acısı onun da içini sızlattı. "Kızgın olmana ihtiyacım var. Öfken güçlerimi besliyor ve beni daha güçlü kılıyor. Ben ne kadar güçlü olursam, o da bana ya da sana o kadar az zarar verebilir."

Bu ironiye güldü. "Daha önce hiç bir kadın benden öfkemi istememişti."

Ayağa kalkıp aralarındaki kısa mesafeyi geçmeden önce yastığı bir kenara fırlattı. "Ben senin tipik kadının değilim."

"Birden fazla şekilde." Hâlâ şeyeyi tutan elini kaldırdı. "Peki ne yapmamız gerekiyor?"

"Bir yatağa ihtiyacımız var."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Güldü. "Kes şunu. Nedenini biliyorsun. Rahat olmamız gerekiyor çünkü bundan bir fırt bizi bütün bir gece bayıltabilir... ya da daha uzun süre."

Ona suratını asan bir ifade takındı. "Bu işin tüm eğlencesini kaçırıyorsun."

Sözleri kafasını karıştırdı. "Dövüşmek eğlenceli mi?"

"Oh, evet. Adrenalin patlaması seksin hemen altında yer alıyor."

Uh-huh ... "Erkek işi, değil mi?"

"Evet diyebilirim ama bunun sadece benim cinsiyetime özgü olmadığını söyleyecek kadar çok kadın tanıdım. Yüksek topuklu ayakkabılar giyen pek çok maratoncu tanıdım."

Ona gözlerini devirdi. Geri adım atarak elini uzattı. "Hadi asker. Gidip ihtiyacını karşılayalım."

Bakışlarını aklıkla onun vücudunda gezdirdi. "Hangisi?"

"Önce hayatını kurtaralım, sonra vücudun için endişeleniriz."

Bir tiksinti sesi çıkardı. "Uğruna ölmeye değer bazı zevkler vardır."

"Evet. Ama ben onlardan biri olmak istemiyorum."

Leta onu yatak odasına doğru çekiştirirken hâlâ somurtuyordu. Leta önce onu yere yatırdı, böylece diline üç damla serum damlatabildi.

Aidan korkunç bir surat ifadesi takındı. "Ack, bu çok acı." "Biliyorum."

Adamın uyanık kalmaya çalışarak gözlerini kırpmıştırmaya başlamasını izledi. "Karşı koyma. Diğer tarafta görüşürüz."

Yeşil bakışları onunkilerle buluştu. "Olsan iyi olur. Orada olman için sana güveniyorum Leta. Sana orada ihtiyacım var." Ve böylece dışarı çıktı.

Leta bakışlarını onun üzerinde gezdirmek için bir an durdu. Gerçekten de çok güzeldi. Onu kurtarmaktan başka bir şey

istemiyordu.

yanına uzandı ve serumu içmeden önce başını onun omzuna yasladı.

Rüya âleminde onları neyin beklediğini bilmiyordu ama sert ve soğuk olacaktı.

Öyle bile olsa, bununla birlikte yüzleşeceklerdi.

"Sana ihanet etmeyeceğim, Aidan." Ancak bu sözleri söylerken bile bu sözü tutabileceğinden emin değildi. Uzun yaşamı boyunca öğrendiği tek şey, en iyi niyetlerin genellikle en ölümcül olanları olduğuydu.

Tek umduğu, Aidan'ın bir sonraki pişmanlığı olmamasıydı.

YEDİ

Aidan kör edici bir fırtınanın ortasında duruyordu. Sert rüzgârlar onu kesiyor, kulaklarında uğulduyordu. Etrafındaki karanlık o kadar acıydı ki, her tarafına nüfuz etmişti. Nereye döneceğini bilemiyordu. Her hareketi, onu boğacak kadar acımasız rüzgârlarla savruluyordu. Daha da kötüleşmesinden korktuğu için bir adım bile atmaya cesaret edemiyordu.

Ayaklarının üzerinde durmaya ve yönünü bulmaya çalışırken paniğe kapıldı. Kardeşinin ona sırtını döndüğü ve güvendiği herkesi elinden alıp onu tek başına bıraktığı günden beri böyle hissetmemiştir. Öfke görüşünü bulanıklaştırdı ama bu ona hiçbir fayda sağlamadı. Öfkesi artık tüm benliğini saran kayıp hissi karşısında bir hiçti.

Ve hala rüzgarlar onu parçalıyordu.

Kurtar beni... lütfen... Yorgun kalbinin içindeki çağrı küçük bir çocuğunki gibi zayıftı ve kendini kaybolmuş ve terk edilmiş hissedenden bu parçasından nefret ediyordu.

Kendini kurtar.

Öfke tekrar yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Bildiği şey buydu. Kim ve ne olduğu buydu. Yine de yalnız olmaktan çok yorulmuştu. Tek başına savaşmaktan yorulmuştu.

Nasıl tek başına devam edebilirdi?

"Aidan?"

Leta'nın, içine sızan deliliği bir şekilde geri çeken yumuşak sesiyle kalbi sıkıştı. Sonra onu hissetti... onu ruhunun derinliklerine işleyen o şefkatli dokunuşu. Bu onu sakinleştirdi ve paniğin eşiğinden geri döndürdü.

İçgüdüleriyle hareket ederek onu kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Onun kokusunun kendisini daha da sakinleştirmesine izin verdi. İhtiyacı olan şey buydu - çılgınlığı dengeleyecek biri. En acımasız saldırılar sırasında bile inanabileceği biri. Korku, öfke ya da öfkeyle kaçmayacak biri. Kıskançlık.

Ve o buradaydı, gözünü kırpmadan ya da acısını arttırmadan onun yanında duruyordu. Bu bilgi onu yaktı.

Leta gözlerini kapadı, Aidan'ın ona tutunma şekli karşısında hayrete düşmüştü - sanki onun için kutsalmış gibi. Daha da ötesi Aslında kollarında titriyordu. Bu, başka herkesten saklayacağından emin olduğu bir kırılganlıktı. Hâlâ bu yönünü gösterebileceğine inandığı tek kişi oydu ve bu onu inanılmaz bir sevinçle dolduruyordu.

"Benden şüphe etmedin, değil mi?" diye alay etti.

Onu daha sıkı kavradı. "Diğer herkes beni terk etti, sen neden terk etmeyesin?"

Onun sesindeki düzensiz, ham duyguyu duydu ve bu gözlerini yaşarttı. "Ben her zaman burada olacağım."

"Evet, doğru."

Yüzünü ellerinin arasına almak için geri çekildi. "Bana bak, Aidan. Samimiyetimden asla şüphe etme. Tutamayacağım sözler vermem."

Ve orada, yetersiz ışıktaki en inanılmaz şeyi gördü. Hepsinden önemlisi, ona nefesini kesecek kadar güçlü bir öpücük vermeden bir an önce yeşil gözlerindeki güven parıltısıydı.

Bunun üzerine sevinçle parmaklarını şıklattı ve onları çekti. Fırtınadan uzak, sessiz bir çayıra doğru. Yine de, onun

Fırtınanın geri dönmesini bekler gibi etrafına bakınırken belirsizdi. Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Kendini ona ifşa ettiği ve gizli tutmayı tercih ettiği bir parçasını görmesine izin verdiği gerçeğini aklından çıkarmak için odaklanabileceği bir düşmana.

"Dolor'u çağırırım mı?"

Başını iki yana salladı. "Burada olmaz. Burası çok açık. Adil bir dövüşte bizi yenebilir."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama karşı karşıya oldukları tehlikeyi anladığı için ona minnettardı. "O halde ne öneriyorsun?"

Tekrar Lyssa'nın bahçesine gelene kadar dünya yer değiştirdi. Leta etrafına bakarken kaşlarını çattı - her şey daha önce olduğundan tamamen farklıydı. Şimdi renkler soluktu ve çalılıklar sudan yapılmış gibi görünüyordu. Hâlâ hiçbir mantıksal anlamı olmayan keskin açılarla kıvrılıp dönüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Adam uzaklaşıp elini bırakırken gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "Rakibimin sınırlarını bozmak."

Balinadan köpekbalığı şekline dönüşen bir çalıya şüpheli bir bakış attı - yanından geçerken onu ısırmaya çalışan bir çalı. "Peki ya biz? O da aynısını yapmayacak mı?"

Aidan omuz silkti. "Seni bilmem ama ben yıllardır delilik içinde yaşıyorum. Burayı biraz rahatlatıcı buluyorum."

"Daha önce söylediğin bu değildi."

"Daha önce burada dövüşmeyi planlamıyordum. Eğer acı tanrısını çağırıp onunla ölümüne dövüşmek gibi çılgınca bir şey yapacaksak, bundan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Bu mantıkla tuhaf bir noktaya parmak basıyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu.

"Kendimizden şüphe etmek için biraz geç değil mi?"

Belki de, ama yine de bunun bir hata olduğuna dair kötü bir his vardı içinde. Eğer öyleyse, Aidan'ın korunduğundan emin olmak niyetindeydi. Ve aklının bir köşesinde, bunun ellerindeki en iyi şans olduğunu biliyordu. Bu çevre üzerinde biraz kontrolleri vardı.

"Tamam o zaman." Kükremeden önce derin bir nefes aldı.
"Dolor!"

Tanrı önlerinde parladı ve bu kez yalnız değildi.

Aidan iki tanrıya ters ters bakarken çenesinde bir karıncalanma hissetti.

Dolor, kel kafası ve tüm yüzünü ve vücudunu kaplayan karmaşık dövmeleriyle ondan bir karış daha uzun duruyordu. Kendisi uzun boylu ve zayıfken, solundaki adam kısa boylu ve iri yapılıydı, elleri Aidan'ın iki yumruğunu rahatlıkla oluşturabilirdi.

Aidan diğer tanrının kimliğini teyit etmek için Leta'ya baktı.
"Timor mu?"

Asık suratla başını salladı.

Her zamanki şansının devam ettiğini bilmek güzel. Şimdi diledi ki evde kalırdı. Yine de bu kavgada yere yatıp kendisini ezmelerine izin verecek değildi. İki ay erken doğmuştu ve annesi her zaman bebekken bile içinde bir ring dolusu boksörden daha fazla mücadele olduğunu söylerdi. Bu dünyaya bir kavgacı olarak gelmişti ve eğer bu dünyadan gidecekse, o zaman yumruklarını sallayarak gidecekti.

Acımasız bir gülümseme dudaklarını bükerken Dolor kaşlarını kaldırdı. "Etkilendim Leta. Onu bana getirirken hızlı olacağını söylemiştin ama bu senin için bile hızlı oldu. İyi iş çıkardın."

Eski güvensizliği içini yakıp kavururken Aidan'ın omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Ne?"

Timor sıırttı. "Seni doğrudan elimize teslim etmek için bizimle birlikte çalıştığını bilmiyor muydun?"

"Yalancı!" Leta tersledi. Büyük, korku dolu gözlerle Aidan'a doğru döndü. "Onları dinleme. Sadece sana zarar vermeye çalışıyorlar."

Ama eski yaraları ve korkuları, kendisini onların önünde cırılçıplak hissettiren bir vahşetle deşilirken buna inanmamak zordu. Diğer herkes ona ihanet etmişti... kendi eti ve kanı onu köpeklere atmış ve gülmüştü onlar bunu yaparken. Kadının onu da köpeklere atacağını düşünmek onun için büyük bir inanç sıçraması değildi.

"Aidan," dedi ona doğru uzanarak. "Güven bana. Lütfen."

İstedi ve eli yüzüne dokunduğunda, derinlerde birbirine karışan duygularla çözüldüğünü hissetti. onun içinde. Korku. Öfke. Acı. Ve yine de tüm bunların altında yıllardır hissetmediği bir şeyin parıltısı vardı. Umut. Umut. umutsuzca ona inanmak istiyordu.

Yalan mı söylüyordu?

Gözlerini kapatarak onun elini kendi eliyle sardı ve bu dokunuşun yumuşaklığının tadını çıkardı. Ama buna inanmaya cesaret edebilir miydi?

Öyle mi yaptı?

Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak kendini acımasız bir gerçek anına hazırladı.

"Biliyor musunuz?" diye sordu gözlerini açıp Timor ve Dolor'a bakarak. "Gerçeği söylediğimde, onlara benden şüphe etmeleri için hiçbir sebep vermediğim halde kimse bana inanmak istemedi. Hakkımdaki gerçeği defalarca görmüş olmalarına rağmen. Karakterim hakkındaki saçmalıklara ve yalanlara inanmak istediler. Yalanlara inanmak, bana inanmaktan çok daha kolay. dürüstlük. Suçlamak sevmekten çok daha kolay ve güvenli."

Elini yüzünden çekti ve onun endişeyle dolu gözlerine baktı. "Sen bana güvenmemem için bir sebep verene kadar Leta, sana güveniyorum." İsteksizce bırakmadan önce onun elini öptü.

Leta onun kendisine ne verdiğini anlayınca duygularına yenik düştü. Ama Dolor öfkeyle böğürüp kendini Aidan'ın üzerine atmadan önce bunun üzerinde duracak zamanı olmamıştı. İkisi birbirine dolandı ve yere düştü.

Timor'un ona savurduğu yumruğu savuşturmak için zar zor zamanı oldu.

Geri adım atarak onun kaburgalarına sert bir dirsek attı. Gökyüzü Sanki kavgalarına karşılık veriyormuş gibi üstleri tehlikeli bir şekilde karardı. Leta Timor'a yumruk yağdırırken Timor onu engelliyor ve yumruklarına yumrukla karşılık veriyordu. Çenesine sert bir darbe indirdiğinde kanın tadını aldı. Yüzü sert darbeden dolayı acıyordu ama bunun onu korkutmasına izin veremezdi.

Ona hırlayarak kısa bir asa çıkardı ve ters vuruşunu engelledi. Adam havadan çıkardığı bir kılıçla geri döndü. Kadın, adam tekrar tekrar hamle yaptıkça yılan gibi kaymaya başlayan çimlere yuvarlandı. Bir kılıç darbesi o kadar yakınına geldi ki, kılıcın derisini sıyırdığını hissetti. Bir tekme savurarak onu tekrar kaburgalarından yakaladı ve geriye savurdu.

Timor yana doğru sendeledi.

Aidan Leta'yı kontrol etmek için bir saniyesini ayırdı. Ona yardım edememek gerçekten canını acıtıyordu ama yine de büyük tanrıya karşı direniyor gibi görünüyordu.

Aidan'ın dikkati dağıldığı için Dolor onun çenesine sert bir darbe indirdi. Kendine gelemeden ayaklarının altındaki zemin kaydı. Otlar uzun, iskelet parmaklar gibi ayaklarının etrafını sararak onu kavrayıp yerinde tutarken lanet okudu. Aidan onlardan kurtulmaya çalıştı ama onlar ısrarcıydı.

Dolor güldü. "Teşekkür ederim, Rahibe Lyssa."

Aidan ellerini havaya kaldırmadan önce gözlerini kısıtı. Hayal gücünü kullanarak avuçlarından fışkıracak yapışkan bir solüsyon yarattı. Dolor'un etrafını bir ip gibi sardı. Tanrıyı öne doğru iterek kafasına vurdu. "Evet," dedi uğursuz bir kahkahayla. "Bana bir rüyada olduğumu hatırlattığın için teşekkürler Lyssa."

Dolor bir öfke çığlığı attı. Aidan çimenlerden uzaklaşmadan önce tekrar güldü. En yakın duvarın kenarına koştu ve uzun bir asa ortaya çıkardı.

Dolor onu takip etmeye çalıştığında, Aidan asasını kullanarak tanrıyı ayaklarından düşürdü. Dolor ona bir patlama fırlattı. Aidan kolunu kaldırdı ve görünmez bir kalkanla engellemek için zihnini kullandı.

"İşe yaramıyorsa ne olayım," diye güldü Aidan.

Evet, bu onu daha iyi hissettiriyordu. Her şeye rağmen bir şansları olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Keşke canavarı öldürmenin bir yolunu bulabilseydi.

"Aidan!"

Leta'nın çağrısı üzerine döndüğünde sekiz Dolor'un daha üzerine geldiğini gördü.

Ve hepsi de kızgın görünüyordu.

İlki onu belinden yakaladı ve sırt üstü yere düşürdü. Hareket edemedi bir diğeri kafasına bir balyoz indirdi. O da koluyla engellemeyi başardı ama kemiğin kırıldığını hissettiğine yemin etti.

Aidan lanet okuyarak kendini klonlamaya çalıştı, ancak ona tekrar tekrar vurduklarında ve tüm varlığı saldırılardan dolayı ağrıdığına bunu başarmak için hedefine yeterince odaklanamadı. Rüyada acı hissetmemek buraya kadarmış, değil mi? Onun vücudu zonklarken, bir kalkan, bir silah, herhangi bir şey ortaya çıkarmaya çalıştı.

Ama yapamadı.

Daha fazla kahkaha duydu.

Aniden Leta oradaydı ve onu diğerlerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Dolor'un klonları balyozlarla onu dövmeye devam ederken Leta'nın bedeniyle onu sardığını hissetti.

Altlarındaki toprak onları yutmaya çalışıyordu.
"Kaybediyoruz," diye onun kulağına nefes verdi.

"Yok artık," diyebildi ancak.

Üstlerindeki gökyüzü öyle güçlü bir yağmurla açıldı ki iğneler gibi vücuduna saplandı. Evet, bu ev sahibi takım için iyi görünmüyordu.

Leta'yla birlikte yuvarlanarak Dolor'dan daha fazla hasar almasını engellemeye çalıştı. Darbeler sırtından aşağı inmeye devam etti.

kırdıklarından korkana kadar.

Tek düşüncesi onu korumak olan adam, Leta onu korumak için savaşırken bile onu altına aldı. "Güvende kal, Leta," diye kulağına nefes verdi. "Benimle savaşma."

"Dolor seni öldürecek."

Garip bir şekilde, bu onun için önemli değildi. Zaten uğruna yaşayacağı bir şey de yoktu.

Kavgadan yorulmuş ve yalnızlıktan bitkin düşmüş bir halde başını onun omzuna yasladı ve ölümü bekledi. Ama bunu yaparken ve onun kadınsı teninin alaycı kokusunu alırken, bu dünyada onun için önemli olan bir şey kaldığını fark etti. Uğruna savaşmaya değer bir şey.

Leta.

Kanı mücadelesiyle beslendi, vahşi bir hırıltı çıkardı ve gözlerini kapattı. Yenilmeyecekti.

Ayakta kalan son adam.

Zihniyle balyozları parçaladı ve tanrıları uçurdu. Kendini ayağa kaldırdı ve gözleri fal taşı gibi açılmış tek bir Dolor'la yüzleşmek için döndü.

"Kıçına sok onu." Aidan'ın çenesine indirdiği darbe tanrıyı yerden iki metre yukarı kaldırdı. Ağır çekimde, tanrı sert bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşmeden önce kavis çizdi.

Timor ona doğru koştu. Aidan onu yere düşürdü ve Timor'un göğsüne yumruk atabilmek için onu yere kadar takip etti.

Dolor arkasından yaklaştı ama ona ulaşamadan Leta tanrıyı tekmeleyerek geri püskürttü. Yağmur hâlâ üzerlerine yağıyordu.

şimşekler aktı. Etraflarındaki alılar kanamaya başladı.

Timor, onları kaplayan çamura sıçramadan önce ayağa fırladı ve Aidan'a doğru uçarak onu omzundan yakaladı. Aidan gömleğinin kumaşının yırtıldığını duydu. O Her iki tanrı da onu patlatmadan bir an önce burnundan kan tadı aldı.

"Bizim tarafımıza geç Leta," diye homurdandı Dolor.
"Duygularını senin için geri alacağız."

Aidan'ın acısını bir nebze olsun dindiren bir okla ona karşılık verdi.

Aidan başka bir kılıç gösterdi. Etrafında dönerek, kılıcı sol eliyle yakalayan Timor'a vurmak için kaldırdı. Aidan'ı tekmelemek için hamle yaptı. Kılıcı bırakan Aidan etrafında döndü ve Timor'un yan tarafını derinlemesine kesmek için başka bir kılıç ortaya çıkardı.

Tanrı parlak bir şimşek çakmasıyla yere düştü. Dolor, tanrı kendi kılıcını Leta'ya saplamadan bir an önce Leta'yı Aidan'ın kollarına attı.

Aidan, kadının vücudundan akan kanı görünce acıyla bğrd. "Seni piç kurusu!"

Dolor kendini Aidan'a doğru fırlatırken güldü. Ama asla başaramadı.

Tam ona ulaşacakken Dolor ortadan kayboldu. Aidan kaşlarını çatarak etrafına bakındı, tanrının başka bir bölgeden saldırmasını bekliyordu. "Dolor?"

Etraflarındaki çimenlere sıçrayan sağanak yağmur dışında hiçbir cevap yoktu.

Bir an için tanrıyı unutup kollarında kanlar içinde yatan kadına odaklanan Aidan, Leta'yı yere indirdi. Kadının kanının çamura karıştığını görünce midesi bulandı.

Bu nasıl olabilir?

"Leta?" diye sordu, sesindeki korku notasını gizleme zahmetine girmeden.

"Sh," dedi dudaklarına dokunarak. "Ben ölümsüzüm. Bu yüzden ölmeyeceğim."

"O zaman neden kanaman var?"

Silik bir şekilde gülümsedi. "Çünkü bu senin korkun. Bırak gitsin, Aidan."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Evet biliyorsun. Kardeşin sana sırt çevirmeden önceki zamanı düşün. O zaman korkun neydi?"

Kariyerini kaybedeceğini ve stüdyoların onu aramayı bırakacağını. Filmlerini izlemek için para ödeyen hayranlarının ona sırt çevireceğini ve artık gişeye gelmeyeceğini. O olacaktı
Dünyada tek başına ve güvenecek kimsesi yok.

"Kötü reklamdan korkuyordum. İnsanların benden nefret etmesinden." "Şimdi mi?"

Bundan zarar görmemişti. Dünya yalanları duymuş olsa da, ailesinin boğazına sarıldığını görmüş olsa da, hayranları kaldı ve onun gerçeğini gördü. O bile kazanmıştı

O yıl Akademi Ödülü almış ve en çok hasılat yapan filmlerden birinde rol almıştı. İsterse emekli olabileceği bir filmdi bu. Profesyonel olarak, kardeşinin hangi yalanları söylediği kimsenin umurunda değildi.

Yalnız kalmanın o kadar da kötü olmadığını öğrenmişti. Bu ona kendine güvenmeyi öğretmişti. Donnie'nin entrikalarından daha önce olduğundan daha güçlü çıkmıştı.

Rakipsiz bir içsel güç ve netlikle korkusuz hale gelmişti.

Ama bu Leta'nın kanaması ve yaralanmasıyla aynı şey değildi. "Seni kaybetmek istemiyorum, Leta."

"O zaman korkma. Her zaman burada seninle olacağıma inan."

Yine, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Ama ona inanmak zorundaydı. İçindeki incinmiş parça kendisinden başka kimseye inanmak istemese de ona inanmalıydı.

Onu kendine doğru çekti ve başını boğazının çukuruna yasladı. "Sana inanıyorum, Leta."

Onu öperken elini saçlarının derinliklerine gömmek için kaldırdı. Ve içindeki her kalp atışında, onun güçleniyor.

Öpüşmeyi kestiğinde onu kendisine gülümserken buldu.

"Korkularınızın gücü var. Dolor ve Timor'u besleyen şey bu. Onlara hak etmedikleri bir güç vermeyin."

Başını sallayarak etrafına bakındı. "Timor'dan bahsetmişken, ona ne oldu?"

Başını iki yana salladı. "Emin değilim."

"Onları yendik mi?"

"Keşke evet diyebilseydim ama sanmıyorum."

Lanet olsun.

"Onları yenmedin... henüz."

Başlarını kaldırdıklarında Deimos'un soğuk ve kasvetli bir ifadeyle karşılarında durduğunu gördüler.

"Burada ne yapıyorsun?" Leta sordu.

Gözlerinde bir parça eğlence olsa da yorgun bir nefes verdi. "Bir şeye karışmak ama yine de bu konuda elimi taşın altına koymam gerektiğini düşündüm. Bu da ne demek oluyor? Tanrıları kızdırmak benim işim. en iyisi."

Leta kaşlarını çatı. "Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Kısacası, Dolor diğer tarafa kurban edilecek bir insan buldu. Şimdi insan formunda. Çok da eğlenceli olmayan doğumu yüzünden aniden ortadan kayboldu. Bilinci burada sıkışıp kalmışken Aidan'ın bedenini öldürmeye gidiyor."

Leta, Dolor'un bir beden donörü bulunduğunu öğrenince lanet okudu. Çoğu insan, bir tanrının düşmanlarını öldürmek için bedenlerini kullanabilmesi için öldürölmekten geri durma eğilimindeydi.

Görünüşe göre bu sefer o kadar şanslı değilmişler. "Kurban kimdi?"

Çenesini Aidan'a doğru salladı. "Onun yeğeni. Donnie, Dolor'un kullanması için bir beden sağlamak amacıyla çocuğu hayalete teslim etti."

Aidan bu haber karşısında buz kesti. "Asla olmaz!"

Başını acımasızca salladı. "Acı tanrısının emrini yerine getirmesini istiyorsan, bunun için ağır bir bedel ödemelisin. Kan ve kemik, dostum. Kan ve kemik."

Bu Aidan'ın aklını başından aldı. Kardeşinin kendisinden nefret ettiğini biliyordu, ama bu kadar değil... Tanrı'ya yemin ederim ki, Donnie
sırf ondan intikam almak için kendi oğlunu

öldürmüş olabilir. Öldürür müydü?

Hayır, bu mümkün değildi. "Böyle bir şey yapmış olamaz."

Ama Deimos'un gözlerindeki ışığa bakılırsa, gerçeği biliyordu. sadece inkar etmek istiyordu. "Tembel kıcını bedava gezdiren şefkatli ağabeyini mahvetmek için yola çıkan bir adamdan bahsediyorsun. Neden bunun onun ötesinde olduğunu düşünüyorsun?"

Çünkü Aidan birlikte çocuk oldukları zamanları hatırlıyordu. Paylaştıkları kahkahaları hatırlıyordu. Onları yenmeye çalışan bir dünyaya karşı birleşik bir cephe oluşturdıkları zor zamanları. Donnie olmasaydı, ailelerinin ölümünü atlatamazdı. Donnie olmasaydı
dışarı çıkıp kendi başına başaracak özgüvene sahipti.

Eskiden onunla birlikte gülen o çocuk nasıl olur da kendi oğlunu öldürebilecek bir canavara dönüşebilirdi? "Buna inanamıyorum. İnanamıyorum işte. Kıskançlık bunu nasıl yapabilir? Nasıl? Bir insanı bu kadar ekşitemez, değil mi? Yani gerçekten..."

Deimos ona sempatik bir bakış attı ama bu bakışta hiçbir rahatlama ya da teselli yoktu. Böylesine acımasız bir gerçekliğe karşı huzurlu bir anlayış yoktu. "Olabilir ve oluyor da. İnanın bana. Var olduğum milyarlarca yıl boyunca bundan çok daha kötülerini gördüm-
İnsanın işlediği ilk cinayet kardeşine karşı işlediği cinayetti.

diğerini bu küçük duygudan başka bir sebep olmaksızın öldürür. Kıskançlık nefrete, o da zehre dönüşür. Birini canlı canlı yiyene kadar bulaşır ve yok eder. Kardeşiniz hayatınızda bir şeyler yaptığınız, sizin için her şeyi yapabilecek hayranlarınız olduğu için çok kızgındı. O Bunu kaldıramadı; kendisi böyle bir şeye sahip değilken sizin neden böyle bir şeye sahip olduğunuzu anlayamadı. Onun tek amacı seni bir çentik aşağı çekmek ve seni geri koymak için ona ait... onun altında. Eğer o sahip olamazsa, sen de lanetleneceksin."

Donnie'nin kendisi hakkında neden böyle hissettiğini hâlâ anlayamıyordu. "Ama şöhretin beni etkilemesine asla izin vermedim. Hiç değişmedim. Her zaman kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırladım."

"Evet," dedi Deimos. "Ve eski Joe Walsh şarkısı 'Life's Been Good'u hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş yani?"

"Herkes çok farklı, ben hiç değişmedim."

Sözler kafasında yankılanırken Aidan orada sessizce durdu. O şarkıyı yıllardır düşünmemiştir ama Deimos haklıydı. O hâlâ, ayakkabılarını okula saklamaları gerektiği için yazın yalınayak koşan aynı çocuktur. Hâlâ etrafındaki herkese, kim olduklarına bakmaksızın "lütfen" ve "teşekkür ederim" diyordu.

Ama Donnie... bir zamanlar olduğu adam değildi. Bir zamanlar Aidan ona zenginliği tattırır tattırmaz, insanlara kendisinden aşağılarmış gibi davranmaya başlamıştı. Sanki kendisi daha iyiymiş gibi hak ettim.

Ve değişen tek kişi Donnie değildi. Aidan'ın hayatına pek çok insan girip çıkmıştı. Bunlar Açlıktan ölmek üzere olan bir aktörken ona hiç faydası dokunmayan bu adam, seçkin roller almaya başladığı anda can dostu olmuştu. Birdenbire önemli biri olmuştu ve insanlar onunla tanışmak istiyordu. Ama Aidan kendini hâlâ, beğenilmediğı için ateşli gece kulüplerinin dışında bırakılan genç aktör gibi hissediyordu. Başkalarının önemsiz diye fırçaladığı aynı aktör.

Ve sonra Heather vardı ...

Kahretsin, yaşlı Joe bu şarkıyla bir kahin olmuştu. Bu şarkıyı bu kadar güzel ifade edebilmesi için söz yazarına kimin kazık attığını merak ediyordu.

Deimos bir adım öne çıktı. "İkinizi de uyandırmamız gerek. Dolor siz bayginken ikinizi de vurmak için evinize doğru geliyor."

Leta küfretti. "Biz uyuyan ördekleriz."

Deimos başını salladı. "Onun açısından iyi bir plan."

Evet, öyleydi. Aidan, Deimos'a "Bizi uyandırabilir misin?" diye sormadan önce Leta'ya baktı.

"Bilmiyorum. Ama denemeye içelim." Tanrı ortadan kayboldu.

Aidan onu dikkatle izleyen Leta'ya doğru döndü. Leta Diğer tanrılardan birinin ona attığı ters bir yumruk yüzünden yüzünde kırmızı bir leke vardı. Saçları dağınıktı ve solgun gözleri hayranlıkla doluydu. Bu bakış onun içini parçaladı ve içini acıttı.

Elini ona doğru uzattı.

Parmaklarını onun parmaklarının etrafına sararken nazik dokunuşu onu ateşe verdi. Onun horoz anında sertleşti, onu diledi

yalnız bir an geçirdiler. Onun bu kadar Hayatına bu kadar kolay sızmıştı ama sızdığı için çok memnundu. "Eğer bu gece ölürsem, sadece teşekkür etmek istiyorum." Ona ters ters baktı. "Ne için?"

"Kapımı çalıyor ve hayatıma zorla giriyorsun."

Ona gülümsedi. "Sorun değil. Sadece seni kurtarmak için daha iyi bir iş çıkaramadığım için üzgünüm."

Bu sözler kulaklarına bir senfoni gibi geldi. "Biliyor musun, garip bir şekilde, bence yaptın."

"Ne demek istiyorsun?"

Onu kendine doğru çekti, böylece vücut ısını teninde hissedebiliyordu. Bu onun sinirlerini gerdi ve ona tam olarak onun hayatına ne getirdiğini hatırlattı. "Uzun zamandır uyuyordum. Boş bir yerde yaşıyordum. Artık o kadar da boş hissetmiyorum. Orada başka bir şey var."

"Başka bir şey mi?"

Başını salladı ve kollarını ona doladı. "Sensin." Kalbine dokundu. "Beni uyandırdın ve yeniden hissediyorum. Bu Aslında hoş bir şey ve bunu söylemek için son şansım, bilmen gerektiğini düşündüm."

Leta'nın kalbi, onun için çok zor olduğunu bildiği bu sözler karşısında çarptı. Bu sözler onun için her şey demekti. O da aynı şekilde hissediyordu. "Kocam öldükten sonra, bir daha asla

başka birine bakabileceğimi düşündüm. Ve sonra seni buldum. Seni almalarına izin vermeyeceğim, Aidan.

Vermeyeceğim."

Yüzünü ellerinin arasına almadan önce elini öptü ve dudaklarına öpücüklerin en şefkatlisini kondurdu. Duyuları harekete geçti. Eğer yapabilseydi, burada onun yanında kalırdı. İnsan olmaktan ve onun yanında kalmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Keşke yapabilseydi...

"Leta?" Deimos'un sesini kafasının içinde belli belirsiz bir fısıltı olarak duydu.

Bir dakika daha.

Ama böyle olması gerekmiyordu. Bir şeyin onu geri, Aidan'dan uzağa çektiğini hissetti.

Hayır! Hayır!

Ve yine de kaydığını, insan düzleminde yeniden uyanana kadar karanlık bir tünelden aşağı düştüğünü hissetti. Yani Sersemlemiş bir halde zar zor hareket edebiliyordu, gözlerini kırpıştırarak açtığında Deimos'un ona baktığını gördü.

"Aidan?"

Çenesini kaldırarak yanındaki alanı işaret etti. "Onu uyandıramıyorum."

"Dolor nerede?"

Sanki sorusuna cevap verircesine, dışarıdaki merdivenlerden birinin çıktığını duydu.

Kalbi küt küt atarken Aidan'ı sarsmak için yuvarlandı. "Aidan!" diye bağırdı.

Hareket etmedi.

Deimos yüzünü buruşturdu. "Ona ne kadar verdin?"

"Görünüşe göre olması gerekenden daha fazla. İkimizin de rüyadan erken çıkmadığımızdan emin olmak istedim." Leta başını iki yana salladı ve Aidan'ın mükemmel bir huzur içinde yatışına baktı. Rüyasındaki kargaşaya ve savaşa rağmen, onun yakışıklı yüz hatları çok huzurluydu, vücudu hareketsizdi ve rahatlamışlardı. Ancak, hayal kurma zamanı geride kalmıştı. Artık bu diyarda yüzleşmeleri gereken bir düşmanları vardı.

"Lütfen uyan," diye nefes aldı ama daha iyisini biliyordu. Çok fazla suyun altındaydı. Onun için artık uyanmak diye bir şey olmayacaktı. En azından uzun bir süre için.

Birisi kulübenin kapısını tekmeliyor, kırmaya çalışıyordu.

Yataktan kalkmadan önce elini Aidan'ın bıyıklı yanağına dokundurdu. "Onları yenmek zorundayız."

"Ben buradayım, yanımdayım."

Düşüncesizce Deimos'un yanağını öptü. "Teşekkür ederim."

Kendini oturma odasına atmadan önce başını eğdi. Leta da onu takip etti, Aidan ile ölüm arasında duran tek şeyin onlar olduğunu biliyordu.

Ciddi bir yemin fısıldamadan önce onun uyuduğu yatak odasına baktı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Aidan. Yemin ederim."

Aidan rüya halindeyken Leta'nın sesini duyunca şaşkınlıkla irkildi. Odanın içinde öylece kaldı, uyanamıyordu. Sanki rüya ile gerçek arasında sıkışmış gibiydi. Berrak rüyaların görüldüğü o garip yeraltı alemi.

Onu ve Deimos'u görebiliyordu, Dolor ve Donnie'nin kapıyı kırıp oturma odasına girdiklerini görebiliyordu.

"Uyanmak zorundayım." Ama ne denerse denesin, yapamıyordu. Bu hayal edebileceği en sinir bozucu şeydi.

Sarı saçlarını kafasına yakın bir şekilde kazıtmış olan kardeşine baktı. Donnie hapishanede güçlenmişti ve etrafına bakarken yeşil gözleri çıldırmış gibiydi. Aidan, Dolor'un kardeşini hapisten nasıl çıkardığından emin değildi ama herhalde bir tanrının istediği her şeyi yapması zor değildi.

"Nerede o?" Donnie hırladı. "Aidan!"

Leta kendini odanın ortasına attı. "Onu alamayacaksın."

Donnie çelik gibi bir bakışla ona döndü. "Cehennem gibi, kaltak. O benim ve eğer kıpırdamazsan, onu almak için senin içinden geçeceğim."

Elinde bir asa belirmeden önce bir anlığına gözlerini kapattı. "O zaman dans edelim çünkü ona ulaşmanın tek yolu benden geçiyor."

Ronald'ın bedeninde olan Dolor, Deimos'a baktı. "Bu dövüşe ait değilsin, İblis. Orada durmak istediğine emin misin?"

"Olmayı tercih edeceğim bir yer yok."

Ronald/Dolor onun ayaklarını yerden kesti. Deimos patlamaya kendi patlamasıyla karşılık vermeden önce onunla birlikte yuvarlandı.

Leta, Donnie'ye makasla tekme attı ve onu Aidan'ın odasından geri götürdü.

Aidan kavgayı nefesini tutarak izledi. Bu ikisinin de onu korumak için hırpalanmaya razı olması onun için akıl almaz bir şeydi. Daha önce hiç kimse onun için bunu yapmamıştı.

Donnie Leta'nın ayaklarını yerden kesti. Donnie onu tekmelemek üzereyken Leta yuvarlandı ve vücudunu döndürerek Donnie'yi yere serdi. Kahretsin, kadın Jackie Chan'den daha iyi bir dövüşçüydü. Ama Donnie tembel biri değildi ve belli ki hapishane ona birkaç şey öğretmişti.

Deimos ve Dolor büyük bir savaşın içinde kilitlenmişlerdi. duvardan yere ve tekrar duvara çarptı. Eşit durumdaydılar ve bu dövüşün kolay bir galibi olmayacaktı.

Ve tam Leta'nın Donnie'yi alacağından emin olduğunda, Donnie onu arkadan bir garroting akoruyla yakaladı.

Aidan onun çırpınışlarını izlerken kalbi durdu.

"Dışarı çıkamıyorum," diye seslendi Deimos'a.

Dolor güldü. "Bu Artemis'in oyuncaklarından biri. Tuzağa düştün." Donnie uğursuz bir ses tonuyla, "Hayır," diye güldü. "Sen öldün."

Aidan öfkesinin inanılmaz bir seviyeye ulaştığını hissetti. Onun yüzünden ölmesine izin vermesine imkân yoktu. Başını geriye attı ve hissettiği her şeyin vahşiliğiyle kükredi.

Adrenalini yükselince kendine uyanmasını emretti.

Donnie hâlâ akoru sıkıyordu.

"Leta!" Aidan bağırdı.

Nefes almak için savaşırken yüzü maviye dönüyordu. Ona dokunmak için uzandı ama artık çok geçti.

Leta, Donnie'nin kollarına yığıldı.

SEKİZ

Aidan dilinde acı bir öfke tadıyla uyandı. Yatak odasının dışındaki kavgayı duydukça öfkesi daha da arttı.

"Leta," diye hırladı ve kendini kapıya doğru attı. Kapıyı açtığı anda onu yerde, Donnie'nin ayaklarının dibinde gördü.

Hiç durmadan kardeşinin üzerine atladı ve yere düşmeden önce onu omuzlarından yakaladı. Bakışları kıpkırmızı olan Aidan, var gücüyle ona defalarca vurdu. Donnie onu üzerinden atmaya çalıştı ama Aidan'ın buna hiç niyeti yoktu. Kardeşinin saçmalıklarıyla işi bitmişti.

"Senden nefret ediyorum," diye bağırdı Donnie.

Aidan, Donnie'nin kafasını olabildiğince sert bir şekilde arduvaz zemine çarpmadan bir an önce, "Hisler karşılıklı," dedi.

Kan, parke zeminin üzerinde patladı. Kardeşinin kanı onu yatıştırmalıydı. Ama yatıştırmadı.

Ve kardeşinin, kendi gözlerinin tonuna tıpatıp uyan irileşmiş gözlerine bakarken, Aidan ağlamak istedi.

Bu duruma nasıl gelmişlerdi? Nasıl mı?

Bu zayıflık anı, Donnie'nin onu tekmelemesiyle ona pahalıya mal oldu. Kardeşi onu omuzlarından yakaladı ve Aidan yere yığılana kadar yuvarladı. Aidan'a darbeler yağdırırken Donnie'nin gözlerinde hiç merhamet yoktu.

"Bunu nasıl yaparsın?" Aidan darbelerin çoğunu engellerken öfkeyle sordu.

"Çünkü senden nefret ediyorum, seni bok parçası. Benim olması gereken her şeyi aldın. Her şeyi! Yakışıklılık, para, ateşli kız arkadaş. Senin bu kadar çok şeye sahip olup benim bu kadar az şeye sahip olmam hiç adil değil."

Bu hiç de doğru değildi. Donnie gençken Aidan'dan bile daha yakışıklıydı. Aidan zayıftı ve kaslarını güçlendirmek için uğraşmak zorundaydı, Donnie ise her zaman doğuştan kaslıydı. Donnie evlenen ve aile kuran tek kişiydi. Tracy onu sadece kendisini aldattığı için terk etmişti. Paraya gelince, Donnie

O da vardı, ama kendi işini kurmak yerine, bir kablo operatörünün sabit maaşını almakla yetinmişti. tesisatçı. Uyuşturucuya, alkole ve striptizcilere harcadığı iyi para - ki bu da evliliğinin bitmesine neden olmuştu. "Sen delisin."

"Evet ve sen bir pisliksin. Karının küçük kardeşini arzulamasını izlemenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Onun kardeşine övgüler düzmesini ve senin ona layık olmadığını söylemesini dinlemenin nasıl bir şey olduğunu?"

Neden bahsediyordu? Tracy onu hiç bu kadar küçük bir kardeşten daha fazlasıydı. Donnie'nin karısı, Donnie'nin yanında bulunduğu birkaç seferde onunla neredeyse hiç konuşmamıştı bile.

"Heather'ı benden çaldın."

"Hayır," dedi Donnie acı acı. "O kaltak biz takıldıktan sonra bile seni sevmeye devam etti. Tek konuşabildiği sendin ve ne kadar yakışıklı olduğundu. Ne kadar para kazandığın ve çıktığınızda onu götürdüğün tüm o harika yerler.

Seni seven insanlar tarafından çembere alınmadan nasıl dışarı çıkamadığını. O da en az Tracy kadar sana takıntılıydı. Bu yüzden önce onun ruhunu Dolor'a sundum."

Aidan bu sözler karşısında o kadar afallamıştı ki Donnie'nin çenesine sağlam bir yumruk indirmesine izin verdi. Ona tekme atmadan önce kanın tadını aldı. "Ne?"

Donnie kendini tuttu. Aidan'ın karşısında dudaklarını bükmüş, yumruklarını sıkıp gevşeterek duruyordu. "Mızımız orospu. Benimle gelmesinin tek nedeni seni incitmektir. Beni umursamıyordu. Sadece dışarıda seni karşı konulmaz bulmayan biri olduğunu düşünmeni istedi. Sürünerek ona geri döneceğini, seni geri alması için yalvaracağını düşündü. Ben de hapisten kaçtım ve onun boğazını kestim, ve Dolor'u uyandırmak için onun kanını kullandım."

Aidan lanet okudu. Kalbi kasvetli bir şekilde Donnie'ye doğru koştu ve onu kafasından yakaladı. Yerde yatan ve daha önce olduğundan daha rahat nefes alıyor gibi görünen Leta'ya baktı. Onu kontrol etmek istedi ama denememesi gerektiğini biliyordu.

Donnie, adam yere yığılana kadar ona yaklaşmasına izin vermedi.

Aidan Donnie'nin boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ronald'ı nasıl öldürebilirsin? O senin oğlundu!"

"O benim kanımdan olabilir," dedi hırıltılı bir ses tonuyla, "ama benim oğlum değildi. Seni benden daha çok seviyordu. Her zaman sevdi. Evim Aidan Amca'nınki kadar süslü değildi. Param o kadar iyi değildi. Senden özür dilemek istedi. Yaptığımız her şey için ne kadar üzgün olduğunu söylemek istedi. Sana zarar vermeye hakkımız olmadığını söyledi, ben de Dolor'a onu dışarı çıkarmasını ve sana ulaşmak için bedenini kullanmasını söyledim."

Aidan bu sözler karşısında midisinin bulandığını hissetti. Kardeşi nasıl olur da

Bu kadar mı? "Seni sevdim, Donnie. Yapabilirdim Senin için dünyadaki her şeyi yaparım." Bir zamanlar tanıdığı ve sevdiği kardeşini bulmak için nefretin içinden uzanmaya çalışırken tutuşu gevşedi.

"O zaman öl." Donnie, Aidan'ın kaburgalarına sertçe inen bir tekmeyle onun üzerinde döndü.

Aidan dengesini bulduğunda homurdandı.

Donnie cebinden bir bıçak çıkardı ve çevirerek açtı. Aidan, Donnie bıçağı ona saplayamadan bileğini yakaladı. Donnie'nin elini çekip bıçağı uçurduktan sonra ona ters bir yumruk attı ve yere düşürdü.

Aidan onunla alay etti. "Şu ana kadar hayatımda bir kez bile senden daha iyi olduğumu düşünmedim. Aileme asla senin yaptığın gibi zarar veremezdim. Sadakat benim için her şeydir. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Ama sen... sen sevmeyi bilmiyorsun. Kıskançlığın, sahip olduğunda bile fark etmene izin vermiyor. Artık senden nefret edemiyorum, seni insan müsveddesi. Tek yapabildiğim senin için üzölmek."

Donnie ona doğru koşmadan önce çığlık attı. Aidan onu yakaladı ve tekrar yere yatırdı.

"Acınacak haldesin."

Donnie kendini yukarı itti. "Acınacak halde olan sensin. Artık hiçbir şeyin yok."

"Bu doğru değil. Benim onurum var ve bu dünyada beni seven milyonlarca insan var. Senin hayatında sahip olduğun tek şey öfke, acı ve asla üstesinden gelemeyeceğın bir güvensizlik. Tek bildiğın diğer insanları kıskanmak. Asla hiçbir şeye sahip olamayacaksın. Nefretiniz ve açgözlölüğünüz size izin vermeyecek."

Donnie kendini Aidan'a doğru fırlattı ama ona ulaşamadan Leta ikisinin arasına girdi. Donnie'yi tekmeleyerek geri püskürttü.

Aidan onun etrafından dolaşmadan önce elini öptü. "Teşekkür ederim Donnie, gerçek dostluğu tanımama ve takdir etmeme izin verdiğin için. Bana kazık atmamış olsaydın, Heather'la evlenir ve hayatımın geri kalanında beni perişan etmesine izin verirdim, çünkü senin aksine ben önemli ilişkilerimden vazgeçmem. Sırtımı dönmem. Sevdığım insanlar. Hatta evlenmeden önce tüm mal varlığımı ona devretmeme bir adım kalmıştı. Bundan da öte, bahçemdeki tüm yılanları temizledin ve beni özgür bıraktın."

Leta ve Deimos'a baktı. "Şimdi kimi tanıyacağımı biliyorum bağlıyım. Gerçek sevginin ne olduğunu ve bir başkasını kendi küçüklüğümden üstün tutmanın ne anlama geldiğini anlıyorum. Minnettarım.

Tanrı'ya şükürler olsun ki sen sefil birisin ve beni mahvetmeye çalışırken tek yaptığın hayatımı çok daha iyi bir hale getirmek oldu. Teşekkür ederim."

O çığlık attı ve Aidan güldü.

Bunu yaptığı anda Dolor kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

Donnie tanrıya doğru eliyle işaret etti. "Öldürün şu piçi!"

Aidan kendini kavgaya hazırladı ama öfkesinin yeniden alevlendiğini hissetmedi. Tek hissettiği, küçük kıskançlığının tüm hayatını mahvetmesine izin veren kardeşine duyduğu acımaydı. Dahası, Donnie'nin kıskançlığı onu en çok seven insanları öldürmesine neden olmuştu.

Donnie'nin kendisine ne yaptığını düşündükçe midesi bulanıyordu.

Artık içinde acı yoktu. Acı ya da nefret yoktu. Aidan, Donnie olmadığı için duyduğu minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyordu. Bundan da öte, Leta'nın kendisini kardeşinin gölgesi olmaktan kurtardığı için minnettardı.

Aidan servetini aramak için evden ayrıldığında Donnie'ye tıpatıp benzeyen Dolor bir adım öne çıktı. Aidan yeğeninin öldüğü gerçeğine ağlamak istedi. Ama gözyaşı yoktu. Donnie için hissettiği şey yine acımaydı. Donnie ona sırtını döndüğünden beri ilk kez intikam almak istemiyordu.

Onunla işi bitmişti.

"Benimle dövüşmüyorsun," diye hırladı Dolor.

Aidan başını yavaşça salladı. "Ben sadece ne için savaşacağım önemli." Omzunun üzerinden Leta'ya baktı. "Onun güvenliği."

Dolor'un bakışları Leta'nın üzerinde durana kadar onu takip etti. Öfke alnını kararttı. Bir adım öne çıktı, sonra dondu kaldı.

Aidan, tanrının sanki görünmez bir güç tarafından yerinde tutuluyormuş gibi çırpındığını görünce kaşlarını çattı. Dolor ona doğru uzandı, sonra parıltılı bir toza dönüştü ve yere doğru sürüklenerek zeminde parıldadı.

Tanrının yeniden cisimlenmesini bekleyerek odanın etrafına bakındı.

Dolor yapmadı.

Kafası karışan Aidan Leta'ya döndü. "Ne oldu?"

Deimos ellerini pantolonuna sürterek, "O gitti," dedi. "Onu yendin."

"Nasıl?"

Leta sessiz bir tonda konuştu. "Acı burada."

"Keskin ve net.

"Öyle bile olsa, solmalı,

"Ve yeni bir yol açılmalı." Bir adım öne çıktı. "Lyssa'nın bize anlatmaya çalıştığı şey buydu. İçinizdeki acıyı ve ihaneti serbest bıraktınız... korkuyu... ve bu onu sizinle savaştıracak güçten yoksun bıraktı."

"Hayır!" Donnie bağırarak Aidan'a doğru koştu.

Aidan onunla yüzleşmek için döndü ama bunu yapamadan omzunda keskin, yakıcı bir acı hissetti. Kardeşini kolunun üzerinden çevirdi ve onu yere yapıştırdı. Ancak o zaman Donnie'nin elindeki bıçağı gördü. Aidan vahşi bir yüz ifadesiyle onu etkisiz hale getirdi.

Öfke onu sardı ama kalıcı olmadı. Donnie buna değmezdi. Hiçbir şeye değmezdi.

Deimos bıçağı yerden aldı. "Onu senin için öldürmemi mi istiyorsun?"

Aidan başını salladı. "Ben onun ailesiyle birlikte yaşamasını istiyorum. Hayatında onu seven her şeyi ve herkesi yok ettiğini bilmek." Kendisine vurmaya çalışan Donnie'nin elini yakaladı ve yumruğunun içinde tuttu.

Donnie tükürmeye çalıştı ama Aidan onu savuşturdu.

Aidan boğazında onu boğan yumruya karşı yutkundu. Aralarında geçen onca şeyden sonra bile, hâlâ Donnie'yi sevmek isteyen bir yanı vardı... onu affetmek.

Ama sonunda yapamadı. Donnie buna asla izin vermezdi ve o da bunu biliyordu.

"Sen benim kardeşimdi, Donnie. Senin için ölebilirdim. Bu dünyada istediğin her şeyi yapardım. Ama sorun şu ki, sen bununla yetinmedin. Almak zorundaydın. Tanrı sana merhamet etsin."

"Senin merhametine ihtiyacım yok, seni pislik."

Bu sözler, kardeşi söz konusu olduğunda içinde kalan tüm merhameti bastırdı. Dışarıda hiçbir şefkatin ya da sevginin kurtaramayacağı insanlar vardı ve Donnie'nin kaybedilmiş bir dava olduğu gerçeğiyle yüzleşmesinin zamanı gelmişti. "Ve hayatımda çöplere ihtiyacım yok." Leta'ya baktı. "Cep telefonunun çalışma ihtimali var mı?"

"Evet, neden?"

"Çünkü bu bok çuvalını evimden çıkarmaları için polisleri aramak istiyorum."

"Bu iş daha bitmedi!" Donnie hırladı.

Aidan başını salladı. "Oh, evet öyle. Birkaç dakika içinde buradan gideceksin ve ben bir daha asla seni ve yaptıklarını düşünmeyeceğim. Sen gerçekten umurumda değilsin. Gözyaşlarımdaki tuza ya da yüzünü gözümde canlandırmak için harcayacağım beyin gücüne değmezsin."

"Dinlenmene izin vermeyeceğim."

Aidan homurdandı. "İnan bana, geceleri rahat uyuyacağım. En önemli şey için -hayatım ve"- Let'e baktı-"kalbim- seninle sonuna kadar savaştığım kaynaklara ve güce sahibim... Seninle işim bitti."

"Sen-"

Deimos sözlerini Donnie'yi bayıltan kafasına attığı hızlı bir tekmeyle bitirdi. "Onun saçmalıklarından sıkılan başka kimse var mı?"

Leta elini kaldırdı.

Aidan ayağa kalktı. "Onu sen mi öldürdün?"

"Hayır. Tüm iyi düşüncelerime rağmen nefes alıyor. Yine de vücudundan birkaç parça kesmeme izin vermelisin."

"Hayır. Onu sağlam istiyorum ki odaklanacağı tek şey kendine ne yaptığı olsun. Er ya da geç yalanları kaybolacak ve gerçeği görecek. Onu inciten ben değilim. Onu inciten ben değilim. öyle."

Deimos Donnie'yi öldüremediği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bu iş bitmiş gibi görüldüğüne göre, geri dönüp Phobos'u benimle bir tur daha oynamaya zorlayacağım. Sonra görüşürüz." Ortadan kayboldu.

Aidan onun aniden ayrılması üzerine sinirli bir nefes verdi. "Ona teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Bunun için endişelenme. İblis teşekkürlerden nefret eder." "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Tanıdığım başka biri gibi, ne zaman övülse rahatsız oluyor."

Aidan onu kendine doğru çekerken ağzının bir köşesinin kalktığını hissetti. "Sanırım bunu aşıyorum."

"Öyle misin?"

"Evet, ama sadece senden geldiğinde."

Onun gülümsemesine, dizlerinin bağıını çözen bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bir saniye önce polisi çağırdım. Birkaç dakika içinde burada olurlar."

"Harika." En azından bir şey fark edene kadar böyle düşünüyordu. "Dolor gittiğine göre sana ne olacak?"

"Gitmek zorundayım."

Midesi bulandı ve içinden hastalıklı bir his geçti. "Gitmek mi?"

Sanki onun bakışlarına karşılık veremiyormuş gibi gözlerini kaçırdı. "Ben bir tanrıçayım, Aidan. İnsanlar âleminde kalamam. Ben buraya ait değilim."

Onunla kalması için yalvarmak istedi ama yapamadı. Ona neden kalamayacağını zaten söylemişti. Yalvarmanın tek yapacağı, ikisinin de yardım edemeyeceği bir şey için kendini kötü hissetmesine neden olmaktı.

Dediği gibi, o bir tanrıçaydı.

Belki de ölümlü olabilirdi. Ama o bunu istemedi. Yaşlanacak ve ölecekti.

Sonsuza dek genç ve güzel kalacak birinden bunu nasıl isteyebilirdi? Bu bencillik olurdu. "Seni özleyeceğim."

Leta onun sesinde duyduğu acı karşısında yutkundtu. Adam Güçlü olmak için çok çabalıyordu ama içi paramparçaydı. Bunu hissedebiliyordu.

Korku alnını işaretledi. "Dolor orada seni bekliyor olacak mı?"

"Hayır. Seni öldürmeyi başaramayıp insan bedeni parçalanınca güçsüz kaldı. O geri döndü

Şimdi durağan. Onu yeniden uyandırmak için başka bir insan kurban etmek gerekecek." En azından ona böyle olduğuna inanıyordu. Gerçek şu ki, bilmiyordu ve eve dönene kadar da emin olamayacaktı.

Aidan kaşlarını çattı. "Neden sen insan olarak görünmezken o bir insan kurban etmek zorunda?"

"Hades'in yardımıyla onu lanetledim. Düşüncem şuydu ki, hiç kimse bir başkasını öldürecek kadar kötü niyetli olamaz. onu özgür bırakmak için sevdim. Onu sonsuza dek insan dünyasından uzak tutmanın bir yolunu bulduğumu sanmıştım."

Aidan hâlâ yerde baygın yatan kardeşine baktı. "Sanırım ikimiz de Donnie'nin İnsanlık."

"Belki, ama unutmayın, dünyadaki herkes onun kadar hasta değil."

"Ama sen gerçekten bu dünyada değilsin, değil mi?" "Aidan-"

Bir parmağını dudaklarının üzerine koyarak onun sözlerini susturdu. "Acıyı uzatma, Leta. Sadece yara bandını derimden sök ve bırak yanık bana bir günlüğüne sahip olduğumu hatırlatsın. sefaletten daha fazla bir şey. Size daha önce de söyledim, bir ömür boyu inanılmaz bir mutluluk yaşamaktansa bir anlık mutluluğu tercih ederim. Hiçbir şey." Alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Şimdi git. Sadece git."

Sorun şu ki, onu terk etmek istemiyordu. Kalmak istiyordu ama bunu yapmasına imkân yoktu. Onun geçici vücut bu varoluş düzleminde uzun süre dayanamazdı. "Seni rüyalarında ziyaret edeceğim."

"Hayır," dedi sesi titreyerek. "Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Seni orada görmeye, sana gerçekten dokunmadığımı bilmeye dayanamam. Bırak yaram iyileşsin. Bırak da bu günü hatırlayabileyim ve bana dokunan kadını hayatımı kurtardı."

Adam haklıydı ve bunu kabul etmek onu öldürüyordu. "Seni unutmayacağım, Aidan."

Aidan sözlü olarak cevap vermedi ama o yeşil gözlerdeki acı dolu ışık kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

Onu da hatırlayacaktır.

Polis sirenlerinin sesi havayı deldi. "Git, Leta."

Kalbi boğazında geri adım attı. Tüm o onunla birlikte olmaktı. Keşke olabilseydi. Ama tanrılar onlar için farklı bir kader belirlemişti. Kazanamayacakları bir savaşa girmelerine gerek yoktu.

Kendini Kaybolan Ada'ya geri götürmeden önce "Seni seviyorum Aidan," dedi.

Aidan kamarasının ortasında durmuş, Leta'nın bulunduğu boşluğa bakıyordu. Ancak o zaman hissettiği gözyaşlarının yüzeye çıkmasına izin verdi. Gözyaşlarının acısı göğsünü yaktı ve onu boğdu.

Eninde sonunda o da sana ihanet edecekti. Herkes sana ihanet eder.

Belki, ama artık buna inanmıyordu. Leta ona daha iyisini öğretmişti.

Verandasına koşan polisin gürültüsünü duydu. "Ellerini başının arkasına koy! Yere yat. dizler!"

Aidan, polisler silahlarını çekmiş bir halde kırık kapısından içeri daldığında hiç irkilmedi. Emirlerine itaat etti ve polislerden biri arkasından koşarken yere diz çöktü ve ellerini birbirine kelepçeledi.

"Kayıtlara geçsin diye

söylüyorum, kurban benim."

Ancak emin olamadıkları için, Donnie için ambulans çağırmadan önce onu emniyete almak için standart protokolü izlediler.

Donnie'nin firari bir suçlu, Aidan'ın ise kulübede yaşayan ve saldırıya uğrayan kişi olduğunu anladıklarında, kelepçelerini çıkardılar ve yüzündeki ve omzundaki kanın bir kısmını temizlemesi için soğuk bir havlu almasına izin verdiler.

Erkek memurlardan biri "Hastaneye gitmek istemediğimize emin misiniz?" diye sordu.

Aidan, yarı baygın haldeki Donnie'yi oturma odasından çıkarmalarını izlerken başını salladı. Orada hiç Onu gerçekten inciten şeye yardım etmek. Bunu sadece Leta yapabilirdi. "Ben iyi olacağım."

"Emin misin?"

Yıllar sonra ilk kez gerçekten öyleydi. "Evet. Bizi öldürmeyen şey-"

"Başa çıkmak için çok fazla terapi gerekiyor."

Polis memuru omuz silerken Aidan küçük bir kahkaha attı.

"Hey, benim işimde bu gerçekten doğru." Memur, Aidan'ın Oscar'larını sakladığı şömine rafına bakarken birden garip bir tavır takındı. Aidan'ın bildiği utangaç bir duruştu bu. son derece iyi.

"İmza mı istiyorsun?"

Memurun yüzü aydınlandı. "Kanamanız varken sormak istemedim ama karım sizin büyük bir hayranınız ve bu onun gözünde bana büyük puan kazandırır. Eğer bunu ağacın altına koyabilirsem, biliyorum ki bu onu Noel."

Aidan yarılan dudağını acıtmasına rağmen gülümsedi. "Bekle biraz." Ofisine gitti ve oturma odasına dönmeden önce Mori'nin gönderdiği ama görmezden geldiği bir yığın tanıtım fotoğrafını ve bir kalem çıkardı. "Adı ne?"

"Tammy."

Başka bir memur öne çıktı. "Oh, adamım, bir tane alabilir miyim Ben de mi? Alabaster filmine bayılmıştım. O filmde çok iyidindin ve seninle birlikte oynayan hatun... Gerçek hayatta da o kadar seksi miydi?"

"Hayır, o daha da iyiydi."

Memur güldü.

Aidan, eskiden hissettiği o eski sevinç geri geldiğinde duraksadı. Yıllar önce birinin kendisinden ilk kez imza istediği anı hâlâ hatırlayabiliyordu. İlk kez Birisi onu sokakta durdurup işini ne kadar çok sevdiğini söylemişti. Bunun gibi başka bir şey yoktu. Ne zaman ve nerede olursa olsun, hayranları tarafından durdurulmayı seviyordu.

Onlarla birkaç dakika sohbet etmek için.

Donnie ve Heather onu zehirleriyle kirletmişlerdi. "O insanlar seni umursamıyor. Onlar sadece Asla olamayacakları bir şeye dokunmak istiyorlar. Tanrım, ne zaman yanımıza gelseler nefret ediyorum. Huzur içinde yemek bile yiyemiyorum. Neden onlara gitmelerini ve bizi rahat bırakmalarını söylemiyorsun? yalnız mı?"

Ama Aidan bunu hiç umursamamıştı. Sokakta camları açık araba kullanamadığı ya da basının arka bahçesine girdiği zamanlarda bile bunu umursamamıştı. Başkalarının hoşuna giden bir şey yaptığı için mutluydu ve onunla konuşmak onları mutlu ediyorsa... Onların hayatlarına dokunduğunu ve birkaç dakikalığına da olsa yüzlerine bir gülümseme getirdiğini bilmekten daha güzel bir duygu olamazdı.

Çocukluğundan beri istediği şey buydu. Elde etmek için kışını yırttığı şey. Shakespeare'i gururlandıracak kadar çok sapan ve okla acı çekmişti.

Ve her dakikasını sevdi.

Diğerine bakmadan önce Tammy'nin imzalı fotoğrafını memura uzattı. "Adın ne senin?"

"Ricky... ve kız arkadaşım için de bir tane yapabilir misin? Tiffany mi? Eve bununla gelirim ölür. Oh, ve annem, Sara. Yaptığın o garip korku filminden beri senin hayranın. Ben de çok sevmiştim. Zihin karıştırıcı."

Aidan adamın coşkusuna güldü. "Benim için zevktir."

Her şey bitmeden önce Aidan polis ve sağlık görevlileri için toplam yirmi fotoğraf imzaladı. Donnie çığlık atıyordu. ambulansın öfkesi, ama kimse umursamadı.

"Mutlu Noeller," dedi Ricky diğerlerini Aidan'ın kulübesinden çıkarken takip ederken. Parçalanmış kapının önünde duraksadı. "Muhtemelen bunu tamir etmesi için birini aramanız gerekiyor. Bugün olanlara bakılırsa, sağlam bir kapı olmadan burada olmamalısın bence."

"Teşekkürler. Ben hallederim."

Ricky elini uzattı. "Siz iyi bir adamsınız Bay O'Conner. İmzalar için çok teşekkürler."

"Benim için zevktir, bana Aidan de."

Ricky sırtıttı. "Aidan. Seninle tanışmak bir zevkti. Keşke şartlar daha iyi olsaydı."

"Evet, bana da. İyi Noeller ve annenle Tiffany'ye selamımı söyle."

"Olur. Teşekkürler."

Aidan onu verandaya kadar takip etti ve Ricky'nin arabasına doğru yürümesini izledikten sonra hepsi arabalarına binip gittiler. Yola çıktıklarında Donnie'nin boğuk sesinin ona küfrettiğini hâlâ duyabiliyordu. İçi acımayla doldu ama belki de Donnie'nin hâlâ nefretle besleniyor olması iyi bir şeydi. Bir gün Donnie kıskançlığının ona neye mal olduğunu tam olarak anlayacaktı; Aidan'ı mahvetmeye çalışırken tüm hayatını mahvetmişti.

Tanrı kardeşine yardım etsin o zaman.

Donnie'nin ihanetinin acısı şimdi omuzlarından yuvarlanıyordu. Gerçekten umurunda değildi. "Ben ayakta kalan son adamım."

Sorun şu ki, tek başına duruyordu ve yıllardır ilk kez bu onu rahatsız ediyordu.

Gözlerini kapatarak, zihninde Leta'nın bir görüntüsünü canlandırırken soğğun ısırdığını hissetti. "Seni özlüyorum, bebek." Ama bu konuda yapılacak bir şey yoktu.

Hayat neyse oydu.

Yenilmiş bir halde evine girmek için döndü ve kapısının değiştirilmiş olduğunu gördü. "Leta?" diye sordu sesinde umutlu bir tonla.

O değildi. Deimos oturma odasının içinde durmuş onu izliyordu.

Aidan onun varlığını anlayamadı. "Satranç oynadığınızı sanıyordum."

"Yapacaktım ama..." Sanki aklında bir şey varmış gibi duraksadı.

"Ama?" Aidan sordu.

Deimos başını eğerek kapıyı gösterdi. "Kırık bir kapınız olduğunu hatırladım."

"Tamir ettiğin için

teşekkürler." "Sorun

değil."

Aidan durakladı, Deimos'un konuşmasını ya da bir şey yapmasını bekledi. O konuşmayınca Aidan kaşlarını kaldırdı. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Daha çok size yardımcı olabileceğim bir konu."

Şimdi Aidan'ın tüm dikkati ondaydı. "Ve bu?"

Deimos'un bakışları onu delip geçti. "Leta'nın seninle olması için neler vermezdin?"

Aidan tereddüt etmedi. "Her şeyi."

"Emin misin?"

"Evet." Birden her şey karardı. Aidan yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı ama hiçbir şey göremiyor, hissedemiyor ya da duyamıyordu. Sadece karanlıktı. "Leta?"

Bu sefer cevap vermedi. Onu cezalandıracak nazik bir el yoktu. Cesaretlendirici sözler yoktu ve o bunu daha da çok özlemişti.

Işık geri döndüğünde, kendisini bir Noel ağacının yanında bir çocuk olarak gördü. On bir yaşındaydı ve amcasının evindeydi. Aidan olayı tam olarak hatırlamaya çalışırken kaşlarını çattı ama hatırlayamadı. Sadece ortamı hatırlıyordu.

"Ne aldın?" Donnie, Aidan'ın oynadığı yere doğru gelirken sordu.

Aidan aksiyon figürünü kaldırdı. "G.I. Joe ve biraz şeker."

Donnie dudağını büktü. "Bu hiç adil değil. Ben G.I. Joe istemiştim."

Aidan onun öfkesi karşısında şaşkına dönmüştü. "Hayır, istemedin. Optimus Prime ve Grimlock'u istediğini söyledin, ki onları da aldın."

Donnie, Aidan'ın elindeki oyuncağa uzandı ve onu kaptı.

"Geri ver onu!"

Donnie reddetti ve Aidan daha da zorlayınca her şeyiyle onu yumrukladı. Aidan öfkeyle bağırdı.

Bu da amcasını onlardan birkaç metre ötedeki ekose kanepede uyuduğu uykudan uyandırdı.

İki saniye sonra, hakaretler kulaklarında çınlarken, tüm oyuncaklar çöpe gitmiş ve ikisi de cezalı duruma düşmüştü. Amcalarının öfkesi yüzünden morarmış olmalarından bahsetmiyorum bile.

"Hepsi senin suçun," diye hırladı Donnie, ikisinin paylaştığı odaya doğru ilerlerken Aidan'ı merdivenlerden yukarı itti.

"Ben senin oyuncaklarını almadım, sen benimkileri aldın."

Donnie dudağını büktü. "Çünkü paylaşmayı öğrenmen gerekiyor. Sen çok bencil bir pisliksin. Senden nefret ediyorum. Keşke Annem ve babamla birlikte ölmüştün."

Donnie yanından geçip giderken Aidan kardeşinin yüzündeki düşmanca ifadeyle dondu kaldı. Kalbi ağırlaşınca rotasını değiştirdi ve oturma odasına döndü. Yakalanmaktan korkarak köşeyi gizlice döndü. Neyse ki amcası yine kanepedeydi ve Noel'deki içki aleminden dolayı sızmıştı.

Aidan olabildiğince sessiz bir şekilde çöp kutusuna gitti ve oyuncakları çıkardı. Sonra yine aynı sessizlikle yukarı çıktı ve oyuncakları Donnie'ye verdi.

"Onları alabilirsin," dedi, kardeşinin ondan daha fazla nefret etmesini istemiyordu.

Donnie gülümsedi.

Ama Aidan kardeşini geri kazanmış olsa da, bundan hiç tatmin olmamıştı. Sadece Donnie ondan nefret etmediği için rahatlamış hissediyordu...

Yetişkin Aidan, o Noel gününe dair gömülü kalmış her duyguyu nihayet hatırlarken sahneyi izledi.

Her şeyi unutmuştu. Şimdi her şey çok açıktı. Ve Donnie'nin bu şekilde davrandığı diğer zamanları hatırladı. Donnie hiçbir şeye sahip olmasını istemediği için onu yatıştırmaya çalıştığı onca zamanı.

Tüm dünyanın Donnie'nin olması gerekiyordu.

Sonra sahne değişti ve menajeri Mori'yi son eşiyle birlikte evde gördü. Uzun boylu, siyah saçlı, genç ve güzel Shirley kanepede otururken, Mori onun karşısında kahverengi deri bir sandalyede oturuyordu.

"Neden bu kadar mutsuzsun?" diye sordu sessizce.

Mori ona özür dileyen bir gülümseme sundu. "Özür dilerim. Yine Aidan'ı düşünüyordum."

Gözlerini devirdi. "O kadar parayı bırakıp gittiğine inanamıyorum."

Mori'nin bakışları konyak bardağını avuçlarken içe dönük bir hal aldı. Yüz ifadesinden bunu fazlasıyla makul bulduğu anlaşılıyordu. "Para mutluluğu satın almaz."

Alay etti. "Bunu söyleyen kişi doğru mağazalardan alışveriş yapmıyordur."

Mori bu konuda yorum yapmadı. "Ona olanlardan nefret ediyorum. Kuşkusuz kendi kuşağının en iyi aktörlerinden biri. Keşke onun için yapabileceğim bir şey olsaydı. onu."

"Ona bir jambon göndermişsin."

Mori ona sıkılmış bir bakış attı. "Hediye için değil. Onunla ilk tanıştığımda hayat ve kahkaha doluydu. Diğer aktörler şöhretlerinden bırkarken o bıkmazdı. O her zaman eğlenirdi.

o. Hatta daha küçük aktörlerin parçalanmasına ve düşmesine neden olan kısımları bile. Şimdi... şimdi o somurtkan bir münzevi. Noel için tek bir dileğim olsaydı, bu onu yeniden mutlu görmek olurdu."

Aidan, Mori'nin o kadar da soğuk olmamasına şaşırmıştı. kanlı gibi davrandı. Vay canına. Menajeri ondan büyük bir sır saklıyormuş. Tüm bu gösterişin altında gerçekten de bir kalp vardı.

Ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Başını kaldırıp karanlığa baktı. "Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?"

Cevabı, sahne tekrar karardığında ve yeniden ortaya çıktığında geldi, beklediği gibi geleceğinde değil, daha önce hiç görmediği bir yerde.

Duvarları kanayan karanlık bir mağara gibi görünüyordu ...

Büyük bir açıklığa doğru yürürken hafif çığlıklar ve iniltieler yankılandı ve oraya ulaştığında dondu kaldı. Leta uzun, dökümlü beyaz bir elbise içinde, iki kadının önünde duruyordu.

Beyazlar içindeki üçüncü bir adam solunda dururken, öfkeli adamlar ona ters ters bakıyordu.

"Onun için benden merhamet mi dileyeceksin?" diye alay etti uzun boylu sarışın adam beyazlar içindeki adama.

"Onun ne yaptığını anlıyor musun?"

"Evet, Zeus. Anlıyorum. Ama o ne yaptıysa masum bir insanı korumak için yaptı."

Zeus cevap karşısında alay etti. "Hiçbiri masum değil. Bu dünyada bir insanın daha ölmesinin ne önemi var?"

Leta cevap vermeye başladı ama yanındaki adam elini koluna koyarak onu durdurdu.

Konuştuğunda sesi tüm duygulardan yoksundu. "O insan benim tarafımdan görevlendirildi ve görevini sonuna kadar yerine getirdi. Dolor'du-"

"Sakın onu savunmaya kalkma," diye hırladı Zeus. "Onun lm yüzünden evrende bir kırılma oldu. Neler olabileceği hakkında bir fikrin var mı? Dünyanın sonu gelebilirdi."

"Ama olmadı."

Zeus onu patlattı.

"M'Adoc!" Leta onun yerde yattığı yere doğru koştu.

Zeus bunun üzerine başını eğdi. "Senden duyduğum duygular bunlar mı?"

Aidan Leta'nın gözlerindeki paniği gördü ama sırtı Zeus'a dönük olduğu için tanrının bunu fark etmediğinden emindi.

Bunun yerine M'Adoc ile Zeus'un yanında duran siyah saçlı tanrı arasında garip bir bakış geçti.

"Onların duyguları yok kardeşim," dedi siyah saçlı adam. "İnsanlarla zaman geçirdi ve bunlar da kalan etkiler."

M'Adoc kendini ayağa kaldırırken Zeus'un bakışları tehlikeli bir şekilde daraldı. "Onları mı savunuyorsun, Hades?"

Hades omuz silkti. "Pek sayılmaz. Eğer onu cezalandırmamı istersen yaparım. Ben bunun için yaşıyorum."

Aidan, tanrının sesinin altında yatan alaycı ton karşısında kaşlarını çattı.

Zeus başını salladı. "Pekâla. ldrn onu."

"Hayır!" Aidan ileri atıldı ama görünmez bir duvara çarptı.

Tanrılar sanki onu duyabiliyorlarmış gibi döndüler.

Aidan elini duvara vurdu. "Sakın ona dokunayım deme!"

Zeus öne çıkıp ona kavanozdaki bir böcekmiş gibi bakarken aslında onu duyabildiklerini fark etti. "Benim kim olduğum hakkında bir fikrin var mı?"

"Umurumda değil. Leta yanlış bir şey yapmadı ve benim için incindiğini görmeyeceğim."

"Bir sorun mu var?" Zeus burun delikleri alevlenerek sordu. "Sen Aptal insan. Yaptıklarıyla tüm evreni yok edebilirdi. Bizi kurtaran tek şey Dolor'un stazda olması ve güçlerinin kısıtlanmış olmasıydı. Eğer olmasaydı... Bir an durup küçük iyilikler için minnettar olacağız."

Aidan'ın kafasının içindeki küçük bir ses ona kadim bir tanrıyla tartışmamasını söylese de kendini durduramadı. "Dolor'u öldüren o değil. Ben öldürdüm."

Leta onun sözleri karşısında nefesini tuttu. "Aidan-"

"Bu doğru," dedi, o karşı çıkmadan önce sözünü kesti. "Onu ben öldürdüm. Yani eğer birini cezalandıracaksan ben olmalıyım."

Zeus bunu

düşündü.

"Ona aldırmayın lordum," dedi Leta çabucak. "Asil ama aptal biri. Dolor'u yalnız bırakma emrinizi görmezden gelen bendim. Stazda uyurken onu burada öldürdüm-

senin iradene karşı. Bu nedenle cezalandırılması gereken kişi benim."

Zeus sanki bir şey onu rahatsız etmiş gibi kaskatı kesildi. "Sesinde duyduğum duygular bunlar mı? Bu insana karşı bir şeyler mi hissediyorsun?"

Leta başını salladı. "Hayır lordum. Bu sadece soğuk, katı bir mantık."

Leta'nın sözleri Aidan'ın içini parçaladı; Leta'nın kendisine yalan söylediği düşüncesine katlanamıyordu. "Leta?"

Bakışları onunkilerle buluştuğunda boştu. "Ben bir insana karşı bir şey hissetme yeteneğine sahip değilken nasıl hissedebilirim ki?"

Zeus spekülatif bir tavır takındı. "Yani insanı öldürseydim, umursamayacak mıydın?"

Aidan onun yüzünün daha soğuk olabileceğini düşünmezdi ama yanılmıştı.

Yine de cevap vermedi.

M'Adoc onun yerine, "Umurunda olmaz," diye cevap verdi. "Bunu yapabilecek kapasitede değil."

"Pekâlâ. İnsan zaten öleceğine göre..." Zeus elinden Aidan'ın kalbine doğru bir şimşek fırlattı.

DOKUZ

Aidan sendeledi ama tüm vücudu geriye doğru itilirken bile ayakta kalmayı başardı. Zeus'un saldırısından kan görmeyi umarak yere baktı. Ama hiç yara yoktu. Aslında acı da yoktu.

Kafası karışmış bir halde etrafına bakınırken Leta'nın kendisinden birkaç adım ötede yerde yattığını gördü. "Aman Tanrım," diye nefes aldı, ona ulaşmak için çabalıyordu. Onu korumak için kendini onun önüne atmış olmalı.

Yere diz çöktü ve onu ters çevirdi.
Kan tüm vücudunu kaplarken nefes almakta zorlanıyordu.

"Leta?"

Hışırtilı bir ses tonuyla konuşmadan önce kan öksürdü.
"Ölmene izin veremezdim, Aidan. Özür dilerim."

Özür mü? Hayatını kurtardığı için neden ondan özür diliyordu? Mantıklı bile değildi.

Zeus M'Adoc'a döndü. "Onun umursama yeteneğinden yoksun olduğunu söylediğini sanıyordum."

M'Adoc metanetini korudu. "Bizim haberimiz olmadan Skoti'ye gitmiş olmalı."

Öfke Zeus'un alnını kararttı. Elini kaldırdı ve M'Adoc anında öne doğru çekilerek onu kavradı. "Sen bu tür hatalar yapmazsın."

Hades aşırı sıkılmış gibi bir ses çıkardı. "Zamanını boşa harcıyorsun Zeus. Onların duygularını soydun, bu yüzden eğer onu korkutmaya çalışmak-"

Zeus, M'Adoc'u kendisinden uzaklaştırmadan önce Hades'e, "Kapa çeneni," diye çıkıştı. M'Adoc'a korkunç bir uyarıda bulunmadan önce sertleşti. "Kardeşlerine göz kulak olsan iyi edersin. Seni şahsen sorumlu tutuyorum. Onları yakalamakta başarısız olursan ve içinde yıkandığım senin kanın olacak."

Aidan, M'Adoc'un gözlerinde öfke ve korkunun parladığını gördü, sonra doğruldu ve Zeus'la yüzleşti. Sonra yüzü Zeus ona saldırmadan önce olduğu gibi bomboş kaldı. "Anlıyorum lordum. Emriniz yerine getirilecek."

"Çok haklısın, benim istediğim olacak." Zeus hepsine ters ters baktı. "Şimdi şu insanı buradan çıkarın ve bu pisliği temizleyin." Bu sözleri söyledikten sonra hafif bronz bir toza dönüştü ve buharlaştı.

Hala yerde yatan Aidan, Leta'yı kendisine yakın tutarken nefes almakta zorlandı. "Tekrar iyileşeceksin, değil mi?"

"Hayır," dedi Hades öne çıkarken. "Zeus'un kendisinden gelen bir tanrı okuyla vuruldu. Bir daha geri dönüşü yok. Bu."

Aidan kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

Hades tüm duygulardan yoksun bir ses tonuyla, "O ölüyor," dedi.

Bu sözlerin Aidan'ın kafasındaki sise nüfuz etmesi birkaç saniye sürdü. "O ölemez. O ölümsüz bir tanrıça."

"Az önce tanrıların kralı tarafından saldırıya uğrayan kişi." Hades, kalın kafalı bir öğrenciyle konuşan bir öğretmenin ses tonuyla konuştu. "Evet, ölebilir."

Aidan ona bakarken nefes alamıyordu. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Seni seviyorum Aidan," dedi gözleri yaşarırken. "Zeus'un seni öldürmesine izin veremezdim. Sevdığım başka birinin gözümün önünde ölmesini asla izleyemezdim." Elini kaldırarak nazikçe Aidan'ın yanağına koydu. "Bu yüzden Dolor'u öldürmek zorundaydım. Donnie'nin onu tekrar çağıracağını biliyordum ve sana daha fazla zarar vermesini istemedim. Bunu göze alamazdım."

Onun sözleri karşısında kendi gözyaşları da kabardı. Hades ve M'Adoc'a bakmadan önce onu kendine doğru bastırdı. "Onu kurtarmak zorundayız. Bana ne yapacağımı söyle."

Hades yorgun bir nefes verdi. "Thunder-Bluster onun ölmesini istiyor. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Onu iyileştirirsek üzerine her türlü acıyı yağdırır. Yapabileceğin en nazik şey gitmesine izin vermek."

"Hayır! Kurtarın onu!"

Ama tanrı dinlemiyordu. Hades geri çekildi ve M'Adoc'a baktı. "Vedalaşmaları için onları yalnız bırakalım."

Aidan, kaybolmadan önce M'Adoc'un gözlerindeki sempatiyi gördü. Hades de onu takip etti.

Şimdi yalnızdı ve Leta'nın saçlarının kokusunu içine çekti.

"Keşke insan olarak doğsaydım," diye onun boynuna doğru nefes aldı.

"Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim."

Saçlarını sıkıca kavrarken gülümsediğini hissetti. Bir an sonra son nefesini verdi ve kollarında gevşedi.

Üç tam kalp atışı boyunca, Aidan hareket etmedi. Hareket edemedi. Gerçekliğin oturması o kadar uzun sürdü.

Leta ölmüştü. Onun hayatını kurtarmak için kendi hayatını vermişti.

Buna inanmayı reddetti. Geri çekilerek ona baktı. Gözleri kısmen açıktı, yüzü grimsi bir renkteydi. Gözlerinde hiç hayat yoktu. İkisini de kan kaplamıştı.

"Uyan," diye nefes aldı, bunun imkânsız bir istek olduğunu biliyordu. "Beni bırakma, Leta. Lütfen."

Ama dünyadaki tüm yalvarışlar hiçbir şeyi değiştirmede. Kadın gitmişti ve adam yalnızdı.

Kalbi paramparça olan adam onu kendine doğru çekti ve ailesinin öldüğü geceden beri yapmadığı tek şeyi yaptı. Hıçkıra hıçkıra ağladı.

Onu kollarında sallayarak, ağlarken sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca ona sarıldı. Tek istediği zamanda geri gitmekti.

ve tüm bunları değiştirmek. Yeni ve taze bir

başlangıç yapmak için. Ona, onu da sevdiğini

söylemek için.

"Seni seviyorum Leta," diye fısıldadı kulağına, onu duyamayacağını bile bile.

Neden daha önce söylememişti?

Ama o zaman biliyordu. Bunu dile getirmekten korkuyordu. Korkuyordu.

bir şekilde onu incitmek için kullanacaktı. Artık onun için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyecekti. Bu hiç adil değildi.

"O biliyor."

Başını kaldırdığında uzun boylu, güzel sarışın bir kadının karşısında durduğunu gördü. "Kimsin sen?"

"Persephone." Gözlerinde sempati ile onun yanında diz
çöktü. "Kaybınız için üzgünüm. Leta harika biriydi

kadın." Küçük siyah bir mendil çıkararak adamın gözlerini sildi. "Artık eve dönmen gerekiyor. Senin için onunla ben ilgilenirim."

"Hayır!"

"Aidan," dedi sessizce. "Burada kalamazsın. İnan bana, bunu gerçekten istemiyorsun. Leta'yla ilgilenilmesini sağlayacağım ama gitmen gerek."

Ruhunun derinliklerinde sızlayan Aidan, onun haklı olduğunu biliyordu. Dudaklarını Leta'nın soğuk şakağına bastırdı.

Persephone'nin cesedini kollarından almak için. "Onu ailesiyle birlikte gömecek misiniz? Yalnız kalmayı sevmez."

Başını sallarken gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Hayatımdan daha fazla. Tanrı'dan onun yerine ölmeme izin vermesini dilerdim."

Persephone Leta'yı onun kollarından alırken burnunu çekti. "Deimos," dedi ve tanrıyı önlerinde belirmesi için çağırdı. "Onu kendi dünyasına geri götürebilir misin?"

Deimos, Aidan'la birlikte ortadan kaybolmadan önce başını salladı.

Eve döner dönmez Aidan ona sırtını döndü. "Beni neden oraya götürdün?"

"Sana ne kadar değer verdiğini bilmeni istedim."

"Neden? Sonsuza kadar peşimi bırakmasın diye mi? Alınma Deimos ama Şimdiki Noel'in hayaleti olarak berbatsın. En azından Scrooge'a hayatını düzeltmesi için bir şans verildi. Ben bunu düzeltemem. Bunu bana neden gösterdin?"

Deimos omuz silkti. "Zeus onu zaten öldürecekti. Persephone'ye söylediğin gibi, yalnız kalmayı sevmezdi. En azından öldüğünde yanında olursan onun için iyi olur diye düşündüm. Sana ihtiyacı vardı."

Haklıydı ama bu Aidan'ın içindeki acıyı durdurmaya yetmedi. "Teşekkür ederim, İblis. Her şey için."

Gitmeden önce tanrının yüzündeki sempatiyi gördü.

Aidan tek başına, oturma odasının ortasında durmuş, kendini yoksun hissediyordu. Gözlerini kapattığında Leta'yı burada hissedebiliyordu. Kahkahalarını duyabiliyordu. Ceketini hâlâ bıraktığı yerde, ağacın üzerindeydi.

Ona daha yakın olma ihtiyacıyla, yumuşaklığına dokunabilmek için ona doğru yürüdü. "Keşke seni geri alabilseydim Leta. Eğer olsaydı, sana tanıdığın herkesten daha iyi bakardım."

Ve eğer dilekler at olsaydı, dilenciler bile binerdi.

Aidan cebinden küçük şapkayı çıkardı ve burnuna götürdü. Şapkada onun kokusu vardı ve bu da gözlerine yeni yaşlar getirdi. Göğsü sıkışarak Donnie, Heather ve Ronald'ın resimlerinin bulunduğu şömineye gitti. Onları teker teker koparıp ateşe attı, camlar ısınıp paramparça oldu ve resimler yandı.

Geriye kalan tek fotoğraf anne babasınınkiydi. Leta'nın örgü şapkasını yanına koydu ve geri çekildi.

Evet. Bu onun ailesiydi ve rafında onurlu bir yeri sadece onlar hak ediyordu.

* * *

Aidan ön kapısının çalınmasıyla uyandı. Saate baktı... Noel arifesinde öğleden hemen sonraydı.

"Leta?" diye nefes aldı ve yorganını geriye atarak ön kapıya koştu. Üzerinde bol bir yeşil boxer şorttan başka bir şey yoktu, kapıyı açtığında Mori ve orta boy bir bavulla.

Shirley onun vücudunda aç ve eğlenen bir bakış gezdirdi. "Senin için hiçbir şey yapmadığını biliyorum Mor, ama bu sadece Uçağa binip bu Allah'ın unuttuğu yere gelmeye değdi. Teşekkürler!"

Mori karısının yanından geçip eve girerken gözlerini devirdi. "Mutlu Noeller, Aidan."

Aidan geri çekildi ve kapıyı kapatmadan önce Shirley'nin kocasının arkasından içeri girmesine izin verdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıyı daha yeni kapatmıştı ki bir kapı sesi daha duyuldu. Aidan kaşlarını çatarak Theresa ve Robert'ı verandada gördü, Aralarında küçük bir ağaç tutuyorlar.

Robert'ı iki hafta önce menajeri olarak işe almıştı. Donnie ona şantaj yapmaya başlamıştı. Kısa boylu, ufak tefek, kahverengi saçlı ve parlak mavi gözlü Theresa onun reklamcısıydı. "Tekrar söylüyorum, alınmayın ama burada ne işiniz var?"

"Bir Noel'i daha yalnız geçirmene dayanamadık," dedi Robert. "Mori aradı ve Noel'de sana güzel bir yemek yapmak için gelip gelemeyeceğimizi sordu. Eve ve biz anlaştık. Bu dünyada seni seven insanlar olduğunu anlamanın zamanı geldi, Aidan."

Leta hayatına girmeden önce, onları evinden atar ve arkalarından kapıyı kilitlerdi.

Bugün, hoş karşılanmaktan daha fazlası vardı.

"İçeri gel. Gidip üzerime bir şeyler giyeyim."

"Bilmiyorum," dedi Theresa gülerek. "Noel kıyafetini beğendim."

Shirley güldü. "'Doğum günü kıyafeti' demek istiyorsun, değil mi?"

Theresa ağacı şöminenin yanındaki köşeye yerleştirdi. "Bunu daha da çok isterdim ama bayram yeşili giymiş. Noel kıyafeti."

Aidan gülümseyerek yatak odasına gitti ve kot pantolonuyla kazağını giydi. Döndüğünde Shirley herkes için eggnog hazırlamıştı, Robert ve Mori ise ağacı cicili bicili süsledi ve Theresa mutfakta HoneyBaked jambonunun paketini açtı.

Onların davranışları karşısında hayrete düştü. "Bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyorsunuz. Hepinizin birlikte olmayı tercih edeceğiniz bir aileniz olduğunu biliyorum."

Robert alay etti. "Senin huysuz kışın mı yoksa kimse bakmıyorken gümüşleri çantasına koyup çalan klepto teyzem Coco mu... zor seçim dostum."

Theresa onu azarladı. "Sen de bizim ailemizsin, Aidan. Ve sanırım bu yıl bize en çok senin ihtiyacın var."

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Teşekkür ederim, çocuklar."

Robert sırtıttı. "Evinizi bu Noel ışıklarıyla yakana kadar teşekkür edin."

Shirley ona bir bardak eggnog uzatırken Aidan ona güldü.

"Aidan'a," dedi neşeyle. "Bu da bana büyükbabamın eskiden yaptığı bir kadeh kaldırmayı hatırlattı."

"Peki bu ne?" Aidan sordu.

"Beni tanıyan ve sevenlere iyi dileklerimi iletiyorum. Geri kalan herkes cehenneme gidebilir."

Mori kendi fincanını kaldırmak için duraklarken, "Al, al,"

dedi. Robert da aynı fikirdeydi. "Çok uygun."

Aidan başını salladı. "Evet. Bunu unutmamam

gerekecek." "Eminim hatırlayacaksın."

Aidan bir şey fark etmeden önce bir yudum aldı. "Hiçbiriniz için hediye yok."

Mori alay etti. "Merak etme. Burada bizimle birliktesin ve hepimizin ihtiyacı olan tek hediye de bu. Biz gerçekten senin için buradayız, Aidan. Bize para verdiğiniz için değil, sizi gerçekten önemseydiğimiz için."

Ve yıllar sonra ilk kez buna inanmıştı. "Teşekkür ederim. Hepinize." Sonra Aidan tavana baktı ve ona da "teşekkür ederim" diye fısıldadı, sözlerinin bir şekilde Leta'ya ulaşmasını umuyordu. Bu işte onun da parmağı olduğundan emindi.

Theresa getirdiği yiyecekleri ısıtırken öğleden sonra hızla geçti ve jambon, patates, sos ve yeşil fasulyeden oluşan güzel bir öğle yemeği yediler, tatlı olarak da cevizli tarta yediler. Aidan

Hayatında geçirdiği bu tür geleneksel Noelleri bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi.

Ve hiçbiri bunun kadar özel olmamıştı. Ama çok geçmeden her şey bitmiş ve konukları ayrılmıştı.

Verandada durmuş, kalbinde daha önce hiç olmayan bir hafiflikle onların gidişini izliyordu. Gülümseyerek telefonunu aldı ve ilk alışta cevap veren Mori'yi aradı.

"Bir şey mi unuttuk?"

"Pazartesi günü stüdyoyu arayabilirsin. İşi kabul edeceğim." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, Mori. Ben ciddiym. Bunu yapacağım."

Kiralık şehir arabası garaj yolunda durdu ve Mori inip ona baktı. Telefonu kulağından çekti. "Seni seviyorum dostum!" diye bağırdı. "Tamamen platonik bir şekilde."

Birkaç kuş korkuyla havalanırken Aidan güldü. "Ben de seni seviyorum, Mor. Kesinlikle platonik bir şekilde."

Mori, arabaya binip uzaklaşmadan önce onu selamladı.

Aidan telefonu kapattı ve cevizli turta kokusunun ayak parmaklarına kadar ısıttığı içeri döndü. Gün mükemmel olabilirdi, eğer ...

Bu düşünceyi bitiremedi. Çok acı vericiydi.

Evet. Hayatının en mutlu zamanlarını karartacak bir şey de vardı. Ama yine de buna ihtiyaı vardı ve minnettardı.

Bu günü özel kıldıkları için arkadaşlarına teşekkür ederim.

İç çekerek inine doğru ilerlerken bir ışık duydu kapısı çalındı. Theresa'nın bir şey unutup unutmadığını anlamak için mutfağa baktı. O her zaman Bir şeyleri yanlış yere koyar ve geride bırakırdı. Ama o hiçbir şey görmedi.

Kapıyı açtı, sonra dondu kaldı.

Bu olamazdı.

Gerçekmiş gibi görünmeyen mavi gözler ona bakıyordu.

"Leta?"

Gülümsemesi gözlerini kamaştırdı. "İçeri

girebilir miyim?" "Kesinlikle."

Kendini onun kollarına bıraktı.

Nefes nefese kalan Aidan ona sımsıkı sarıldı ve olanlara bir anlam vermeye çalıştı. "Nasıl burada olabilirsin?"

"Hades beni Yeraltı Dünyası'ndan serbest bıraktı."

"Anlamıyorum. Bir kurbanı ihtiyacın yok mu?" "O

yaparsa gerekmez. Ben öldüğümde, Zeus'un artık gücü

kalmadı.

benim üzerimde. Sadece Hades." Onu öyle sert sıktı ki sırtı patladı. "Persephone söylediklerinden o kadar etkilendi ki Hades'e sevdiğimle birlikte olmam gerektiğini söyledi... Seninle."

"Ne kadar süre için?"

Omuz silkti. "Ben artık insanım. Tıpkı senin gibi."

Buna inanamıyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar rahatlamış bir halde onu kucağına aldı ve kapıyı ayağıyla kapattı.

Onun hareketleri karşısında kaşlarını çattı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni başının tepesinden ayak parmaklarının ucuna kadar kemirmeyi planladığım yatak odama. Seni seviyorum Leta ve benden asla şüphe etmemeni sağlamak niyetindeyim."

Saçlarını gözlerinden geriye doğru taradı. "Senden asla şüphe etmem, Aidan. Ve senin de benden şüphe etmen için asla ama asla bir nedenin olmayacak."

EPILOG

Bir Yıl Sonra

Aidan, Leta'nın ağacı süslemeyi bitirmesini izlerken gülümsedi. Üç karatlık alyansı mum ışığında parlıyordu; Sevgililer Günü'nde evlenmişlerdi. "Eskiden bir Yunan tanrısıyken bayramlarımı benimle kutlaman beni öldürüyor, biliyorsun."

Leta omuz silkti. "Tüm tanrılar ve gelenekler saygıyı hak eder."

O harikaydı ve hayatına girdiği andan itibaren hayatı bir mucizeden başka bir şey olmamıştı.

Ona doğru ilerleyip küçük bir kutu uzatırken varlığı nefes kesiciydi. "Senin için."

Hediyesi kafasını karıştırmıştı. "Gece yarısına kadar hediye alışverişi yapmayacağımızı sanıyordum?"

"Biliyorum, ama bu beni haftalardır öldürüyor ve eğer açmazsanız, bu yüzden ölebilirim."

Nefesini sertçe içine çekti. "Bu konuda şaka yapma. Seni zaten bir kez kaybettim. Seni tekrar kaybetmeyeceğim." Kâğıdı yırtarak altın varaklı bir kutu buldu ve açtı.

İçinde tek bir kâğıt vardı.

Üzerinde el yazısı var. "Temmuzun yirmi üçü. Temmuz'un yirmi üçü nedir?"

"Altına bak."

Yaptı ve orada bulduğu şey nefesini kesti. Bir bebeğin sonogramıydı. "Bu...?"

Gülümsedi. "Temmuz'un yirmi üçü."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı, her şey kafasına dank ederken ona bakıyordu. Baba olacaktı. Gülerek onu kucağına aldı ve etrafında dönmeye başladı. "Seni seviyorum Leta. Hayatım için çok teşekkür ederim."

"Hayır, Aidan, bana yeniden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Her sabah kollarında uyanmak beni seven biri."

Aidan, neşesi tüm vücuduna yayılırken kahkaha attı. Sonunda ayakta kalan son adamdı. Ama hayatında ilk kez tek başına ayakta durmuyordu. Her zamankinden daha güçlü duruyordu çünkü arkasında bir kişi olduğunu biliyordu. Ona asla ihanet etmeyecek biri. Onu güvende tutmak için ölecek ve ölmüş biri.

Hayat gerçekten de bundan daha iyi olamazdı. "Mutlu Noeller, Aidan."

"Mutlu Noeller, Leta... ve bebeğim."

Sherrilyn Kenyon'dan Özel Bir Tatil Sözü

Bu da ne böyle? Gördün mü, zihin okuyabiliyorum LOL. Merhaba, okuyucular. Serilerime alışkın olanlar için ilerleyen sayfalardaki kişileri tanıyabilirsiniz. Tanımayanlar için biraz kaybolabilirsiniz.

Dünyamda yeni olanlar için bir şeyleri açıklamak için elimden geleni yaptım, ancak kitaplara aşına olanlar için her sahneyi sıkıcı hale getirmek istemedim. Bu hassas bir denge ve umarım bulmuşumdur.

Xypher'ın kitabına (Dream Chaser) ve daha da önemlisi Ash'in kitabına (her ikisi de 2008'de çıkacak) başlamadan önce okuyucuların önceki kitaplardaki kişilerin neler yaptıklarını öğrenmeleri için aşağıdaki vinyetleri ekstra bir ikram olarak eklemek istedim. Hızlı bir bakış ve umarım hoşunuza gider.

Herkese mutlu tatiller! Sezonunuz aydınlık olsun ve umarım Xypher'ın Şubat ayında seriyi New Orleans'a geri götüren hikayesi için geri dönersiniz, burada kaçan Dimme'nin peşine düşecek ve eski bir aşktan intikam alacak. Oradayken, Talon'la bazı şeyleri paylaşan ve yardımcısı olarak bir hayaleti olan farklı türde bir adli tabip olan Simone'la tanışacak. 1980'lerin başında. Evet... Jesse çok eğlenceli ve onu sadece Simone zapt edebilir. Bu konuda, Xypher'ı yarı yola getirebilecek tek kişi o.

Bir dahaki sefere kadar, kendinize iyi bakın!

Bir de küçük bir uyarı. Devil May Cry da dahil olmak üzere önceki kitapları okumadıysanız spoiler alabilirsiniz.

TATIL TOPLANTILARI

New Orleans

Sanctuary Bar

Noel 2007

Aimee Peltier etrafında toplananları izlerken durakladı. Bu, Sığınak'ın yılda bir kez resmen kapandığı gündü. Geniş ailelerinin çok az üyesi Aile ve personel Hristiyan olsa da, yine de bayramı onurlandırmak için zaman ayırdılar. Kendi inançlarını hatırlamak ve sevdiklerini ve kaybettiklerini düşünmek için.

Barın adından da anlaşılacağı üzere burası, birbirleri ve insanlar tarafından avlanan şekil değiştiren hayvanların sığınağıydı. Ailesi barı yüz yıl kadar önce, Aimee'nin ağabeyleri halkını birbirinden ayıran anlamsız savaşta öldürüldükten sonra kurmuştu.

Annesi, elinden gelse hiçbir annenin evladını kaybettiğinde ağlamayacağına dair ciddi bir yemin etmişti. Ama o zamandan beri annesinin neyin doğru neyin yanlış olduğuna dair görüşü biraz değişmişti. Ve barda huzuru sağlamak için annesi, Aimee'nin her zaman katılmadığı kararlar almıştı.

Ama anne-kız arasındaki anlaşmazlıklar, hayvanların kendilerinden bile eskiydi.

Bar loştu, sadece mumlarla aydınlatılmıştı. Kardeşi Dev tezgâhta içki dolduruyordu. Colt ve Angel'la şakalaşırken uzun, kıvrıkcık sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı,

barın önündeki taburelerde oturmuş bira içen insan kılığına girmiş kişilerdi.

Aimee'nin annesi Nicolette, Zar'ın ayı yavrularıyla oynarken yan tarafta insan formundaydı. Birkaç kaplan, bir jaguar ve ayılar etrafta uzanıyor ya da oyun oynuyorlardı. dövüşürken, diğerleri insan formundaydı ve kâğıt, bilardo oynuyor ya da sadece gece boyunca takılıyorlardı.

"İyi misin?"

Arkasından gelen derin sesle döndüğünde Maxis'i gördü orada duruyordu. Uzun boylu ve muhteşemdi, koyu sarı saçları ve loş ışıkta parıldayan gümüşü yeşil gözleri vardı. Sersemlemiş bir halde, onun varlığını hayal etmediğinden emin olmak için gözlerini iki kez kırptırmak zorunda kaldı. Maxis Sığınak'a ağır yaralı olarak gelmişti. Nadir ejderha Katagaria'lardan biriydi, diğer gruplarla kolay kolay kaynaşmazdı. Kalmayı tercih ediyordu Ejderha formunda uyuyabileceği ve rahatsız edilmeyeceği tavan arasında izole edildi.

"Aşağıda ne yapıyorsun?"

Max kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Acını hissettim ve buna neyin sebep olduğunu merak ediyordum."

Endişesi onu derinden etkiledi. Bu doğruydı, etrafındaki aileyi izlemek, sahip olduğu tek şey için acı çekmesine neden oluyordu.
en çok istediğim şeydi.

Fang Kattalakis. Yarı ölü bir kurt olan Fang, kardeşi tarafından buraya getirilmiş ve Aimee, Max'e yaptığı gibi onu da sağlığına kavuşturmuştu. Ancak Max'in aksine, aralarında bir şey olma ihtimali olmadığını bildiği halde Fang'e aşık olmuştu.

Keşke kalbini buna ikna edebilseydi.

Max'e sahte olduğunu bildiği bir gülümseme sundu. "Ben iyiyim."

"İyi değilsin, Aimee. Fang'ın gittiği geceden beri iyi değilsin."

Endişeyle etrafına bakındı. "Lütfen sesinizi alçaltın..."

"Bu daha mı iyi?"

Sadece kafasının içinde onun sesini duyabiliyordu. Başını sallayarak onun kolunu okşadı. "İyi olacağım, Max. Endişen için teşekkür ederim ama beni tanıyorsun."

"Seni tanıyorum, Aimee. Ve yalnızlığın, onun için inşa etmeye çalıştığın her zırh katmanını delip geçen dikenlerden oluşan bir zindan olduğunu biliyorum."

Aimee'nin görebilmesi için elini kaldırdı.

Ailesini anmak için oraya yaptırdığı dövme. "Benim için en önemli olan şeyi kaybettim. Aynı şeyi yapma hata."

"Ama Fang ve ben eş değiliz. Hiç işaret yok..."

"Bizim için işaretler de yoktu. Ve hala kalbim kırık. Kaderin hayatını yönetmesine izin verme. Bazen bunun sorumluluğunu kendimiz almalıyız."

Geri çekildi ve bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdirdi.

"Burada bu insanlar ve hayvanlarla birlikte olmaktan hoşlanmıyorum. Emekli olacağım ama unutmayın, cesaret tehlikeli olduğunu bildiğimiz şeyi yapmaktır. Daha iyi bir şey için güvenliğimizi riske atmaktır. Korkularınızın gerçekliğini şekillendirmesine izin vermeyin çünkü ne kadar tedbirli olursanız olun, birileri ya da bir şey her zaman arka kapıdan gizlice girerek

Korku. Farkında olmadan size saldırmasına izin vermektense onunla yüzleşmek ve onu yenmek daha iyidir."

Kadın yorum yapamadan, adam ortadan kayboldu.

Aimee onun sözlerini düşünürken öylece durdu. Haklıydı ama bir şeyi bilmek ve ona göre hareket etmek tamamen farklı iki şeydi.

"Ne istiyormuş?"

Babasının sorusu karşısında tereddüt etti. Boyu bir metreyi aşan babası, onu gören hemen herkesin gözünü korkuturdu. Ama onu değil. Aimee, babasının tek kızı olarak ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. "Bana mutlu tatiller diliyordu."

Babası onu kendine doğru çekip başının üstünü öpmeden önce gülümsedi. "En tuhaf yaratıkları kendine çekiyorsun."

"Bu o kadar kötü bir şey mi?" Anlamalı bir şekilde kardeşlerine baktı.

Babası güldü.

Ama kahkahası onu rahatlatmadı. "Baba? Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bakışlarını ona dikti. "Bu ses tonunu sevdiğimden emin değilim ama deneyebilirsin."

Konuşmadan önce annesinin yavrularıyla oynadığı yere baktı. "Kaderinde annen olmasaydı, yine de onunla kalır mıydın?"

Bakışları karardı. "Neden soruyorsun?"

"Meraktan."

İfadesi sertleşti ve kadın onun
yanıt onu yatıştırmadı. "Bana yalan söyleme, Aimee.
Kokusunu teninden alabiliyorum. O kurdu düşünüyorsun,
değil mi?
Sen?"

Ona cevap veremeyerek başka tarafa baktı. Zaten
bilmediğinden değil.

Babasının gözleri ona ateş püskürdü. "O bizim türümüzden değil."

Ve zihninde bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Bunu biliyorum
baba. Bunu her gün kendime söylüyorum."

"Eğer bizi onun için terk edersen, Nicolette'in
idare et. Annen sert olabilir ama seni seviyor ve sadece
hepimiz için en iyisini istiyor."

"Biliyorum."

Kulağına fısıldamak için eğildi. "Ama bu senin hayatın, ma
petite coeur. Her zaman senin için burada olacağım."

Bu sözler kalbini rahatlatırken Aimee gözlerini kapadı.
"Teşekkür ederim, baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gülümse ve partiye katıl."
Kardeşi Serre'yle konuşması için yanından ayrılırken Aimee
nedenini bilmediği bir şekilde kendini yabancı hissetti.
Burası onun eviydi. Burası onun insanları ve ailesiydi ama
yine de...

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve bu ona acı
veriyordu.

"İyi misin, kardeşim?"

Yanında duraklayan kardeşi Kyle'a başıyla selam verdi.
"Başım ağrımaya başladı."

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

Onun genç yüzüne bakıp gülümsedi. O, kardeşleri arasında en değerlisiydi. "Sorun yok, bebeğim. Sanırım birkaç dakika uzanacağım. Annene aşağıya döneceğimi söyle.

kısa

süre

içinde."

"Tama

m."

Bardan çıkıp bu binayı diğer binaya bağlayan kapıdan geçmeden önce onun kolunu sıktı. yaşadıkları ev. Herkes bardayken ürkütücü bir sessizlik vardı. Bu, evin gerçekten sessiz olduğu tek zamandı.

Aimee odasına doğru ilerledi.

Kapıyı iterek açtı ve tanıdık bir koku alınca durakladı.

Fang.

Onu aramak için kapıyı çarparak kapatırken kalbi küt küt atıyordu. Ama o burada değildi. Ağlamak istedi... en azından şifonyerinin yanında onun kokusunun hâlâ güçlü olduğunu fark edene kadar.

Küçük bir kutu bulmak için bir yığın kâğıdın altına baktı. Kutuyu kaldırarak Fang'e özgü kokuyu içine çekti. Onu nasıl da özlemişti. Gözleri yaşararak hediyenin paketini açtı ve küçük bir madalyon buldu. Ön yüzünde bir elmasın etrafına işlenmiş bir ayı pençesi vardı. Arkasında ise bir kurdun pençesi vardı. Ama asıl önemli olan içinde ne olduğuydu. gözyaşlarını döktü.

Kürkünün bir parçasıydı. Aimee onu görünce hıçkıra hıçkıra ağladı. Hayvanlar böyle şeyler vermezdi. Bu

kürkle, bir düşman onu zaman içinde takip edebilirdi.

Ama ona bunu yapmasına izin verecek kadar güveniyordu. Hiçbir şey ona bu kadar dokunmamıştı.

Elleri titreyerek madalyonu kapattı ve boynuna astı. Uzun zincir göğüslerinin arasından aşağıya düştü ve onu sutyeninin içine soktu, böylece onu kalbine mümkün olduğunca yakın tutmalı ve başkalarının gözünden uzak tutmalıdır.

Kutuya uzandığında, dibinde bir not olduğunu fark etti. Notu açarken tipik bir Fang yorumuna gülümsedi.

Özledim seni.

"Seni seviyorum" yok. Saçma ya da romantik bir şey yok. Sadece kısa ve net bir gerçek.

"Ben de seni özledim," diye nefes aldı, gözyaşlarını durdurmaya çalışarak. Ve o anda başını kaldırıp aynasında bir el izinin kalıntısını gördü.

Fang's.

Aimee elini ona doğru uzattı ve avucunu onun avucunun izine dayadı. "Bir gün, Fang. Bir gün..."

* * *

Fang pencereden Aimee'yi izlerken gözlerini kırptırdı. Kurt formundayken, kararan gökyüzüne karşı kendini gizleyebiliyordu. Ona sarılmayı çok istiyordu ama bunu denemekten daha iyisini biliyordu. Sadece varlığı bile onu tehlikeye atıyordu.

"Bir gün, Aimee..."

Yüreeği parçalanarak geri çekildi ve aralarında insan formuna geebileeeği kadar mesafe kalana kadar çatı boyunca ilerledi.

ve aşağı indi. Suzuki GSX-R'ını bıraktığı yere doğru ilerledi. Jixer'ı çalıştırmadan önce kaskını taktı ve gece için eve doğru yola koyuldu.

Asıl istediği Aimee iken ailesiyle birlikte olmak çok zordu. Kardeşi Vane şanslı bir kurttu. İnsan eşi Bride onu kabul etmiş ve Kader onları ömür boyu eşi olarak belirlemişti.

Keşke bir kurt bir ayıyla iftleşebilseydi.

Fang i geçirerek bisikletini park etti ve arka kapıdan eve girdi.

Gelin Noel için tüm evi süslemişti. tatil. Her yerde anlar, obanpsklleri ve Atatürk ieeği vardı. Anahtarlarını tezgâhın üzerine bırakırken oturma odasından gelen kahkahaları duydu.

Kardeşi Fury kapı aralığında durakladı. Boğazının arkasından bir kurt sesi çıkarmadan önce başını eğdi. "Vane'in yanına yaklaşmadan önce üzerindeki ayıyı temizlesen iyi edersen. Oraya böyle kokarak gidersen kıının derisini yüzer."

Fang ona uyarısıyla ne yapabileeeğini anlatmaya başladı. İstedeiği son şey Aimee'nin kokusunu ondan uzaklaştırmaktı ama Noel'di.

Barış ve aile zamanı.

"Birkaç dakika içinde aşağıda olacağım."

Fury, Fang'in arka merdivenlere yönelmesini izlerken başını salladı. Kardeşi için çok kötü hissediyordu. Eğer yapabilseydi

Aimee'yi ona teslim etti, ama böyle olması gerekmiyordu. Ayılar tek kızlarının bir kurtla çiftleşmesine asla müsamaha göstermezdi. Bu yapılamazdı. Ve eğer Kader buna hükmetmediyse...

Dostum, berbat

olmalı. "Fury?"

Döndüğünde Maggie'nin koridordan geçip mutfağa geldiğini gördü. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi ve buzdolabına doğru yöneldi. "Ben sadece Biraz su. İnsan suyu içmeyi sevmiyorum. Beni rahatsız ediyor ve babanın o buradayken benim kurt formuna girdiğimi görmesini isteyeceğini sanmıyorum." Babasının, Maggie ve Bride'ın ailelerini yatıştırmak için insan şekline giren hayvanlarla çevrili olduğundan haberi yoktu. "Şansıma, o kadar sarhoş olurum ki bacağına işerim."

Maggie'nin arkadaşı Wren de onlara katılınca güldü. "Bunun için sana ödeme yapabilirim."

Maggie arkadaşının karnına dirsek attı. "Bana uslu duracağına söz vermiştin."

"Ben uslu duruyorum. Ama eğer Fury babanın üzerine işerse..." "Wren!"

Ona göz kırpmadan önce ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Hepiniz çok kötüsünüz."

Wren, Bride'ın ailesinin Noel şarkıları söylediği oturma odasına dönmeden önce buzdolabından su alırken sadece gülümsedi. Gelin kanepeye oturmuş

Oğlu kucağındayken Vane yere oturmuş, elini tutuyordu. capella şarkısı.

Fury ulumak için derin bir istek duydu ama Vane'in keskin bakışı çenesini kilitledi. Kardeşi onlara katılırken Fang'in bakışlarını yakaladı. Koyu renk saçları hızlıca aldığı duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

Burnunu çeken Fang, etraflarındaki insan kokularının saldırısına uğrayınca kurtlara özgü bir şekilde yüzünü buruşturdu. Etrafta bu kadar çok insan olunca zor oluyordu. Ama uyum sağlama konusunda ustalaşmışlardı.

Bazen.

Fury ona doğru yürüdü ve bir şişe su uzattı. "Mutlu Noeller, kardeşim."

Fang başıyla onayladıktan sonra şişenin kapağını açıp bir yudum aldı. Ama yine de Fury kardeşinin yüzündeki özlemi gördü ve hangisinin daha kötü olduğunu merak etti. Ne istediğini bilmek ve bunu talep edememek ya da onun gibi olmak ve ona tahammül edebilecek birini bulup bulamayacağını bilmemek...

New Orleans Avcı

Hanesi

Kyrian Hunter Noel yemeği için bir araya gelmiş olan arkadaşlarına ve ailesine baktı. Oğlu Nicky ve kızı Marissa, kayınvalidesiyle birlikte ağacın altında oynarken, en yakın arkadaşı Julian ve karısı Grace çocuklarının son hediyelerini açmalarına yardım ediyordu.

Karısının ailesi, Devereaux klanı, hepsi buradaydı, gülüyor ve kutluyorlardı.

Gezegendeki en şanslı piç olmalıydı. Daha dün gibi geliyordu, dünyada yalnızdı ve sevecek kimsesi yoktu. Onu önemseyen kimse yoktu.

Ve bir gece ölümcül bir düşman, şu anda evine doluşmuş olan insanları neredeyse esir alıyordu.

Yengesi Tabitha ayağa kalktı ve herkesin dikkatini çekmek için bardağını şingırdattı. "Böldüğüm için özür dilerim ama bir saniyenizi ayırıp hepinize Mutlu Noeller demek istiyorum."

Bir çığlık yükseldi ama Tabitha sessiz olmalarını işaret etti. "Biliyor musunuz, Romanyalı büyükannem her zaman düşmanlarla aşıkların garip yatak arkadaşları olduğunu söylerdi."

Kyrian, Tabitha'nın başının üzerinden Valerius'un bakışlarıyla karşılaştı. İkisi de yüzyıllar boyunca birbirlerinden nefret etmişlerdi. Ama ikiz kardeş olan eşlerinin hatırı için baltayı gömmüşlerdi, sadece Kyrian'ın istediği gibi Valerius'un kafasına değil. O

Kadehini sessizce Valerius'un şerefine kaldırdı, o da bu jeste karşılık verdi ve bakışları, karısı Astrid'le el ele tutuşan kardeşi Zarek'e kaydı. Kyrian gibi Zarek de sonsuza dek Valerius'tan nefret etmişti.

Şimdi kardeşler yeniden bir araya gelmişti.

Mucizeler gerçekleşti. Bu odadaki insanlar bunun canlı kanıtıydı.

"Ailemize," dedi Tabitha bardağını kaldırarak. "Ve kaybettiğimiz ama hala kalplerimizde yaşattıklarımıza Onlar için bir dakikalık saygı duruşu

öneriyorum..." Herkes saygıyla başını eğdi.

Ama Kyrian'ın hissettiği üzüntü değil, hepsinin bu gece burada, hayatta ve iyi durumda olmasından duyduğu minnettarlıktı.

Talon ve Günişığı'yla aynı anda başını kaldırdı. Kyrian onlara gülümseyerek, Talon'la birlikte New Orleans'ta devriye gezen iki Karanlık-Avcı oldukları zamanları hatırladı. Karısı Amanda'ya kelepçeli olarak uyandığı o meşum günden bu yana her şey ne kadar da değişmişti.

Ve bunun için tanrılara şükürler olsun.

* * *

Nick içerideki grubun dua etmek için başlarını kaldırmalarını izlerken pencereden geri çekildi. Elini pencereye dayadı ve annesiyle birlikte Kyrian'ın evinde kutlama yaptıkları geçmiş Noelleri hatırladı.

Annesi her yıl onunla birlikte gece yarısı ayinine katılmasını isterdi. Her yıl acımasızca öldürülene kadar.

öldürüldü.

Artık Nick'in kimsesi yoktu.

Onlara söyleyebilirsin. Kyrian ve Amanda onu hoş karşılayacaktır. Ama onlara izin veremezdi. İntikam için ruhunu şeytana satmıştı ve o ne gördüyse Stryker da onu gördü.

Stryker da Kyrian'ın kızını istiyordu.

Nick, annesinin ölmesine izin verdiği için Acheron'dan ne kadar nefret ederse etsin, Kyrian'ın acı çekmesine izin veremezdi. Kyrian'a bunun için çok şey borçluydu.

Nick gözlerini kapatarak onlardan uzaklaştı ve soğuğu engellemek için yakasını boynuna doğru çekti. Gerçekten de hatalar için bir çeşit telafi olmalı. Ama yoktu. Hayat soğuktu ve acımasızdı.

Onun için asla affedilemezdi. Bir zamanlar sahip olduğu hayata geri dönüş yoktu.

Bir zamanlar canından çok sevdiği annesine geri dönüş yolu yoktu. Her şeyi berbat etmişti.

Kalbi kırılan Nick, Kyrian'ın evinden çıktı ve caddeyi geçerek Jaguar'ını park ettiği yere gitti. İçeri girdikten sonra Nick durup Kyrian'ın evine baktı. Kırmızı ve beyaz ışıklar gecenin içinde parıldıyordu ve içerideki partiden gelen kahkahaları duyabiliyordu.

Arabasını çalıştırmadan önce "Mutlu Noeller," diye nefes aldı. Basın Caddesi'ndeki St. Louis Mezarlığı'na doğru sürdü. Karşısındaki benzin istasyonuna park etti ve kilitli kapılara gelene kadar boş caddeyi geçti. Nick önce sağına, sonra soluna baktı, sonra da on metrelik duvarın tepesine sıçrayıp içeride yere atladı.

Hava zifiri karanlıktı ama bir Kara-Avcı olarak geceleri gün ışığından daha iyi görebiliyordu. Annesinin mezarına doğru ilerlerken kendisine uzanan aç ruhları görmezden geldi. Stryker'la olan bağları nedeniyle, ruhları tarafından ele geçirilmeye karşı bağışıklığı vardı.

Nick ceketini çıkardı ve onun için getirdiği gülleri çıkardı. Hayatının trajedisiyle paramparça olmuş bir halde mezarının önünde diz çöktü ve alnını soğuk taşa dayadı. "Seni özlüyorum anne. Ve çok üzgünüm."

Ve orada, karanlığın içinde bir anlığına da olsa onun varlığını hissedebildiğini düşündü. Ama o daha iyi biliyordu. O da en az onun kadar kaybolmuştu.

Dizlerinin üzerine çöken Nick, mezara doğru kıvrıldı ve ezici bir kederle gözlerini sıkıca kapattı.

* * *

Stryker, Nick'in annesinin mezarı başındaki görüntüsünü zihninde canlandırırken gözlerini devirdi. "Neden onu tekrar hizmetçim yaptım ki?"

Kız kardeşi Satara köşesinden başını kaldırıp baktı. "Ne?"

Stryker tahtına doğru kayarken içini çekti. "Evcil hayvanın. Yine sızlanıyor. Git getir onu."

Satara yüksek bir tiksinti sesi çıkardı. "Neden onu hemen öldürmüyorsun?"

Stryker bunu düşündü. "Çünkü o Acheron'u öldürmek için benim aracım olacak. Güven bana."

"Sana güveniyorum..." Ona bir ahududu üfledi. Nick'i görebilmek için elini kaldırarak bir top oluşturdu. "Oh, sadece bırak

Onu. Bırakın kederinin içinde yuvarlansın. Onun kaybını ne kadar çok hissederse, bizim için o kadar iyi olur."

Belki de kız kardeşi haklıydı.

Yine de Nick'i annesiyle birlikte izlemek Stryker'a bir zamanlar yaşadığı kaybı hatırlattı ve Nick'i görmek ona acı verdi

Böyle yas tutmak. Ama kaybindan çok kendi oğlunu düşündü.

Urian.

Oğlunun ölümünün acısı hâlâ içini yakıyor ve hizmet ettiği tanrıçadan nefret etmesine neden oluyordu. kendi çocuğunu öldürmesini istedi.

"Bir gün, Apollymi, senin bana sunduğunu ben de sana sunacağım." Ve o, değerli Acheron'unun ölümüne ağlarken gülecekti.

Katoteros

Ash, kızı Simi ve kız kardeşi Xirena'nın hediyeleri açışını izlerken gülümsedi. Gotik bir Noel Baba Yardımcısı elbisesi giymiş olan Simi'nin saçları kırmızı ve siyahtı. İblis kanatları da aynı kırmızı renkteydi ve o büyük bir kutuyu açarken kanatlarını çırpıyordu.

Xirena'nın saçları sarıydı ve koyu yeşil ve altın rengi giysiler içindeydi.

Simi aniden sevinçle ciyakladı. "BEGoth bebekleri!" Acheron onun için kutuyu yırtıp açarken ona gülümsedi. Avcı Fırtına bebeğini Pandora bebeğinin yanına koydu. "Akri, Simi'ni şımartıyorsun ve o da Akri'sini çok seviyor. Teşekkür ederim!"

Xirena hediyelerini açıp bir Voodoo Bebekleri koleksiyonu bulduğunda benzer bir ses çıkardı. Ash'in hizmetkârı Alexion'a döndü. "Ah Akri, iblisin nelerden hoşlandığını biliyorsun. Teşekkür ederim."

Danger Ash'in sırtına yaslanıp kulağına fısıldadı. "Tokidoki çantalarını açtıklarında ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Tiz, delici bir çığlık onun sorusunu yanıtladı. Ash gerçekten de irkildi. "Sanırım tüm duyma yetimi kaybettim."

Alexion homurdandı. "Sanırım pencerelerdeki camların bir kısmını kaybettik."

Danger, kolunu Alexion'un beline dolamak için Ash'in yanından ayrılmadan önce kocasına gözlerini devirdi. "O zaman değiştirmeyi düşünmen gerekmez mi?"

"Ben-" Alexion sanki aniden onun ne demek istediğini anlamış gibi durakladı. "Evet, sanırım yapmalıyım." Ash'e baktı. "İzin verirsiniz..."

İkisi gözden kaybolmadan önce Ash'in cevap verecek vakti olmadı.

Simi kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorlar?"

"Terli insan seksi," diye cevapladı Xirena, el çantası için plastik qee'lerden birini yemeden önce.

Ash, Xirena'nın büyük olasılıkla doğru olan bu yorumu karşısında irkildi. "Xirena, sakıncası var mı?"

Masumca başını kaldırdı. "Ne? Yapacakları şey bu. Her zaman yaptıkları şey. Bütün o oflamalar ve-"

"Xirena, lütfen!"

Simi kız kardeşinin dikkatini çekince uzun uzun iç geçirdi. "Sorun sen değilsin Xirena. Akri, Simi'sinin seks yapmak için başka bir insan bulacağından korkuyor."

Xirena garip bir iblis sesi çıkardı. "Sana sürekli söylüyorum, seni bazı iblis arkadaşlarımla tanıştırmama izin vermelisin. İnsanlardan çok daha fazla dayanıklılıkları var. Günlerce duraksamadan devam edebilirler. Ve onlar çok daha daha iyi görünüyor. Hiçbir erkek maviye dönmez-"

Ash ayağa kalktı. "Lady-demons? İzin verir misiniz? Bu konuyu gerçekten değiştirmek istiyorum."

Simi ofladı pufladı. "Onu dinle. Akri'nin davranışlarına bakarsan daha önce hiç seks yapmadığını sanırsın ki Simi bunun kesinlikle doğru olmadığını biliyor. Akri sayabileceğin on terli insandan daha fazla seks yapmıştır."

"Simi! Mercy, lütfen." İsteddiği son şey kıızıyla açık açık seks konuşmaları yapmaktı.

Ash aniden aklına gelen bir fikirle durakladı. Parmaklarını şıklattı. QVC televizyona geldi ve iblisler hemen monitörlere yansıdı.

Tanrılara şükürler olsun ki dikkatlerini dağıtabilecek en azından bir şey biliyordu. Onlar yere uzanıp sipariş vermeye başlayabilmek için cep telefonlarını ortaya çıkardıklarında rahat bir nefes aldı.

"İblis sorunlarınız mı var?"

Ash arkasında kardeşinin sesini duyunca donakaldı. Alexion, Styxx'in tatil için Katoteros'un kendi tarafına geçmesine izin verdiği konusunda onu uyarmıştı.

Yine de bu onu rahatsız etti.

Ash arkasını dönüp neredeyse birebir kopyası olan kişiyle yüzleşti. Aralarındaki tek fark gözleriydi. Styxx'in gözleri canlı bir maviyken Ash'inkiler gümüş rengindeydi. "Bunu pas geçeceğini düşünmüştüm. Bu tam olarak senin tatil."

Styxx, Ash'in taht odasının köşesindeki Noel ağacına baktı; iblisler akşamın erken saatlerinde onları atıştırmaya karar verdiğiinden süslerin yarısı eksikti. "Atlantis tanrılarının salonunda böyle bir şey göreceğim hiç aklıma gelmezdi. Aileni çok düşünüyorsun, değil mi?"

Ash tereddüt etti. Bir insan olarak, bir zamanlar kardeşine onu sevmesi için yalvarmıştı. En azından onu ailesi olarak kabul etmesi için. Ve ne zaman Styxx'e elini uzatsa, Styxx acımasızca onu tokatlardı.

Şimdi durum tersine dönmüştü ve Styxx ona uzanan kişiydi. İçgüdüğü iyiliğe karşılık vermektir.

Ama Ash öyle olmayı reddetti... en azından bugün.

"Beni sahiplenecek bir aileye sahip olmak uzun zamanımı aldı."

Styxx iç çekti. "Sana kendimi asla kanıtlayamayacağım, değil mi?"

"Beni kaç kere öldürmeye çalıştın?"

Styxx elini Ash'in omzuna koydu ve ona içten bir bakış attı. "Bunun için özür diledim."

"Ve özrünüzü kabul ettim."

"Ama bana

güvenmiyorsun." "Sen

güvenir miydin?"

Styxx elini Ash'in omzundan çekerken gözlerini kaçırdı ve Ash kardeşinin bakışlarındaki incinmişlik için üzüldü. Kardeşine güvenmek istiyordu ama bu o kadar basit değildi. Yüzyıllar süren ihanet onları ayırmıştı.

"Bak, bu işi yavaştan alıyoruz, Styxx. Bana zaman ver."

Styxx başını salladı. "En azından beni çıplak bir şekilde sokağa atmıyorsun, değil mi?"

Ash bu duygusuz sözler ve Styxx ile babalarının ona bunu yaptığı günü hatırlayınca kaskatı kesildi.

Styxx yanlışlıkla ne söylediğini fark ettiğinde dehşete kapılmış görünüyordu. "Aman Tanrım, Acheron. Unutmuşum. Çok özür dilerim."

Bu yüzden aralarında hâlâ bir kama vardı. Styxx, Ash'in ruhunda silinmez bir yara bırakan bir olayı unutmuştu. Bu, aşağılanma ve acı dolu bir olaydı.

Bu da Ash'in kardeşini arkasındaki duvardan içeri sokmak istemesine neden oldu. Hareket etmeden bunu yapabilecek güçlere sahipti.

Çok kolay...

Ama şimdilik bundan kaçındı. "Burada ne yapıyorsun, Styxx?"

"Her zaman yalnız olmayı sevmiyorum."

Ash konuşurken sesinde hiçbir duygu olmamasına dikkat etti. "Evet, yalnız olmak gerçekten berbat bir şey,

özellikle de kutlama günlerinde."

Styxx irkildi. "Aptallık ettim, Acheron. Lütfen bana bir şans daha ver."

"Onu dışarı atmamı mı istiyorsun?"

Ash, Styxx'in omzunun arkasından bakınca Urian'ın onlara yaklaştığını gördü. Uzun boylu ve kıvrak bir vücuda sahip olan Urian'ın beyaz sarı saçları normalde arkadan toplanırdı. Urian'ın babası Stryker'ın boğazını kesip onu ölüme terk ettiği günden beri Urian burada Ash, Simi ve Alexion ile birlikte yaşıyordu.

"Her şey yolunda Urian. Aldım."

"Emin misin? En son birini öldürdüğümünden beri koca bir gün geçti ve huzursuzlanmaya başladım."

Styxx ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Beni öldüremezsin. Eğer yaparsan, Acheron ölür."

Urian tısladı. "İyi deneme ama ben daha iyisini biliyorum. Beraberlik sadece tersine işler. Ben Ash'i öldürürsem, sen öölürsün. Ben seni öldürürsem, sevinmek için başka bir gün olur."

Ash başını salladı. "Tatili Wulf ve Cassandra ile geçireceğini sanıyordum."

"Öyleydi ama sonra Cassandra tatil için gözyaşlarına boğuldu ve ben de dayanamadım."

Sert sözlerine rağmen Ash, Urian'ın hala kederli olduğunu hissetti. ölmüş karısı Phoebe'yi düşünüyordu. Cassandra'nın kız kardeşıydi ve şüphesiz Cassandra'yı o gün bu kadar üzen de buydu.

"Bugün hala izin günün."

Urian omuz silkti. "İzin günlerinden nefret ediyorum. Tam bir israf. Dışarıda hiç Daimon bile yok. Hepsi sanki bir tür ateşkes varmış gibi saklanıyorlar." "Merak etmeyin. Yeni yıl için tüm güçleriyle dışarıda olacaklar."

Urian umutlu görünüyordu. "Beni zamanda ileri götür Ash. Evi temizlemeye başlamak istiyorum."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Urian alay etti. "Yani yapmayacağım diyorsun. İkimiz de yapabileceğini biliyoruz."

"Sırf yapabiliyorsun diye-"

"Bu yapman gerektiği anlamına gelmez." Urian başını salladı. "Keşke başka bir şey söylesen. Bu çok ezikçe." Urian kasıla kasıla iblislerin yanına gitti ve aralarındaki yere çöktü. "Bir korku filmi izleme şansımız var mı? Film mi?"

Simi ona bakmak için başını kaldırdı. "İblislerin kazandığı bir yer var mı?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman onlara kaka yap. Alışveriş yapmayı tercih ederim."

Urian yüzünü buruşturdu. "Gözlerimin oyulmasını tercih ederim." Simi kaşlarını kaldırdı. "Eğer bunu yaparsam, Simi onları yiyebilir mi?"

Xirena çantasından bir şişe barbekü sosu çıkardı. "İsterseniz paylaşmak zorundasınız."

Urian sahte bir acıyla inledi.

Ash, Styxx'ten uzaklaşmaya başlarken onlara aldırmadı.

Styxx kolundan tuttu ve onu durdurdu. "Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin kardeşim."

"Doğru," diye kabul etti Ash. "Ama şimdilik seni görmezden gelebilirim." Ve parmaklarını şıklatarak Olympus'u ziyaret etmek üzere Katoteros'tan ayrıldı.

Normalde o da Urian gibi davranır ve burada olmaktansa gözlerinin oyulmasını tercih ederdi. Ancak bugün durum farklıydı.

Artemis'in tapınağının balkonundan kapıları açtığında kızı Kat'i ana odada annesini ziyaret ederken buldu. Kat, uzun sarı saçları parıldayarak minderli tahtta oturuyordu. Artemis ona ters ters bakarken kocası Sin, bir eliyle Kat'in omzunu tutarak arkasında duruyordu. Uzun, dalgalı kıvrık saçları vücudunun etrafına dökülüyordu ve Ash onun Sin'i şakağından fırlatmasına bir adım kaldığını söyleyebilirdi.

"Bir şey mi kaçırdım?" Ash onlara katılırken sordu. Artemis bir tıslamayla ona döndü. "Sin'i öldür artık."

"İsterdim ama sanırım Kat onu özlerdi."

"Sanki umurumda?"

"Matisera!" Kat, elini şişmiş karnının üzerine koyarak şöyle dedi. "Kibar ol. O senin torununun babası."

Artemis odadan dışarı fırlamadan önce acı dolu bir çığlık attı.

Sin çok çocuksu bir tavırla, "Büyükanne, büyükanne, büyükanne," dedi.

Ash ona alaycı bir bakış attı. "Bu gerçekten gerekli mi?"

Sin güldü. "Kesinlikle ve bir an için bile her dakikasını sevmiyormuş gibi davranma."

Ash gülümsemekten kendini alamadı. "Her dakika değil." Kat onlara bakarak gözlerini devirdi. "Siz ikiniz çürümüşsünüz."

Gülüşmelere katılan Ash, Kat'in elini tutmak için ilerledi ve bunu yaparken zihninde bir şeyin parlak bir şekilde parladığını fark etti.

Nefesi kesildi.

"Solren?" Kat, Atlantislilerin baba için kullandığı terimi kullanarak sordu. "Bir sorun mu var?"

Ash garip bir his onu ele geçirdiği için konuşamıyordu. Bir şey vardı... bir şey...

Hayır, bu biriydi ve her şeyin üzerine korkunç bir gölge düşürdüğünü fark etti. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken Kat'e baktı.

İşe yaramadı. O her neyse, artık gitmişti. Ama yine de arkasında bir yarık bırakmıştı.

Bir şey onun için geliyordu.

Ve bu onu sonsuza dek değiştirecekti...

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

GECE YARISI AÇIKLIĞINDA

Telif hakkı © 2007 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

"Holiday Gatherings" telif hakkı © 2007 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-94705-4

EAN: 978-0-312-94705-7

Martin's Paperbacks baskısı / Kasım 2007

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429967648

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.